DEVRİMCİ İŞÇİ



SAYI 22 8 EYLÜL 1983 2.- DM

Diyarbakır'da ölüm orucundaki tutuklulara ateş açıldı

Haberi 2. sayfada

ÇAĞRI

Tüm devrimci, demokrat ve yurtsever güçlere sesleniyoruz

Türkiye cezaevlerinde zulüm ve direniş birbirinden ayrılmaz iki olgu haline geldi. Temmuz 1983'den bu yana tüm cezaevlerinde çeşitli biçimlerde direnişler yaşanmaya başlandı.

Metris'teki açlık grevi kanlı bir biçimde bastırılmış olmasına rağmen cezaevlerindeki faşist uygulamalar Türkiye ve dünya kamuoyunun gözleri önüne serildi. Daha sonra Erzurum cezaevinde başlayan açlık grevi, taleplerin büyük bir bölümünün kabul edilmesi ile 21 Ağustos'ta sona erdi. İzmir cezaevlerindeki devrimciler ise uzun bir süredir tek tip elbise giymeyi reddettikleri için mahkemelere çıkarılmıyorlar, savunmalara alınmıyorlar.

Bütün bunlar cezaevlerindeki direnişlerin çeşitli biçimler alarak süreceğini gösteriyor. Çünkü askeri-faşist rejim, tutukluları sindirmek için her türlü yöntemi kullanmaya devam edeceğini her fırsatta gösteriyor.

Diyarbakır Askeri Cezaevindeki idam mahkumu arkadaşlarımızın ölüm orucuna başlamaları ve bunun tüm diğer koğuşlara yayılması bir kere daha gösteriyor ki, tüm tutukluların hayatları tehlikededir.

Bunun bir tek sonucu vardır: POLİTİK TUTUKLULARLA DAYANIŞMA GELİP GEÇİCİ BİR OLAY OLARAK GÖRÜLEMEZ. TUTUKLU KARDEŞLERİMİZLE SÜREKLİ BİR DAYANIŞMA ÇALIŞMASI İÇİNDE OLMALIYIZ. CEZAEVLERİNDEKİ BASKI VE ZULÜM HER ZAMAN TEŞHİR EDİLMELİ, DİRENİŞLERİ GENİŞ KAMUOYUNA DUYURMALI VE DİRENİŞLERE GENİŞ DESTEĞİ SAĞLAMALIYIZ.

Cemal Altun'un ölümünden Alman Devleti sorumludur



Uluslararası insan hakları sözleşmeleri...İltica yasaları...Alman devletinin ve mahkemelerinin koruması altında olması gereken ilticacılar...Türkiye'de artık bütün dünyanın var olduğunu bildiği işkenceler...İşkencede ölen insanlar...Hapishanelerde uygulanan insanlık dışı yöntemler... Savaş hükümlerine göre çalışan mahkemeler...

Ve bütün bunları bilen bir Alman Devletine rağmen, Alman mahkemelerine rağmen yaşanan Cemal Kemal Altun dramı...

Bir insana işkence salt elektrik şoku ile yapılmaz. Bir insana işkence salt aç ve susuz bırakmak suretiyle yapılmaz. İnsanlara işkence bazen bu **"demokrasi"** havarilerinin yaptığı gibi de yapılır...

Bir insanı **"artık yeter!"** demeye kadar götüren aşağılık uygulamalar, gözdağları, tehditler...Ve bir yıldır her gün yaşanan katillere teslim edilme endişesi... Ve sonuç... Sonuç Cemal Kemal Altun gibi bir yiğidin acı ama onurlu sonu. Cemal, cuntaya teslim edildiğinde faşist canilerin kendini ve kendi gibilerini nasıl parçalayacağını anlatmak istercesine attı kendini pencereden.

Cemal Kemal'in ölümünden Alman devleti ve faşist cunta sorumludur. Hiç kimse bu gerçeği gizleyemez. İnsanlık onurunu, insan yaşamını hiçe sayan, devlet çıkarı için devrimcilerin yaşamını faşist cunta ile pazarlık konusu eden, canilerle insan ticareti yapan **"yasalara saygılı"** bayların işledikleri bir insanlık suçudur Cemal Kemal olayı...

Cemal, faşist cellatların emri ve karanlığıyla ölmektense kendi kararıyla ölmeyi tercih etmiştir. Ve o en güzel cevabı vermiştir insanlık düşmanlarına...

O'nun anısı, ancak tek bir ilticacının, tek bir devrimcinin cuntaya teslim edilmemesi için mücadele etmekle yaşatılabilecektir.

Duyuru

Bugün ülkemizde Askeri Faşist bir diktatörlük hüküm sürmektedir. Halklarımızın en temel hak ve özgürlükleri gaspedilmiş, insanca yaşama koşulları ortadan kaldırılmıştır. İşkence ve terör günlük yaşamın ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir.

"Demokrasiye geçiş" adı altında, generaller faşizmi geliştirmeye ve oturtmaya çalışmaktadırlar ve bölgede savaş hazırlığı içindedirler. Kürt ulusu'na yönelik imha planları yapılmaktadır.

Bizler, aşağıda imzaları bulunan örgütler aramızdaki temel ayrılıkların bilincinde olarak faşist cuntaya karşı üzerinde anlaşacağımız somut hedefler doğrultusunda güçlerimizin ortak seferber edilmesi gerektiğine inanıyoruz.

Başta en geniş siyasi hak ve özgürlüklerimiz olmak üzere idam, işkence ve katliamlara karşı daha iyi yaşam koşulları uğruna mücadeleyi kaçınılmaz bir görev bilmekteyiz. Özellikle özgürlük ve bağımsızlık uğruna savaşan Kürt ulusu'na yönelik baskı ve katliamlara ve bölgedeki savaş kışkırtıcılığına karşı çıkmayı önemli bir görev olarak görmekteyiz.

Bugün cuntanın çeşitli uygulamalarına karşı (idam, işkence vb.) gündeme gelen somut talepler doğrultusunda belli eylemlerin organize edilmesi ve bu eylemler doğrultusunda gerekli koordinasyonun yapılması tüm grupların ortak istemidir.

Temel birlik anlayışlarından ayrı olarak ve bu konuda geliştirilecek çabaların dışında kendi aramızda belli aralarla toplantılar yapmayı, bu toplantılarda cuntaya karşı yapılabilecek somut işleri konuşmayı ve tartışmayı, tek tek eylemlerde ortak tavır almayı doğru buluyoruz. Bu nedenle tüm örgütler arası oluşturulan koordinasyona ve düzenlenebilecek eylemlere tüm diğer devrimci, demokratik güçlerin katılmasını istiyoruz. Bu amaçla örgütler arası irtibat sağlamak, gündeme gelecek somut sorunlar konusunda eylem birliklerini düzenlemek için bir geçici irtibat komitesi oluşturulmuştur. Oluşturulan geçici irtibat komitesinin hayata geçirilmesi, planlanacak eylemlerin ve sorunların gündeme gelmesiyle işlerlik kazanacaktır. Bu nedenle gündeme gelecek eylemlerin çerçevesini çizme, prensiplerini belirlemenin organı değildir.

Yapılan toplantıda ortaya çıkan farklı temel eğilimler doğrultusunda kalıcı ve uzun vadeli bir birliktelik yaratma çabaları ise sürecektir.

Bu nedenle toplantıya katılan örgütler tarihi sonra bildirilmek üzere tüm örgütleri birlik sorunlarını görüşmeye (cephe, güç ve eylem birliği) ve faşist dikkatörlüğe karşı yapılacak somut işleri tartışmaya çağırmaktadırlar.

FKBDC (Devrimci Yol, PKK, TKEP, THKP-C Acil, Emekçi, İşçinin Sesi, SVP, Devrimci Savaş), Emeğin Birliği, KAVA, KUK, Mayıs, THKP-C HDÖ Yurtdışı, TKP(B), TKP/ML, TSİP, TKSP.

Not: Rızgari hazırlanan metne katılmamaktadır. Fakat eylemlere katılacaktır. TİP toplantıya gözlemci olarak katılmıştır.

Diyarbakır Cezaevinde ölüm orucu başladı

Diyarbakır Askeri Cezaevinde devrimci tutukluların ölüm orucuna başladığı haber veriliyor. Alınan bilgilere göre, Diyarbakır Askeri Cezaevinin tecrit bölümü olarak kullanılan 35. koğuşunda kalan ve idam cezası verilen tutuklular 2 Eylül 1983 tarihinde ölüm orucuna başladılar. 1 Eylül 1983 günü askeri mahkemede duruşması olan PKK Davası tutuklularından Celalettin Delibaş mahkemede şu açıklamayı yaptı:

"Biz idama mahkum edilen devrimciler olarak 35. koğuşta tutuluyoruz. Bu koğuşta çok sayıda hücre vardır. Biz bu hücrelerde bütün sağlık koşullarından mahrum olarak ve her gün ölüm tehlikesi içinde yaşatılıyoruz. Daha henüz hakkımızda verilen idam cezaları yasal olarak infaz aşamasına gelmemesine rağmen bizler bu hücrelerde hergün ölümle yüzyüzeyiz. Hücrelerimizin altında, lağım suları akmaktadır. Bizler lağım suları içinde yaşamaya mahkum edildik. Üzerimize her türlü insanlık dışı ve onur kırıcı uygulama açıkca yapılıyor. Biz bu durumu protesto için ölüm orucuna başladık. Bugüne kadar yaptığımız açlık grevlerinden sonra verilen sözler yerine getirilmedi. Artık yapacağımız bir şey kalmadı. 2 Eylül'den itibaren ölüm orucuna başlıyoruz."

ÖLÜM ORUCU BÜTÜN KOĞUŞLARA YAYILDI

Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde 35. Koğuşta başlayan ölüm orucu bütün cezaevine yayıldı.

Alınan bilgilere göre, Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde Pazertesi günü yapılan duruşmalarda yargılanan 150 devrimci ifade vermiyerek ölüm orucuna başladıklarını açıkladılar. Yine 6 Eylül Salı günü devam edilmesi gereken Özgürlük Yolu davasında da devrimciler ifade vermiyerek ölüm orucuna başladıklarını açıkladılar. Duruşma salonunda eylemlerini devam ettiren devrimcilerden 2'si dövülerek kanlariçinde dışarı çıkarıldılar. Diğer devrimcilerde duruşma yapılmadan cezaevine getirildiler. Aynı gün yapılması gereken görüş günü de iptal edildi.

TUTUKLULARA ATEŞ AÇILDI

Bir gurup ziyaretçi yakını, cezaevinde görüşme için beklerken 15 kişilik bir gurup cezaevi çatısına çıkarak slogan atmaya başladı. Askerlerin ateş açması üzerine slogan atanlar tekrar içeri girdiler. Aynı anda cezaevi çevresinde bulunan tutuklu yakını 150 kadın toplu olarak Kolordu Komutanlığına kadar slogan atarak, bağırarak yürüyüşe geçti. Tutuklu yakını kadınların Kolordu Komutanlığıyla görüşme istekleri kabul edilmeyince eylemlerini Halkla İlişkiler şubesi önünde slogan atarak devam ettirdiler. Bunun üzerine askerler tarafından dövülen kadınlar tekrar toplanarak, çarşıya doğru yürüyüşe geçtiler. Ancak çarşıda polis tarafından dövülerek dağıtıldılar. Bu arada 600 kadar babanın telgraflarla protestoya başladıklari görüldü. Yine 6 Eylül Salı akşamı saat 7'debir Komando Taburu Bağlar semtini ve cezaevini tamamiyle sararak giriş ve çıkışı yasakladı. Hava kararınca Komando Taburu cezaevine girdi ve kısa bir süre sonrada cezaevinden silah sesleri ve bağırtıların geldiği duyuldu. Olayların gelişimi hakkında tam bir bilginin alınamadığı Diyarbakır'da halkın büyük bir infial içinde olduğu öğrenildi.

Anıları yaşatılacak

Şehitlerimiz direniş meşalelerimiz



FERIDUN AYDINLI

FERİDUN AYDINLI:
1958 Aybastı-

MEHMET KURU:
1962 Aybastı -Yakacık Köyü

AYDIN YALÇINKAYA:
1960 Aybastı

VEDAT ÖZDEMİR:
1956 Aybastı

25 Eylül 1980 tarihinde Aybastı Zafermilli Köyü mağaralar mevkiinde faşist Cunta kuvvetleriyle çatışma sonucu şehit düştüler. İhbar üzerine devrimcilerin barınağını kuşatan cunta kuvvetleri ile uzun süren bir çatışma oldu. Çatışmadan aynı askeri birlik içinde, bölge silahlı Direniş Birlikleri içinde, *yer alan Devrimci Yol* savaşçıları Feridun Aydınlı ile Mehmet Kuru ve Devrimci Sol savaşçıları Aydın Yalçınkaya ile Vedat Özdemir birlikte şehit oldular.

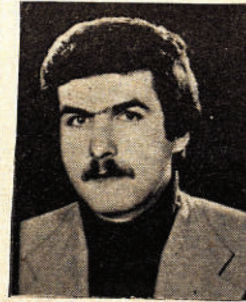
Feridun, Mehmet, Aydın ve Vedat, Halklarımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna mücadelede Bölge Silahlı Direniş Birliklerindeki silah arkadaşlığını ve dava arkadaşlığını düşmana karşı omuz omuza çatışarak son nefeslerine kadar sürdürdüler. Birlikte şehit düşerek faşizme karşı mücadelede tüm devrimcilerin birlik olması gerektiğini bir kez daha hatırlattılar.

Anıları kalplerimizde ve mücadelemizde yaşatılacak.



MUSTAFA SEVİL:
16 Ekim 1981'de Malatya'da faşist Cunta kuvvetleri ile girdiği çatışmadan şehit düştü.

•

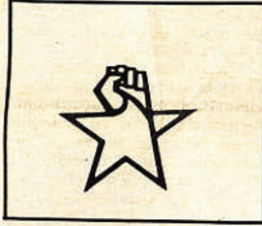


İHSAN ÖNAL
6 Ekim 1980'de Ünye dağlarında şehit oldu.



TURGAY ERBAY

Ankara Devrimci Yol davasında idam talebiyle yargılanırken cezaevinden kaştı. Korkunç bir takip sonucu İstanbul'da 22 Ekim 1982'de çatışma sonucu şehit oldu.



ALAADDİN BÖLÜKBAŞI:
1956 - Fatsa Çavuşbaşı Köyü
20 Ekim 1980'de Fatsa'nın bir köyünde faşist Cunta kuvvetleri ile girdiği çatışmada şehit oldu.

SADİ EKİZ
1947 - Fatsa Laleli köyü
30 Ekim 1980'de Fatsa'da yakalandıktan sonra polisler tarafından kurşuna dizildi.

•

GÖKSEL ÇAVUŞLU
24. 9. 1980 -Ordu

•

ERGİL DİNÇ
24. 9. 1980 -Ordu

•

NİZAMETTİN ORHANGAZİ
11. 9. 1978 -İstanbul

•

AHMET YÜKSEL
22. 10. 1980 -Antalya

•

ALİ EKBER ACAR
23. 10. 1980 -Ankara

•

ÖZBİR ARAS
31. 10. 1980 -Şavşat

•

ŞENER YAZAR
31. 10. 1980 -Şavşat

•

ZAFER MÜÇTEBAOĞLU
15. 10. 1982 -Mamak

•

VAHAP ATILGAN
11. 10. 1982 -Diyarbakır



GÜLDEN ERDEM
11. 10. 1980 -Ankara

25 Eylül 1980'de bir operasyon sonucu Ankara'da gözaltına alındı. 11 Ekim 1980'de işkenceyle öldürüldü.

MİNE BADEMCİ

15 Ekim 1980'de İzmirin Urla ilçesinde jandarma pususunda *katledildi.*

Urla yapılan baskın ve operasyonlarda istediği sonucu elde edemeyen jandarma, Bağ evlerini ve dağları kuşatarak Devrimci avını sürdürdü. Operasyonlar sırasında dağdaki yoldaşlarına yemek götüren Mine Bademci. Düşürüldüğü pusuda, arkasından kurşunlanarak katledildi. Ölüsü *Dipçiklenerek, yerde sürüklenerek* Urla'ya getirildi. Kimlik tesbiti yapıldı. Urla halkı düşmanını açıkça gördü. Urla halkının çok sevdiği Mine Bademci, İzmir Devrimci gençliğinin direnişinde her zaman en önde olan bir militandı.

•

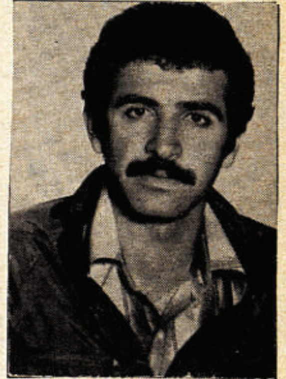
METİN SERTBULUT

20 Eylül 1981 günü İzmir Karşı Yaka'daki evine yapılan baskın sonucu ele geçirilen Devrimci Yol'un yiğit militanı Metin Sertbulut İşkencede katledildi.

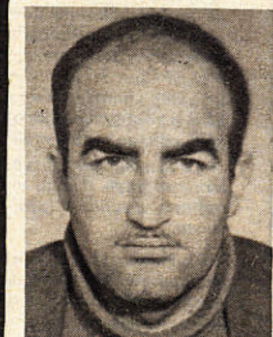
Metin yoldaş Devrimci Mücadeleye 1970'lerde başlamış; Mütavazi, yiğit kararlı mücadelesini Ölümüne kadar sürdürmüştür.

İşkencecilerin tüm ısrarına ve ağır işkencelerine rağmen, sır vermeden yiğitçe direnen Metin Yoldaş, 25 Eylül günü, İşkence sonucu öldü. İşkencede Devrimci Yol'a ait bilgi ve yoldaşlarının yeri sorulan Metin Sertbulut, ciğerleri parçalanıncaya kadar. Ağır bir işkenceye maruz kalmıştır. İşkencecilere **"Ben beni bilirim başkalarını bilmem"** biçiminde ki direnişi tüm işkencedeki decrimcilere örnek olmuştur.

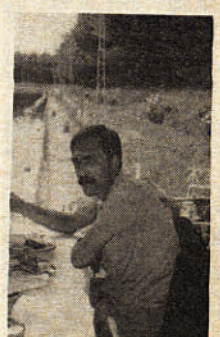
•



ZEYNEL ABİDİN CEYLAN
Tunceli Hozat -1959
24 Eylül 1980 de Ankara'da işkence sonucu şehit düştü.



ALİ



SÜLEYMAN

12 Temmuz 1982'de Hatay'da bir askeri birlikle girdikleri çatışmada katledildiler.

Erzurum cezaevinde açlık grevindeki tutukluların istekleri kabul edildi

17 gün süren açlık grevinden sonra cezaevi idaresi tek tip elbise uygulamasından vazgeçti.

Erzurum cezaevindeki ilerici ve devrimci tutukluların 4 Ağustos günü başlattıkları açlık grevi sonunda bazı taleplerini kabul ettirdikleri öğrenildi. Tutuklu yakınlarından alınan bilgilere göre, Artvin, Kars, Ağrı ve diğer ilerdeki olaylar nedeniyle yargılanan ve Erzurum Askeri Cezaevinde tutuklu bulunan devrimciler, 4 Ağustos 1983 günü açlık grevine başladı.

Tutuklular, tek tip elbise uygulamasından vazgeçilmesini, işkence ve dayağa son verilmesini, avukat ve aile ziyaret sürelerinin uzatılmasını, sağlık koşullarının düzeltilmesini istiyorlardı. Bu amaçla başlattıkları direnişe tutuklu aileleri de çeşitli biçimlerde destek oluyorlardı. Başta Artvin olmak üzere çeşitli illerden Erzuruma gelen tutuklu aileleri, çocuklarının direnişinin başarı ile sonuçlanması ile gerekli çalışmalara grevle birlikte hemen başlamışlardı.

Öğrenildiğine göre, 17 gün süren açlık grevi, 21 Agustos 1983 günü taleplerin kabul edilmesi üzerine sona erdirildi.

Yeni açılan Devrimci Yol davasında 41 devrimcinin idamı isteniyor

Ankara'da yeni devrimci yol davası daha açıldı. Toplam 77 devrimci için açılan davada 41 kişi için idam isteniyor.

Sıkıyönetim komutanlığı Askeri Savcılarının hazırladığı idamnamede devrimcilerin Devrimci Yol örgütüne üye oldukları, örgütü sevk ve idare ettikleri, anayasal düzeni bozmak amacıyla "Yasadışı" faaliyetlerde bulundukları ve örgüt üyelerine yardım ettikleri iddia ediliyor.

41 devrimci için idam istenen davada 29 kişi hakkında 5-15 yıl, 7 kişi hakkında da örgüt üyelerini barındırdıkları ve faaliyetlerini kolaylaştırdıkları iddiasıyla 3 yılla 5 yıl arasında ağır hapis cezası isteniyor.

5 Eylül 1983 günü Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmeye başlanacak olan davada, hakklarında ölüm cezası istenen devrimcilerin adları şöyle:

Mehmet Demirkoparan, Gülşen Ketenoğlu, Nuri Özdemir, Hıdır Adıyaman, İdris Kubaşık, Ömer Tunca, Feridun Deniz, Hurşit Tunca, Mazkar Ersin, Osman Nuri Yazzan, Hilmi İzmirli, Atilla Kılıç, Mehmet üresin, Emin Koçer, Yaşar Kamdur, Gazi Kamışlı, Özgür Şahin, Ayşe Gülay, Özdemir Hamit Yakın, Serdar Albayrak, Hikmet Seçer, Muharrem Bektaş, Nihat Fırat, Veysel Kubat, Fikret Geven, Hami Yıldırım, Zafer Tetik, Nurettin Aytun, İsmail Tayfun Üstün, Hamdi Çetin Hatipoğlu, Ertuğrul Ak, Necmettin Özdemir, İbrahim Aslan, Mustafa Aslan, Kamil Açar, Ali Abbas Dekmez, Mustafa Yalgın, Hasan Eryorulmaz, Arif Erdem, Necati Işık, Tevfik Güneş.

Haklarında idam istenen 20 kişi yine aynı mahkemede görülmekte olan 614 sanıklı Devrimci Yol davasında da idamla yargılanıyorlar.

SEÇİMLERE DOĞRU

Türkiye 6 Kasımda seçimlere hazırlanıyor. generallerin kurdurttuğu partilerle sınırlı bir "**demokrasi**" oyunu tezgahlanıyor. Türkiye toplumunun geleneksel siyasal eğilimlerin ana temsilcileri AP ve CHP bilinçli şekilde devre dışı bırakıldı. Bu aynı zamanda Cuntanın kendi partilerine toplumda destek bulamadığının resmi olarakta anlaşılmalıdır.

Seçimler öncesi, partilerin oluşumun ve vetolar süreci aynı zamanda önümüzdeki dönemin ana politik odaklarını açığa çıkarttı. Çatışma kimler arasında ve hangi noktalar etrafında olacak iyice belirginleşti. Bir tarafta Cunta ve onun kukla partileri diğer tarafta AP ve CHP yani sivil burjuva güçleri. AP ve CHP Türkiye Toplumunun 60 yıllık siyasal yaşamında şekillenmiş köklü eğilimleri temsil ediyorlar. Biçimi ne olursa olsun, oluşacak bir yönetimin tüm yetkilerini Sandıktan almasını istiyorlar. Toplumun her 4 yılda bir göstermelik te olsa kendi yöneticilerini seçmesini istiyorlar. Sandıktan geçmeyen, kendi deyimleriyle Milli iradeye dayanmayan herhangi bir yönetimin meşru olmadığını, olamayacağını savunuyorlar. Cuntanın bütün bir ülkeyi kışlaya çeviren ve hiç bir şekilde toplumun onayından geçmeyen bir yönetimi savunan anlayışı ise, bu bakış açısı ile uyuşmuyor. Dolayısıyla bir rejim tartışması sözkonusu.

Bugün görünen o ki Cunta ilk raundu kazanmıştır. Ama birçok şeyi kaybedecek ve ömründen çok şey vererek kazanmıştır. "**Halkın kendisini desteklediği**" demegojisini artık zor kullanacaktır. Ve 12 Eylül'den bu yana var olduğunu iddia ettiği kitle desteğinin bugün olmadığı iyice açığa çıkmıştır.

Cunta'yı bugün bu derece yanlız kılan ve onun sadece teröre ve şiddete dayalı olarak ayakta tutan nedir? Veya AP ve CHP'yi bu kadar güçlü kılan, Generallere kafa tutma cesaretine iten nedir? Niçin Demirel ve CHP çevreleri giderek daha açık bir biçimde Generallere kafa tutmaktadırlar? Sözkonusu olan bir danışıklı döğüşmüdür? Bir yutturmaca, bir tezgah, bir oyun mu sözkonusudur? Demirel'de, generaller de hatta CHP'de Türkiye'de Tekelci sermayenin egemenliğinden yana iseler bu kavgalar niye? Sadece bir post kavgasımıdır söz konusu olan.

Bugün Cunta ve Sivil burjuva güçler arasındaki çatışma ciddidir. Nedenleri iyi bilinmez, araştırılmazsa devrimci hareketler için olumsuz sonuçlar doğurmaya adaydır. Cunta'ya karşı oluşabilecek muhalefeti yeniden örgütleme potansiyeline sahiptir.

Çatışmanın ana nedeni Türkiye halkının durumudur. Türk ve Kürt halkları tarih boyunca ezilmiş ve horgörülmüştür. Kontrol edemediğ, ve denetleyemediği bir devlet, Jandarma dipçiği ile, vergi memuru, tahsildarı ile, işkence ve terör güçleri ile, hep tepesinde olmuştur. Herşeyi ondan zorla almıştır. Türkiye halkının bu zorba, ceberrut devletle bir hesaplaşması vardır. Özellikle başta AP olmak üzere CHP'lilerde halkın bu devlet ve orduya karşı kin ve nefretinin bilincindedirler. (*) Bu nedenle devletten kaynaklı "**muvazaa**" partileri ile aralarına mesafe koyuyorlar. Kendilerini halkın, ordu ile devlet ile arasında yıllardır var olan "**meselesinin**" tercümanları olarak göstermek istiyorlar.

Bugün bu devrede devrimciler yoktur. Oysa gerçek halk onlardır. Halkın kin ve öfkesinin tercümanı onlardır. Fakat devrimcilerin devrede olmayışı AP ve CHP çevrelerini güçlü bir muhalefet odağı haline getirmektedir. Bu noktada devrimciler Demokrasi konusunu odaklarına olan güçlü bir yaklaşım sunmak zorundadırlar.

Çünkü AP ve CHP'nin Cunta ile yaptığı tartışma, Demokrasi tartışmasıdır. Ve aslında halk için "**yöneticilerini seçme**" hakkını tanıyan bir "**demokrasiyi**" savunuyorlar. O yöneticiler 4 yıl boyunca kan dökebilirler, işkence yapabilirler ve tekelci'ler, Sermaye sahipleri için her türlü uygulamayı gündeme getirebilirler. Halka "**anasını kimin ağlatacağını**" seçme özgürlüğünü sunuyorlar.

Oysa halkın meselesi "**yönetici'lerledir**". Ve gerçek demokrasi halkın kendi kendini yönetmesidir. Halka kendi yöneticisini seçme özgürlüğünü tanımak, bugün savunulması gereken demokrasi olamaz. Halk kendi kendisini yönetmelidir. Bu da halkın, hayatın tüm boyutlarında karar ve yönetim mekanizmalarına katılması ile mümkündür. Böyle demokrasi anlayışını ancak devrimciler savunabilir ve geliştirebilirler.

YURTDIŞI VE GOREVLER

Yukarda kısaca özetlediğimiz gelişmeler yurtdışında, ülkemize yönelik görevlerin içeriğini bize veriyor. En kısa deyişle "**Cuntanın demokrasiye dönüş yutturmacası teşhir edilmelidir**". Ülkede bugün bir demokrasi kavgasının verildiği anlatılmalıdır. Eğer devrimciler bu demokrasi kavgasının önemini anlamazlarsa ve doğru bir demokrasi anlayışı savunamazlarsa oldukça zor bir duruma düşerler. Aksi AP ve CHP'nin, Cuntaya güçlü bir alternatif olması, halkı peşinden sürüklemesi anlamına gelir.

Yurtdışıda geniş bir çevre (özellikle batı kamuoyu) giderek azalan oranda da olsa - demokrasiye geçileceğini zannetmektedir. Bu gelişmeleri demokrasiye dönüşün sorunları olarak görmektedirler. Bizlere düşen görev bu konudaki yanılsamaları ortadan kaldırmaktır. Ortada demokrasiye geçiş değil Evren diktatörlüğüne geçiş vardır. Cuntanın dayatmaları vardır. Ve Faşizmin kurumlaşması anlamına gelen bu geçişin batı tipi burjuva demokrasi'leri ile hiç bir alakası yoktur.

AP ve CHP lilerde ki son tavır alışlar da yurtdışında önemli etkiler yapacaktır. Birçok çevre, devrimciler henüz devrede olmadıkları için, bu kesimleri "alternatif" görmek isteyecekler ve göstereceklerdir. "Bir diktatörlük yerine bunların demokrasisi daha tercih edilir" diyenler olacaktır. Bu noktada ülkemizin özellikleri anlatılabilmeli ve halkımızın gerçek çıkarının nerelerde yattığı gösterilebilmelidir. Ülkemizin sahip olduğu, tarihi toplumsal özelliklerin bir burjuva demokrasisini olanaksız kıldığı, çözülmemiş bir kürt ulusal sorununun varlığı anlatılabilmelidir. Halkın kendi iktidarı dışında hiçbir seçeneğin Türkiye'nin sorunlarını - çözemiyeceği iyice bilince çıkartılabilmelidir.

ZIMMERMANN CUNTA İŞBİRLİĞİ

Alman CDU/CSU -FDP sağ-liberal koalisyonu cunta ile birlikteyeni bir "saldırı" planı hazırlıyorlar. Yurtdışındaki devrimcileri hedef alan bu "Plan" 180'i aşkın insanın Türkiye'ye iade edilmesini amaçlıyor.

Sadece iade etmek değil, iade edemediklerinin de buradaki faliyetlerini denetlemek, kontrol etmek ve mümkünse engellemek istiyor lar.

Alman hükümetinin Türkiyeli işçileri geri yollama planları biliniyor. Yıllarını buralarda tüketmiş yüzbinlerce kişi zorla geri yollanmak isteniyor. Bu konuda Türk hükümeti ile pazarlıklar yapılıyor. Pazarlık konusu ise işçilere karşılık "teröristler". Anlaşılan yurtdışındaki devrimcilere karşı etkin önlemler alınması koşulu ile, T.C. Devleti işçilerin zorla geri gönderilmelerine itiraz etmeyecek.

Zimmermann'ın son Türkiye ziyareti sonrası bu pazarlık iyice açığa çıktı. Alman içişleri bakanı hemen sonra verdiği demeçlerde "Türk teröristlerine karşı etkin önlemler alınacağını, aşırı uçlara mensup derneklerin kapatılacağını ve politik faliyetlerine son vereceklerini" açıkladı.

Kemal Cemal Altun'un intiharı belki Alman ve Türk hükümetlerinin hesaplarını biraz erteledi. Belki bir duraklama ve gerileme gözlenebilir. (Sığınma davalarında kolaylıklara bir dönem için rastlanabilir.)

Fakat bu aldatıcı olmasın. Olayın unutulması ile yeni bir "saldırı" furyası beklenmelidir.

"TERÖRİZM" VE "TERÖRISTLER"

Bize böyle saldıracaklar. Aslında, Şakir Akhan imzasıyla yollanan bombalı paket Köln Konsolosluğunda patlasa idi saldırı daha önce başlayacaktı. Bombanın Zimmerman Türkiye'de iken veya gitmesinden birkaç gün önce patlaması hesaplanıyordu. Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı. Bu sdadece saldırıyı geciktirdi o kadar...

Devrimcilerin "terörist" olduklartı, cani oldukları, adam öldürdükleri "suçlaması" oldukça öne çıkacak. Türkiye'de munsup olduğumuz örgütün cinayetler işleyen "terörist" bir örgüt olduğu anlatılmaya çalışacak -ki zaten bugün hala bu yapılmaktadır. Bizler ise bu terörist faliyetleri yurtdışına taşımakla suçlanacağız.

Hem ülkedeki teorist faaliyetleri desteklemek ve organize etmek hem de bu faaliyetleri Alman topraklarına taşımak... Böyle tehlikeli bir örgüte karşı önlemler almak ise o kadar zor olmasa gerek.

Bu salt bize yönelik bir saldırı olayacaktır. Tüm ilerici, devrimci kişi ve örgütler hedef alınacaktır.

BİZ "TERÖRİST" DEĞİLİZ

Bugün Türkiye'de cezaevlerinde de arkadaşlarımız aynı suçlama ile karşı karşıyalar. Cunta ağırlıkla "terör" üzerine yaydığı demagojiyi kullanarak işbaşında kalmaya çalışıyor. Generalleri istemeyen büyük bir çoğunluk bile sırf 12 Eylül öncesinin "terör" korkusuyla sesini cıkartmıyor. Cuntanın bu "terör konusunda yaptığı sömürüye son vermek bir zorunluluktur. Devrimciler mahkemelerde bunu yapmaya çalışıyorlar. Devrimcilerin tetörist, devrimciliğin terörizm demek olmadığını anlatıyorlar. Faşist saldırılara maruz kalmış, canı, malı tehlikeye düşmüş, yokedilmek, katledilmek isteyen istenen bir halkın meşru savunmasının terörizm olmayacağını anlatmaya çalışıyorlar. Türkiye toplumu, 75-80 döneminde, işçisi köylüsü, dar gelirli esnaf ve memuru ile azgın bir faşist saldırı dalgası ile karşılaştı ve bu saldırıya karşı kendisini savundu. Bu savunma en doğhal haktır ve kimse bunu suçlayamaz.

Yurtdışında bizler de "terörizm" saldırısına karşı dopğru bir hat tutturmak zorundayız. Öncelikle devrimciliğin, içinde yaşadığımız, insanı insana köle yapan binlerce olumsuz özelliklerle dolu toplum daha iyi, daha güzel bir geleceğe dönüştürmek olduğu vurgulanmalı ve anlatılmalıdır. İnsanın mutluluğunu ve özgürlüğünü hedefleyen, yüce bir ideal olan devrimcilik hedeflediği amaca ulaşmak için, savunduğu anlayışla uyum içinde olan araçları tercih eder. Şiddeti, terörü ortadan kaldırmak ancak devrimcilerin hedeflediği bir toplumda mümkündür. Tarih boyunca şiddete de, teröre de başvuranlar hep egemenler olmuştur. Devrimciler ve geniş halk yığınları siddet ve törör kullanmak zorunda kullanmak zorunda bırakılmışlardır.

Dolayısıyla özellikle yurtdışında, ülkemizdeki faşist saldırgan rejime ka rşı Türkiye halkları ile dayanışma mücadelesi veren, buradaki işçilerimizin sorunları ile uğraşan bizlerin tertöristlikle suçlanması saçmadır. Türkiye de geniş halk yığınları en küçük bir özgürlükten yoksunlar. Onların hangi yoldan gideceklertini, hangi amaçlara başvuracaklarını faşist generaller çoktan belirlemiştir. Silaha sarılmak ve yaşamak ülkemizde birbirinden ayrılması zor iki kavramdır.

Yurtdışında bizlerin sorunu ise, kazanılmış haklarımızı korumaktır. Burada insan gibi yaşamaktır. Egemenlere karşı taban demokrasisi için mücadele eden, halkın her düzeyde yönetime katılmasını savunan devrimci ve ilericilerin mücadelesine omuz vermektir.

Üzerimize yapılan pazarlıkları açığa birlikte çıkartmalıyız. Alman ilerici-devrimci güçleri ile gerici Zimmerman'ın planlarını boşa çıkartmalıyız. Yabancılara karşı yönelen saldırının Almanya'da demokrasinin ortadan kalkması ile eşanlamlı olacağı tüm Alman kamuoyuna anlatılmalıdır.

Bizlere yönelik saldırıları Alman demokratik kamuoyu ile birlikte defedebiliriz. Mücadelemizi, SDP tabanının, DGB'nin (özellikle yerel sendikaların), yeşillerin, rel sendikaların), yeşillerin, tüm demokratikgüçlerin mücadelesi ile birleştirmeliyiz.

() CHP bu devletin partisi idi. Ecevit onun bu özelliğini değiştirmeye çalıştı. Bugün de SODEP'le arasına bu nedenle de bir mesafe koymaya çalışıyor.

Geriye dönüş sorunu ve tavrımız

Özellikle Almanya'da işçilerimiz yıllardır sormadıkları, hep bilinmez bir geleceğe erteledikleri, zor bir soruya cevap arıyorlar: **"Geriye dönecekmiyiz?"**

Önceleri **"Elbet birgün döneriz, buralara kök salmadık ya!"** *diye geçiştirilen şeyin, aslında o* kadar basit olmadığı anlaşılıyor. Buralara öyle köklü bağlarla bağlanmışız ki, dönüş öyle çok kolay olacağa benzemiyor. Üstelik döneceğimiz yer, bizlere güzel bir gelecek de vadetmiyor. Döneceğimiz yeri, Türkiye'nin bugünkü durumunu **"kan, zulüm, işkence, baskı, işsizlik, yoksulluk"** diye tanımlayabilmek mümkündür. Böylesi bir tanımlama, oldukça soyut olacaktır. Somut olarak, anlatılması gereken bir dizi ekonomik *ve sosyal problem vardır.*

Türkiye'ye döndüğünde, bakkal *açarak, küçük işletmeler, tamirhane* v.s. kurarak orta sınıfa dahil olacağını düşünen işçiler, büyük ölçüde yanıldıklarını gördüler, *göreceklerdir.* 74-75'lerde gidenlerin 1/3 tekrar geri dönmüşlerdir. Yine bir o kadarı geri dönmek istemiş, bunu yasal olarak başaramamışlardır. Bu örnek de açık olarak göstermiştir ki, ne ekonomik *ne de sosyal* yaşam açısından dönmek çözüm oluyor.

Bugün izlenen ekonomik politikaların, bütünüyle tekel - dışı güçlerin yok edilmesine yönelik olduğu, dolayısıyla orta sınıfların ortadan kalkmasına neden olacaktır. Bu noktadaki örnekler, köşe başındaki bakkaldan başlayıp, güçsüz tekellere kadar çoğaltılabilir. Ekonomik slogan **"sadece en güçlünün yaşaması"** biçimindedir. İşçilerimizin ise, cephelerindeki bir kaç bin Mark'la **"en güçlü"** olmadıkları, olamayacakları açıktır. İşçiler açısından bir başka çözüm, cephelerdeki bu bir kaç binleri birleştirerek, şirketler kurmak olmuştur.

İŞÇİ ŞİRKETLERİ:

İşçilerimiz, geleceklerini **"garanti"** altına alabilmek işin, 70'li yıllardan başlayarak, İşçi şirketlerini bir çıkış yolu olarak görmüşlerdir. T.C. Devleti de ülkeye döviz getirecek bir yol olduğundan bunu DESİYAB (Devlet Sanayi ve İşçi Yatırım Bankası) aracılığı ile **"desteklemiştir"**. Ancak 24 Ocak kararları ile gündeme getirilen ve Cunta döneminde pervasızca uygulanan ekonomik - politikalar, bu şirketleri olumsuz bir biçimde etkiledi. Enflasyonla birlikte kuruluş maliyetleri bir kaç katına çıktı. Sürekli develüasyonlar sayesinde, dışardan alınan krediler ödenemez hale geldi. Devlet ise, büyük tekelleri, Güney sanayiini, Asil çelik'i, Trans Türk Holding'i kurtarmakla meşgul... Gazetelerde ise, hergün değerinin çok altında fiatlara alınan işçi sirketleri haberini okuyoruz. Eskişehir Sanayi Odası Bülteni'nin 22 Kasım 1982 tarihli sayısında, toplam 218 işçi şirketinin bulunduğu; bunlardan ancak 112'sinin faaliyete geçebildiği; diğerlerini ise inşaatlarının tamamlandığı, makinalarının satın alındığı, faaliyete geçemediği; 112 şirketten 35'nin ise, yüzde 50 kapasite ile çalıştığı, bunlardan 25'nin daha iflas edeceğine, kesin gözle bakıldığı yazılıyor.

Bir çıkış yolu olarak görülen işçi şirketleri hayali, gün geçtikçe sönüyor. Son günlerde maliye bakanı ile sanayi bakanı işçi şirketlerinin kurtarılıp kurtarılmayacağı üzerine tartışıyor. Yüzlercesi arasında bir iki şirketi **"kurtarıp"** dolayısıyla ile kendi postlarını mı kurtarmaya çlışıyorlar dersiniz?

Hiç bir işçi kurulan bu işçi şirketleri sayesinde **"milyoner"** olacağını zaten düşünmemiştir. Hedeflenen dönüşte bir iş yeri, bir yaşam garantisidir. Açıktır ki bu hedef büyük ölçüde ulaşılmayacak bir hedef olarak kalacaktır.

İŞSİZLİK:

Almanya'daki işsizlik nedeniyle geri gönderilenleri çok çok ***daha yüksek*** **bir işsizlik oranı** *bekliyor. Resmi rakamlar dahi 3* **milyonun üzerindedir. Bizzat bu rakamı verenlerin, ifade ettikleri gibi de, işsiz sayısı bu rakamın çok çok** ***üzerindedir.*** **Hal böyle iken Türkiye'ye geri dönüş yapacakların, hele bu sa*yı on binlerle ifade ediliyorsa,* işsizler sayısının 4-5 milyona çıkmasından başka bir şeye yaramayacakları bellidir.** ***Yeni iş yerleri yaratma ve bunun işçile*****rin bizzat kendileri tarafından** ***yaratılması*** **"umudu" işçi şirketleri ile birlikte sönmüştür.**

İşçi şirketlerinin iflası, işsizlik; orta sınıf olma hayalinde Almanya'lı, Hollanda'lı işçinin Türkiye'de orta sınıfların yoksullaşmasıyla birlikte problemler, (1) bizleri derin bir uykudan uyandırıyor.

Belki **"1. kuşak"** diye adlandırılan işçiler açısından artık sorun **"emeklilik yıllarını"** ülkede geçirmektir ve bu ndedenle kolaydır. Peki ya çocuklarımız? Burada doğup büyüyenler, okula burada gidenler, Türkçeyi bile doğru dürüst konuşmayanlar ne olacak? Dönüşte bizleri bekleyen gelecek ne?

Bu ve benzeri soruları kök salmışız. Ve yıllardır sözünü ettiğimiz kesin dönüş kapımıza gelip dayanınca, çok azımız dönmeye hazırız. Bu derece zorlanmamızın en önemli nedenlerinden biri de, elbette bu gidişin bizim istediğimiz dışında, bizlere zorla dayatılmasıdır.

NİÇİN YOLLANIYORUZ?

Alman kapitalizmi ciddi bir krizin eşiğinde veya daha doğru bir deyişle krizin içinde. En temel sorun işsizlik. Gerek işsizlik, gerek krizden kaynaklanan diğer sosyal problemler, toplumda ciddi huzursuzluklara yol açıyor. Bütün bunların bir sorumlusu olmalı. Alman kapitalistleri, onların partileri, suçluyu çabucak buldular:

"YABANCILAR"

İşsizliğe ve sosyal problemlere neden olan baş etken, yabancılardır. Yabancılar ülkelerine gönderilince hem iş yerleri boşalacak, böylece almanlar iş bulacaklardır, hem de buraya bir türlü uyum sağlayamadıkları için rahatsızlık yaratan yabancılardan kurtulunacaktır". Bilinçli bir biçimde körüklenen yabancı düşmanlığının en önemli nedenlerinden birisi toplumda genel bir bilinç çarpıtması yaratabilmektir. Hitler ve Nazizm için Yahudiler ne ise, CDU/CSU-FDP için de yabancılar öyle. Bizleri geri yollamak için başvurdukları en temel politika yıpratmaktır, korkutmaktır. İnsanı buralara geldiğine geleceğine pişman etmektir. Bizlere yönelik yoğun bir düşmanlık, psikolojik saldırı geliştiriyorlar. Öyle oluyor ki, bazen sokakta yürüyemez, derdimizi söyleyemez hale geliyoruz. Yolda yürürken herkesin biz **"siyah kafalılara"** baktığını zannediyoruz. Günlük yaşamın tadı tuzu kalmıyor, zehir ediliyor.

Tüm bunların yanında şimdi geri *dönmemiz için ağzımıza bir tutam bal çalınmak prim diye bir şey yok. Zaten birikmiş, var olan paramızı almak istediğimizde iki yıl beklemeden alacağız. Üstelik Mark olarak değil, Türk parası olarak.*

Dolayısıyla bizleri geri göndermede teşvik değil, tehdit daha büyük bir rol oynuyor. Son günlerde **"teşvik primi"** şeklinde kendini *gösteren geri dönmeye zorlama,* Alman devletinin sistemli bir biçimde sürdürdüğü politikaların *sadece bir biçimidir. Devrimci İşçi'nin bir evvelki sayısında da söy*lendiği gibi **"teşvik"** lerin, **"tehdit"** *ler olmadan etki göstermesi* söz konusu olamaz. Yabancılar kanunu ile yabancılar baştan itibaren 2-3. sınıf diye kategorilendiren; **"uyum"** politikalarını **"eritme" "Almanlaştırma"** diye kavrayan ve sürdüren; vize uygulamalarını getiren; ailelerin birleşmesinin önüne set çeken; Nazi saldırılarına karşı tavır almayan Alman devletinin **"teşvik"**'i ne anlama gelmektedir? Bugün Türkiye'li işçiler her an işten atılacağım korkusu ile, yaklaşık 1000,-DM ile aile geçindirmek zorunda kalmaktadır. Eskiden para biriktirmeye yönelik, her şeyden feragat eden yaşam biçimi, bugün para biriktiremeden ve hatta borçlanarak sürdürülmektedir. Türkiye'li ailelerin bugün önemli bir kısımı yoksulluğa itilmiştir. Bu da geriye göndermede ayrı bir zorlayıcı rol oynamaktadır.

Alman devletinin siyasi sözcüleri: Yabancıların geri gönderilmesi konusunda, sadece **"teşvik"**'in biçimi üzerine ayrılıklar göstermekteler. Birleştikleri yer ise **"günah keçilerinin"** ekonomik krizin **"sorunlarının"**, bu krizleri Alman devletinin siyasi sözcüleri: Yabancıların geri gönderilmesi konusunda, sadece **"teşvik"**'in biçimi üzerine ayrılıklar göstermekteler. Birleştikleri yer ise **"günah keçilerinin"** ekonomik krizin **"sorunlarının"**, bu krizden **"kurtulmak"** için yabancıların ilan edilmesi noktasıdır. Bu noktada farklı şeyleri savunuyor gibi görünen SPD ve FDP kendi ikitidarları döneminde sıralarından bir kaç **"iyi niyetli"** çıkışın dışında farklı bir uygulama göstermemişlerdir. Bugün gündemede olan Funcke/Zimmermann çatışması Funcke'nin **"iyi"** Zimmermann'nın **"kötü"** olduğundan fazla bir şey ifade etmemektedir. Funcke ile yani **"iyi"** ile ortak yönler bulabilmek mümkün olabilir. Ancak siyasi tavır alışımızı ona göre ayarlayamayız.

Burjuva siyasi güçler arasında tercih yapmak "hangisinin daha çok dostumuz olduğunu" tesbit etmek izlenebilecek en yanlış politikadır. Bu tercih "kıçımıza kaç numara potinle" tekme vurulacağı tercihi olacaktır. Politika, bu işte Türk devleti için parsa toplamaya çalışan Tercüman, Hürriyet gazetelerinin teşvik ettiği "Bayan Funke'ye çicek gönderme politikası" olamaz. Bu politikalar tümüyle kurtuluşu SPD'de FDP'de, Türk devletinde, Bayan Funkede velhasıl dışımızda aramak politikalarıdır. Ve çok tehlikelidir. Daha tehlikeli olanı "sıra bana gelmez" düşüncesidir. Alman e*mekçileri, yabancılar konusunda* bu politikalar izlenirken, aldırmaz hatta geri dönüşü tasdiklerlerse, *diğer yabancılar, "geri gönderilen Türklerdir" diye düşünürlerse, Türkiye'li işçiler, sığınmacılar ko*nusunda tavırsız kalırlarsa, hepsi sonunda anlayacaklarıdır'ki, sıra kendilerine de gelecektir. Kurtuluşu dışımızda aramamak ve işçilerin birliğini yaratmak şüphesiz bir *süreç sorunudur. Bu noktada* en önemli görevin Alman işçile*rine düştüğü söylenebilir.* Ama *başkalarına görevlerini hatırlatmak* yerine *kendi görevlerimize hatır*latmak daha doğru bir yol olacaktır.

Geri göndermeye karşı çıkış, işçilerin birliğini sağlamadan mümkün olamayacaktır. Sosyal kısıtlamalara, işsizliğe karşı Alman ve diğer milliyetlerden işçilerle ortak tavır geliştirilmelidir. Bu ortak tavır, ortak yaşam ve ortak mücadele biçimlerini bulmaktan geçer. Ortak mücadele biçimleri sendikalarda, sosyal hareketliliğin her alanında (barış, çevre temizliği, işsizliğe karşı mücadele, konut sorunu) geliştirilebilir, *geliştirilmelidir.* Ortak yaşamı *geliştirmenin yolu Geto'ları* parçalamaktan geçiyor. Bu noktada en önemli görev, yine devrimcilere düşüyor. Ilk adım da herhalde Getoların bir başka biçimi olan derneklerimizin bugünkü yapılarını terk etmeleri olacaktır. Alman solu büyük ölçüde tıpkı bizim gibi devre dışıdır.

Oysa açıktırki, Almanya'da sosyal hareketliliğin üç dinamiği vardır. Bunların ilk ikisi, barış hareketi ve çevre temizliği hareketidir. Üçüncüsü ise yabancı düşmanlığına karşı çıkışta aranmalıdır. Bu işsizliğe, sosyal kısıtlamalara karşı çıkışın da ön koşuludur. Çünkü işçilerin birliği sağlanamadan, işsizlik ve sosyal kısıtlamalara karşı çıkışta başarıya ulaşamaz. Yabancı düşmanlığına karşı mücadele bugün, geri göndermeye güçlü bir karşı çıkışla önemli bir hamle yapabilir. Biz bu noktada Almanya'da sosyal hareketliliğin, bu dinamiğinde önemli bir rol oynayabilir.

KİMLER DÖNECEK?

Bugün verileceği söylenen paradan çok az kişinin yararlanacağı bir gerçek. Bu da zaten gitme kararını vermiş 1. kuşağa ait işçilerin kararlarını kesinleştirmeye yarıyor o kadar. İşçilerimizin büük bir bölümü hele hele 2. kuşağın tümünün burada kalacağı görülmek zorundadır. Yabancılar bir azınlık olarak buralarda kalmaya devam edeceklerdir. Dönmek, buralardaki tüm zorluklara rağmen geniş bir işçi kesimi için çekici değildir. Çünkü Almanya ekonomik ve sosyal yaşantı bakımından Türkiye'ye göre ciddi üstünlükler sunuyor. Her bakımdan ileri bir toplum. Kimse buranın sunduğu olanakları kolay kolay bırakmak istemiyor. (Kesin dönüşe karar verenler bile, ipleri tümden kopartmak istemiyorlar.)

Türkiye'de çok umutlu bir gelecek bizi beklemiyor. Dönüşte güçlü sorunlar hemen kapının eşiğinde bizi bekliyor. Daha önce dönenlerin açtıkları işyerlerinin başına gelenler, işçi şirketlerinin durumları biliniyor. Dolayısıyla gideceklerden çok kalacakların olacağı görülmelidir. Ve bu sefer, belirli kararların alınmış olduğu bir kalma olacaktır. Bu işçilerimiz, sorunlarının daha bir bilincine varacaklardır. Daha önce **"Nasıl olsa ben döneceğim, beni ilgilendirmiyor; olsa da olur olmasa da dediğimiz, kayıtsız kaldığımız bir çok hakkımızın daha iyi bilincine varacağız."**

ZORLA GERİ GÖNDERİLMEYE KARŞIYIZ

Kimse bizi zorla geri gönderemez. *Bizler* alınıp satılan eşya değiliz. Kullan kullan sonra işin *bitince kapıya at. Bu kadar kolay* olmamalı bu Eğer gitmek söz konusu olacaksa buna ancak özgür irademizle kendimiz karar veririz. Fakat bugün böylesi özgür karar vermenin *hiçbir* koşulu yoktur. *Tehdit, korku, yıldırma, yani bas*kının her türlüsü uygulanıyor ve eğer geri dönecek olanlar varsa sırf bu nedenle geri dönüyorlar.

Bugünkü şekliyle geri dönersek, bu kovulmuş olmak demektir ve *geride kalanların yaşamlarının* daha da zehir olması anlamına gelir. Kalmalı, kalmak için mücadele etmeli, kazanılmış hakkla*rımızı asla terketmemeliyiz.*

Gerek Alman Kapitalistleri gerek T.C. Devleti kendi çıkarları gereği üstümüzde pazarlıklar yapmaktadırlar. Kimsenin bizim adımıza üstümüze pazarlık yapma hakkı yoktur.

NELER YAPMALIYIZ?

Kalmak için mücadele edilmelidir. Zorla kesin dönüşe karşı çıkılmalıdır. Kapitalistlerin ve devletin yapmak istediği bu işin biz işçilere hiçbir faydası yoktur. Hayvan muamelesine tabi tutuluyoruz. İnsan olduğumuzu hatırlatmak zorundayız. Kendi geleceğimiz hakkında kendimizin karar vereceğini göstermek zorundayız. *Bizler* kalmak için mücadele ederken ve zorla dönüşe karşı çıkarken, dönmek isteyen işçilerin sorunları karşısında sessiz kalamayız.

Bugün bir çok işçinin **"lanet olsun bunlara"** diyerek dönme hazırlığı içinde olduğunu biliyoruz. Onların eskimiş bir eşya gibi fırlatıp atılmalarına seyirci kalamayız. Yapabileceğimiz çok şey vardır. Madem ki bize fiat biçiyorlar, biz de kendi fiatımızı biçelim. Dönmek isteyen işçilerimizin, burada yaşadığı yılların, yıpranmalarının hesabını çıkartalım. Ülkeye dönünce uyum zorluklarını ve bunun masraflarını hesap edelim.

Çocuklarımızın geleceğinin garanti alınması için gerekli harcamaları tespit edelim. Bunun için bulunduğumuz yörelerde derhal çalışma grupları komiteler oluşturalım. İş hukuku avukatları, sosyal danışmanlar, öğretmenler ile ilişkiye geçelim ve bugünkü hükümetin teklifine karşı somut TEKLİFLER HAZIRLAYALIM.

İlerici ve biz işçilerin çıkarlarını savunan Alman'larla birlikte CDU/CSU-FDP hükümetlerinin önerisine karşı ALTERNATİF ÖNERİLER HAZIRLAYALIM.

Tüm işçi arkadaşların evlerini tek tek dolaşalım onların düşüncelerini alalım. Ve birleşirsek, biraraya gelirsek bunlardan çok şey kopartabileceğimizi anlatalım. Biz bir olursak, bizi zorla yollayamayacaklarını haklarımızı daha fazla alabileceğimizi kavratalım.

Çalışmalarımızın merkezine geriye dönüş sorununu koyalım. Ve bu doğrultuda geniş bir faaliyetlilik içine girelim ●

---

(1)Almanya'da yabancı işçilerin topluma **"uyum"** gibi bir sorunları vardır. Aynı sorun senelerdir yurt dışında çeşitli ülkelerde yaşayan ikinci, üçüncü kuşak diye ifade edilen *gençler* için, Türkiye'ye dönüldüğünde de ortaya çıkacaktır, çıkıyor. Yabancı bir ülkeye uyum biçiminde ifadesini bulacaktır. *Türkiye* bu çocuklar, gençler için yabancı bir ülkedir.

İstanbul cezaevlerindeki açlık grevleri ve dayanışma hareketi

●

İstanbul'da, Metris, Sağmacılar, Sultanahmet, Kabakoz ve Bayrampaşa cezaevlerinde 2500 siyasi tutuklu 7 Temmuz da ölüm orucuna başladılar. Faşist Cuntanın çeşitli uygulamalarına, işkence ve teröre karşı yapılan bu direnişler Yurtdışında da dayanışma eylemleriyle desteklendi.

"Toplu bir katliamı" engellemek amacıyla bir dönem sonra eren direnişler, yurtdışında yapılan eylemlerin de zayıflaması sonucunu doğurdu. Bugün gelinen noktada Yurtdışında yapılan eylemlerin genel bir değerlendirilmesini yapmak ve önemli bazı sonuçlar çıkartmak gerekmektedir. Yurtdışında daha önce yapılan birçok ortak eylemlerden sonra grupların karşılıklı birbirlerini suçlayan sayfalar dolusu tavır alışları hatırlanırsa böylesi bir değerlendirmenin önemi daha iyi anlaşılır.

Tartışmalarda, kimin daha az, kimin daha çok devrimci olduğu havasının egemen olacağı, bu eylemeleri grupların birbirleri ile hesaplaşma zemini olarak kullanacakları endişesi bizler açısından soruna bir genel yaklaşımı zorunlu kılmaktadır.

SOLA EGEMEN OLAN "POLİTİK FAYDA" ANLAYIŞI:

Türkiye'de geleneksel solun bir özelliği var: Çeşitli sorunlara **"politik fayda"** anlayışı ile yaklaşmak. Bu bakış açısıda, somut talepler asla gerçekleştirilmesi için mücadele edilmesi gereken şeyler değildir. Somut talepler sadece birer araçtırlar. Birilerinin, bir yerlere giderken başvurmak zorunda oldukları, kullanmak zorunda oldukları araçlardır. Bu nedenle herhangi bir eylemin başarısının kriterleri, somut olarak o talep etrafında nelerin elde edileceği ile değil, o guruba hangi faydaları sağlayıp sağlamadığı ile ölçüler. Ve grupların çoğu, somut bir soruna, kendisi için yeni kazanımlar elde etmek amacıyla yaklaşırlar.

Bu tehlikeli bakış açısı, artık ne olduğu belli olmayan bir gurubun **"amacı"** için, birçok somut sorunu, kullanacak basit araçlar düzeyine indirir. Artık birinci planda söz konusu olan kitlelerin talepleri, ihtiyaçları değildir. Bu talepler bir gurubun amacı için basit bir araç, kullanılması gereken şeyler durumuna inmiştir. Bu nedenle herhangi bir eylemlilikten sonra, tartışılan o somut talep etrafında, hangi somut adımların atıldığı değildir. Dikkat edilirse en çok tartışılan hangi gurubun **"daha iyi"** olduğu, hangisinin ne kadar bu işten faydalandığı ve diğerlerini ne kadar alt edebildiğidir. Yani gruplar hareket ettikleri talep doğrultusunda neleri elde ettiklerinden çok birbirlerini tartışırlar. Son açlık grevleri değerlendirmelerinde de grupların birbirleriyle yapacakları tartışmalarda, Metris'in ve devrimcilerin taleplerinin ikinci plana itileceği, birinci plana gurupların **"politik endişelerinin"** geleceği kuşkusunu taşıyoruz. Çünkü özelliklle bir çok gurubun yurtdışındaki eylemliliklerde, kendileri için tavır alışlarının odağına Metris ve direnen devrimcileri koymadıklarını gözledik. Genel olan yaklaşım **"Metris ve devimcileri"** kendi politik hedeflerimiz için nasıl kullanabileceğimiz konusu idi. Dolayısıyla bir çok gurubun kalkış noktası Metris olmayan, kalkış noktası diğer gurublarla çıkar çatışması olan ve Metris de bunun için uygun bir araç olarak kullanan bir anlayışla hareket etti. Önümüzdeki dönem, bu eylemliliklerin devam edeceğini biliyoruz. Türkiyeli Devrimciler'in talepleri doğrutusunda somut başarılar elde etmenin yolunun Sola egemen olan bu bakışı aşmaktan geçeceğine inanıyoruz.

GENEL GELİŞMELER:

Hemen hemen tüm gruplar, ne zaman başlayacağını bilmemekle birlikte, cezaevlerinde direnişlerin yapılacağını biliyorlardı. Ortak bir direniş doğrultusunda gruplar arası görüşmeler oluyordu ve bizler yurtdışında bu gelişmeleri gözlüyorduk gözlüyorduk.

İstanbul cezaevlerindeki bu durum bilinmekle birlikte, burada önceden nelerin yapılabileceği konusunda herhangi bir adım atılmadı. Direnişin başlama haberinin kesinleşmesinin de gecikleşmesiyle, yurtdışında eylemliğe oldukça geç başlandı.

Dolaysıyla her ne kadar eylemin ne zaman ve nasıl başlayacağı konusunda belirsizlikler olmasına ve eylem haberinin bizlere geç ulaşmasına rağmen; Yurtdışında genel bir duyarsızlık gözlendi. Gelişmelerin ne yönde olacağı tahmin edilmesine rağmen **yeterli duyarlılıkta davranamadık.**

Bundan sonra cezaevleri, cuntaya karşı direnişin önemli bir odağı olacaktır. Devrimci halk güçleri ile faşist genaraller arasında ki mücadele cezaevlerinde somutlaşmaktadır. Dolaysıyla, sınıf mücadelesinin yoğun bir alanı olan cezaevlerini odağına alan bir politik hareketlilik bizler için kaçınılmazdır. Türkiye'ye yönelik faaliyetlerimizin önemli bir kesmini bu oluşturacaktır.

Bu nedenle, son açlık direnişine karşı gözlenen duyarsızlık ve gecikme bir daha tekrar edilmemelidir. Cezaevleri Yurtdışında Türkiye'ye yönelik eylem birliklerinin önemli bir öğesi haline getirilmelidir.

EYLEM BİRLİKLERİ:

Açlık grevi haberinin kesinleşmesi ile birlikte 12 Eylül Miting'i için bir araya gelen Eylem Birliği Platformunda sorun ele alındı ve ortak bir tavır alınmaya çalışıldı.

Burada da merkezine Metris'i koymayan, politik **"faydacı"** anlayış bütün çıplaklığı ile ortaya çıktı. Grupların bir arada, ortak bir basın açıklaması yapmaları bile mümkün olamayacaktı. Basın açıklaması yapılması gereğine herkes inanıyordu, içeriğinde herkes anlaşabiliyordu, ama sorun imzaların yan yana atılması düzeyinde sıkıştırılıyordu.

HK, 10 Eylül eylem birliği platformunun dışına düştüğünden, bu platformu parçalamak için özel bir çaba harcıyordu. BİRKOM'un **"Biz bir basın açıklaması yapıyoruz, altına kim imza atar?"** demesinden sonra nedense imzaların yan yana gelmesinde bir sakınca görülmedi.

Şimdi sorulması gereken bir soru var elbette. Bir basın açıklaması yapılmasına karşı değilsin; O basın açıklamasının içeriğinde **"Modern Revizyonistlerle"**hem fikirsin. Öyleyse neden sorunu imzaların yan yana gelmesi düzeyinde tartışır ve tartıştırırsın? Bu soruyu başta, HK'nın tabanındaki arkadaşlar olmak üzere, herkes HK yöneticilerine sormalıdır.

Tüm bu davranışlar bize açıkça bir şeyi gösteriyordu. O da Metris için bir şeyler yapılmak istendiğinden çok, İstanbul'daki açlık grevlerini bir sıçrama tahtası olarak kullanarak kendilerine **"çıkar"** sağlamak isteyen bir takım grupların, 10 Eylül platformunu, Metris ve diğer cezaevlerindeki açlık grevleriyle ilgili bir eylem birliği platformuna çevirtmeyecekleri idi.

Çarşamba günü yapılan toplantıda tüm gruplara bir gün, yurtdışında yapılabilecek ortak eylem biçimleri üzerinde, kendi örgütleri içinde tartışma olanağı tanındı. Cuma günü ise bir araya gelinerek bir karara varılacaktı. Ama sonradan aldığımız bir habere göre, yine Çarşamba günü akşamı: HK, Partizan, P. Dayanışma, DHB, Av. D. Genç, Serxwebun, Kawa, v.s. örgütler bir araya gelerek, bizden **"özellikle gizleyerek"** bir toplantı yapıyorlar ve Bonn'da açlık grevi yapma kararı alıyorlar.

Cuma günü yapılan toplantıda hiç bir şeyi tartışmadan açlık grevi yapacaklarını söylediler. TKP, TİP, TSİP, KOMKAR, İŞÇİ GERÇEĞİ, KKDK, KKDK-Fed, KOÇ-KAK, devre dışı bırakıldı. Hemen hepsinin "İstanbul cezaevlerinde yürütülen eylem devrimci bir eylemdir. Bu eylemi desteklemekten bizi kimse alıkoyamaz" demelerine rağmen, HK'nın, diğer gruplarında **"hislerine tercüman olan"**, bir kaç polemiği ile, geniş Eylem Birliği çabası boşa çıkarıldı. Bu noktada Av.D.Genç'in tavrı aynı değildi ama onlar da, aksi yönde yeterli bir çaba göstermediler.

Bizim TKP, TİP, TSİP'i bir eyleme katmak gibi özel bir çabamız yoktur. Ama aksi bir çaba da düşünülemez.

Biz eylemimizin merkezine İstanbul cezaevlerindeki açlık grevini koyduk. Bu ise şu anlama gelir. Avrupa'da en geniş kamu oyunu yaratmak ve dolayısı ile grevcilerin taleplerinin yerine gelmesini sağlamak, cuntaya karşı güçlü bir eylemi örgütlemek. Şimdi bir grup **"biz bu eylemi doğru buluyoruz ve tüm gücümüzle destekleyeceğiz"** diyorsa **"yok siz oportunistsiniz, revizyonistsiniz"** ne anlama gelir.

Bizce şu anlama gelir: Fidef'in ve Komkar'ın bir yığın olanağı vardır. Bu olanakları kullanırsa belki bir iki can kurtulur. Ama bırakın canlar kurtulmasın. **"Ben Fidef ile aynı şeyin altına imza atarsam politik olarak çok şey kaybeder, tabanıma bir şeyleri anlatamaz hale gelirim."**

Bir yanda, açlık grevi, ölümün eşindeki insanlar; öte yandan HK'nın politik faydalıcığı: HK politik faydacılığını, yanına bir yığın da mürid toplayarak öne çıkarmıştır.

TKP, TİP, TSİP, İstanbul cezaevlerindeki eyleme katılmadıkları için sert biçimde eleştirilmelidirler. Ama eylemi Yurtdışından desteklemek istediklerinde onları eyleme katmamak, bir politik açmazdır. Katılmaları ise onların izah etmek zorunda oldukları, bir başka politik açmazdır.

TAVRIMIZ

İstanbul'daki açlık grevlerinin Avrupa'dan propagandasını yapmada tek başına; **"açlık grevi"** eylemini doğru bulmadığımızı baştan belirttik. Buna neden olarak da, önceki grevlerin dışa açılmayan sonuçlarını, daha başka eylem biçimlerinin bulunmasına olan inancımızı, tatil nedeniyle istenen sonuca ulaşamayacağını gösterdik.

Ama cuma toplantısında, karar getirilip önümüze dayatılınca, BİRKOM olarak, politik sorumluluğuna katılmadan her düzeyde destekliyeceğimizi belirttik. İlk toplantıya katılan Serxwebun da aynı tavrı benimsedi. Biz Devrimci İşçi olarak ilk gün 1, ikinci gün toplam 4 arkadaşımızla açlık grevi eylemine katıldık. İkinci günden itibaren de Komite içersinde yer aldık. Daha sonra da bir arkadaşımızın ayrılıp yerine 4 yeni arkadaşımızın katılmasıyla 7 kişi açlık grevine aktif olarak katıldık.

Devrimci İşçi'nin Bonn açlık Grevi eylemini desteklemesine rağmen, ağırlıklı çabamızı yerel eylemlere ve heyet gönderme çalışmasına verdiğimizden, politik olarak aktif içinde değildik.

Bu tavrımız açıktır ki, pratikte haklılığını göstermiştir. Bonn'daki açlık grevi Türkiye'ye hiç heyet göndermezken biz bir kaç gün içinde iki heyeti göndermeyi başarabilmişizdir. Açlık grevi eylemi olmayan yerlerde, Berlin ve Hamburg'da basın toplantıları yapılmıştır. Açlık grevi Komitesi ise biri GEW'in baştan organize ettiği, diğeri Yeşillerin örgütlerdiği bir diğeri ise Türkiye'li Yazar ve Sendikacıların yaptığı basın toplantılarına **"sahip çıkmakla"** yetinmiştir.

Bütün bu anlatılanlar, Bonn'daki açlık grevinin hiç bir işe yaramadığını söylemek için değildir. Sadece **"Devrimci İşçi açlık grevine katılmıyor"** propagandasına karşı, gerçekleri açıklamak içindir.

Metris kendi propagandasını kendisi yapmıştır. Biz ise açıktır ki sadece onun kendi eylemliliği ile açığa çıkardığı potansiyel'i örgütlemeye çalıştık. Bunu bir ölçüde Avrupa'daki eylemliliklerin merkezi haline gelen Bonn açlık grevi başarmıştır.

Türkiye'de açlık grevleri sona erip de kendinin propagandasını yapan bir eylem ortadan kalkınca ve toplu bir katliam tehlikesi ortaya çıkınca, biz Bonn'daki açlık grevi eylemine bütün gücümüzle katıldık ve bu noktadan sonra politik olarak da aktif bir biçimde içinde yer aldık.

EKSİKLİĞİMİZ:

Türkiye solunun bir parçası olarak biz de İstanbul cezaevlerinde süren açlık grevlerine karşı yeterince duyarlı değildik. Bu en başından haberi geç almamızdan, yörelerde en aktif eylemleri koyamamamıza kadar kendini gösterdi.

Bonn'daki açlık grevine, oldu bittiye getirilmiş olsa da, başta doğru bir eylem biçimi olarak görmemiş olsak da, baştan daha fazla asılmalıydık. Bu bugün daha iyi görebildiğimiz bazı olumsuzlukların önüne geçmeden bizi alıkoydu. bu olumsuzlukların en önemlileri, açlık grevi sözcüleri tarafından, abartılı ve yanlış haber verilmesi; gruplar arası rekabet havasının yaratılmasıydı. Böylesi olumsuzlukları ancak o eylem içinde daha aktif yer alarak önleyebilirdik.

Açlık grevine politik boyutuyla daha aktif katıldıktan sonra gördük'ki, gelinen nokta da olumsuzlukları aşmak bizim çabamızla da fazlaca mümkün olmuyordu. Örneğin; Fidef'in, Komkar'ın eylemi desteklemeye geldiklerinde, eylemi ve içeriğini tartışmadan. **"3.000 Mark para vereceksiniz, 10adam yatıracaksını; 5 adam da büroya vereceksiniz"**. Ve herhalde **"daha az revizyonist olduğundan"** Komkar'a 2.500 Mark, 7 adam greve, 3 adam büroya saçmalıklarının önüne geçemedik. İlkesiz ve tutarsız bu yaklaşımlar özellikle **"kazanılan şeyleri başkasına yedirmeme"** tüccar kafasıyla HK tarafından sergilendi. BİRKOM güçleri dışındakiler bu saçmalığa ortak oldular.

Bu da gösteriyor ki: bir çok grup açısından sorun Metris değil, **"metris"**i kendi politik çıkarları açısından kullanmaktı.

BUNDAN SONRASI İÇİN:

1- Yurt dışında yürütülecek bu tip eylemlilikler, tek başına Avrupa'da kamu oyu yaratma işi ile uğraşamaz. Bunun yanında etkinliği Türkiye'ye kaydıran eylemler yapılabilmelidir. Bu eylemler direk olarak mahkumlara, ailelere ve çevreye güven-umut vermeli, destek olabilmelidir.

2- Açlık grevi büyük ölçüde yıpranmış bir eylem biçimi olmuştur. Başta **"açlık grevi"** yapılamaz gibi bir duyguya kapılmadan, başka eylem biçimleri zorlanmalıdır

3- Yapılacak eylemlerde, eylemin merkezine koyulacak şey cezaevleridir, gruplar kendi çıkarları için eylem yapma alışkanlığından vaz geçmelidirler. Politik istismara son verilmelidir.

4- Türkyie'deki açlık grevlerine parelel sürdürülen eylemlerde, Yazar ve Sendikacıların olumlu bir birliği söz konusu olmuştur. Bu birliktelik süreç içerisinde **"tabii bir birlik"** haline getirilebilmelidir.

Bu nokta da aydınlarımıza önemli görevler düşmektedir.

---

* Bu endişemizin ne kadar haklı ve yerinde olduğu, Emeğin sesi sayı 59 sayfa 5'teki yazı ile ortaya çıktı. Yazı bütünüyle kendilerinin ne kadar Marksist, devrimci olduklarının, diğer grupların ise revizyonist, küçük burjuva olduklarınnin **"isbatı"** üzerine kurulmuştur.

Böylelikle Bonn açlık grevini HK'ın kendinin en kıyak devrimci olduğunu isbat etmek için yaptığı ortaya çıkıyor. Politik faydalıcığın ne olduğunu anlatabilmek için, bu yazı iyi bir örnek teşkil ediyor. Herkese salık veririz, okusunlar o yazıyı. ●

Ellerini zincire vurdular...



Yurtseverler ve demokratlar da görev başındaydı

Türkiye cezaevlerindeki baskı ve zulme karşı tutukluların başlattığı direniş yurtdışından güçlü bir şekilde desteklendi. Tutuklularla dayanışma eylemine yurtdışında bulunan sanatçı, yazar ve Demokratik kitle örgütü yöneticileri de aktif olarak katıldılar. Devrimci, ilerici ve demokrat güçlerin bu eylemi sol güçlerde bir sevinç yaratmasının yanı sıra, cuntaya karşı önemli bir çıkış oldu.

Ve bir daha görüldü ki,

Faşizme karşı, halklarımızın onuru ve geleceği için mücadeleye kararlı çok sayıda aydınımız, yazarımız ve sanatçımız var.

Dayanışma eylemi tüm dünyaya yayıldı...

Askeri Faşist Cunta **"Demokrasi'ye geçiş süreci"** olarak baştan belirlediği süreci, insanların *düşünce süreçlerine bile* müdahale ederek yaşamaya yaşatmaya çalışıyor. Öyleki bu müdahaleler kendisine doğrudan muhalefet etmeyen burjuva çevrelerin bile tepkisini çeker hale gelmiştir. Hakim sınıflar açısından bu yönetim felsefesi farklılığının olası siyasi sonuçları tartışılabilir. Tartışılmalıdır.

Devrimciler, Anti-faşistler, insanlık *onurunu yaşatmaktan yana olan herkes için ise; bir savaş* gerçek direnişi temsil eden, bizlere yeni ve olumlu mesajlar ileden yiğitçe bir karşı koyuş, bir baş kaldırma, önemini ve güncelliğini başladığındakin'den daha da güçlü bir şekilde sürdürülmektedir.

Türkiye işkence hanelerinde başlayan bu onurlu direniş duyulur duyulmaz Almanya'da ve Avrupa'nın değişik ülkelerinde, şehirlerin de protesto ve dayanışma eylemleri düzenlendi.

Bonn'da, Paris'te, Belçika'da, Bern, Zürich, Basel'de, Cenevre'de, Amsterdam'da, Stockholm'de, Viyana'da ve Avusturalya'nın Victoria, Melbourne şehirlerin'de açlık grevleri yapıldı. Ayrıca bir çok şehirlerde de değişik dayanışma eylemleri yapıldı.

Türkiye'deki hapishanelerin durumunu incelemek üzere değişik ülkelerden heyetler yollandı.

Yapılan eylemlerle geniş bir kamuoyu çevresinin dikkatleri bir kere daha Türkiye'ye, Faşist Cunta'nın uygulamalarına çekildi. Daha da önemlisi, Cunta'ya karşı gerçek ve haklı direnişin propagandası yapıldı.

Bu eylemlerin kazanımların önemi bizleri yapılacak yapılması gereken ve bu gün önemi daha da artan eylemliliğimizden alıkoymamalıdır. Açlık grevleri ve değişik eylemlerle ulaşılan çevreler aracılığı ile en geniş, en güçlü ilişkilere doğru adımlar atmalıyız. **Ve bir an bile unutmamalıyız ki bu gün hapishaneler için yapılan her şey doğru dan yoldaşlarımızın hayatını ilgilendirmekte dir.**

Kardeşlerimizi, bacılarımızı göz göre göre ölüme terk edemeyiz. Evet bu güne kadar yapılanlar başlangıç sayılmalıdır.

Öyleyse daha geniş, daha güçlü bizi, Türkiye Devriminin dayanışma hareketinin yaratılması hedefine de yaklaştıracak ilişkilere doğru İLERİ!...

Devrimci İşçi Özel sayısında yer almayan açlık grevleri ile dayanışma eylemlerinden haberleri yayınlıyoruz. ■



Essen'de kilise işgali gerçekleştirildi

Faşist cuntayı onun işkence uygulamalarını, Alman hükümetinin Türkiye yardımını protesto için Essen Dom işgal edildi. Eylem Alman basınında geniş yankı yaptı. ARD ve WDR III televizyonları da eyleme yer verdiler WDR III eylemi ikinci günü daha uzun bir şekilde verdi. Basın toplantısı kilise içinde de düzenlenmişti. Eylem günü 16.8.83 kilise ibadete de açık olduğundan çok sayıda ziyaretçiye faşist cuntanın insanlık dışı uygulamaları anlatıldı.

Eyleme aktif olarak 25 Alman antifaşist katıldı. Gericilerin sataşmalarına faşist cuntayı teşir eden konuşmalarla cevap verildi.

Eylem sırasında çok sayıda bildiri dağıtıldı. Eylemden sonra eyleme katılan grupların temsilcileri ile toplantı yapıldı. Eylem değerlendirildi. Toplantıya Türkiyeli gruplardan ATİF ve FİDEF temsilcileri katıldı. ATİF'den arkadaşlar bir komite kurulmasını ve bu komite aracılığıyla yapılacak diğer eylemler için diğer gruplara çağrıda bulunulmasını ayrıca bundan böyle bu komitenin bundan sonra yapılacak tüm eylemlerden sorumlu olmasını önerdi.

Biz ise genel olarak yapılması gerekenleri, Türkiye'deki son durumu ve Bonn eylemini anlattık. Sonuç olarak Bonn açlık grevinin erken başlatılmış olmasının ve erken bitirilmesinin (Ör. tam başlaması gerektiği anda) bundan böyle yapacağımız çalışmalar için bir dezavantaj olduğunu belirttik.

Bu durumu aşmanın ise daha çok grupları kapsayan en geniş çevreleri aktif olarak harekete geçirebilecek bir platforma doğru adımlar atılması gerektiğini vurguladık. Artık Türkiye'deki siyasi tutuklular için yapılacak olan propaganda çalışmalarının tek tip elbise giydirilmeye çalışılması, işkence uygulamaları olması bir yana doğrudan onların yaşamlarını ilgilendirdiğini bu nedenle de eylem birliği platformunda Türkiyeli ve diğer grupların aralarındaki tartışmaların olumsuz etkilerinin kırılması gerektiğini anlattık. Bu anlatılanları toplantıya katılan almanlarda doğru bulduklarını söyleyince tartışma daha olumlu bir havaya girdi. Katılan grupların imzaları ile bir çağrı kaleme alındı. Bir de Türkei İnformation gecesi yapma kararı alındı.

Toplantının sonunda doğru biz 10 Eylül yürüyüşünü gündeme getirdik. Yürüyüşün sadece Faşizmi ve faşist cuntayı protesto anlamında kavranılmasının eksikliğine dikkati çekti. Yürüyüşün esas vurgulanması gereken yanının cuntaya karşı direnişin bitmediğini devam edeceğini tüm Dünya'ya haykıran yoldaşlarımızın onurlu direnişine sahip çıkmak anlamında yurtdışında ki dayanışmanın da küçümsenmemesi gerektiğini vurgulaması, vurgulayabilmesi için tüm gücümüzle en geniş katılım için çaba sarfetmeliyiz. Bu aynı zamanda Bonn eyleminden daha ileri bir eylem olarak ele alınmalıdır.

Türkiye cezaevlerindeki direniş eyleminin cuntaya karşı direniş odağının daha bir süre cezaevleri olmakta devam edeceğinin anlaşıldığını bu nedenle de yapılacak şeylerin sadece açlık grevi ile değil daha geniş daha değişik eylem türleriyle ele alınması gerektiğini söyledik. Bu önerimizde kabul edilince gecede yürüyüş içinde konuşma yapılması kabul edildi.

Münster

13. Ağustos C.Tesi günü, Münster'de **"Türkei Komite" ve "Y. Düşmanlığı," Komitesi'nin ortaklaşa düzenledikleri;**

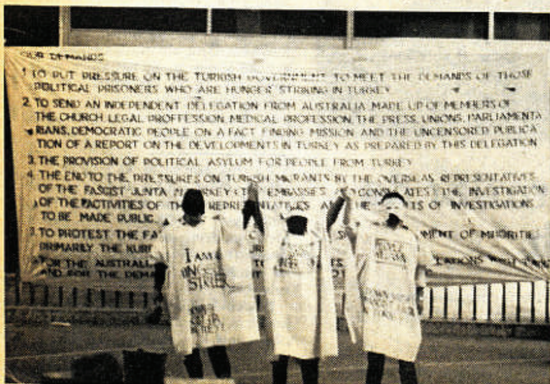
Faşist cunta'nın cezaevlerindeki politik tutuklular üzerindeki insanlık dışı baskısını, son zamanlarda alman Hükümetinin günlük politikası haline gelen "Türkiye'ye" iadelerini protesto gösterileri yapıldı.

Türkiye cezaevlerinde açlık grevi yapanlarla dayanışma için'de olunduğu ifade edilen, ayrıca Kemal Altun'un gönderilmesinin kınandığı gösteri de; şehir merkezinde canlandırılan "sembolik" hapishane, aynı saatlerde Lamberti Kilisesi ve Belediye önünde açılan pankartlar, Alman ve Türkiyelilerin ilgisini uyandırdı.

Türkei Komite ve Y. Düşmanlığı Komitesi olarak, yürütülen çalışmalarımız, 24 Ağustos günü düzenlenen ve Türk Konsolosluğu önünde sona erecek olan bir miting'le sürdürülecektir.

Sydney'de açlık grevi yapıldı

Türkiye ve yurtdışında sürdürülen Açlık Grevleri'ni desteklemek amacıyla, biz de Avusturalya'nın Sydney şehrinde, parelel bir Açlık grevi eylemi gerçekleştirdik.



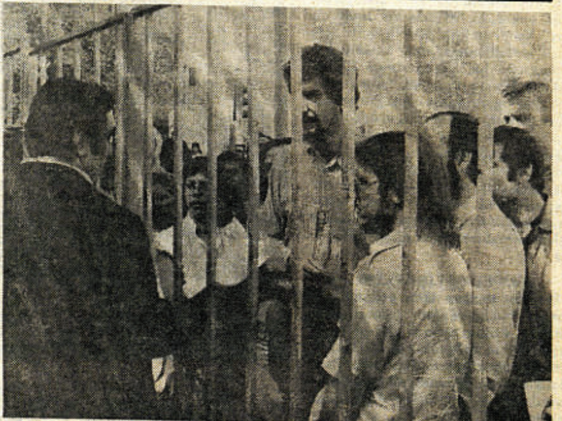
10 gün kadar süren hazırlık çalışmalarından sonra, 21 Agustos Pazar günü, Açlık grevini başlattık.

Taleplerimiz şunlardır:

– Türkiye'deki açlık grevlerindeki siyasal tutukluların istemlerini kabul edilmesi doğrultusunda, Avusturalya hükümeti, T.C Hükümetine baskı yapmalıdır.
– Türkiye'ye bağımsız bir heyet yollanılmalı ve cezaevlerindeki politik tutukluların durumları incelenmelidir.
– Türkiyelilerin iltica istemleri kabul edilmelidir.
– Türk konsoloslukların faaliyeti denetlenmelidir.
– Faşist Cunta'nın Kürt Ulusu üzerindeki soykırım uygulamaları kınanmalıdır.
– Türkiye Hükümeti ile olan diplomatik ilişkiler gözden geçirilmelidir.

Açlık grevi Sydney'de "Türkiye'deki politik tutuklularla dayanışma ve Açlık Grevini destekleme komitesi "örgütledi.

Açlık Grevine; D.İşçi, İ. Sesi ve Acil'den birer arkadaş aktif katılmaktadır. Şu ana kadar eylemimiz geniş bir kamuoyu oluşturdu. Özellikle televizyonlar sürekli bahsediyor, basın ve gazeteler eyleme genişçe yer ayırıyorlar. İlerde daha ayrıntılı haberler vereceğiz. ●



Essen Konsolosluğu önünde eylem

Almanlardan oluşturulan bir heyet (6 kişilik) Konsolosluğa Türkiye'deki işkence uygulamalarıyla ilgili açıklama istediklerini bildiren yazıyı iletti. Konsolosluk önünde bir konsolosluk görevlisi kağıdı yere düşürerek(!) ayağı ile dışarı attı.

Daha sonra heyeti desteklemek için oraya gelen bir grup devrimci faşist cuntanın insanlık dışı uygulamalarını, demokrasiye geçiş yalanlarını sergileyen bildiriler dağıttılar.

Oberhausen'de dayanışma eylemleri

Ülkemiz cezaevlerinde direnen yiğit devrimcilerin sesini, buralarda da duyurmak için, bizde şehrimizde birşeyler yapmaya çalıştık.

-Oberhausen'de bir kilisede ayin okunurken, ayine ara verdirtilerek, ülkemiz devrimcilerin yiğit direnişi anlatıldı. Kilise de bulunan rahibe ve kişilerin ilgisini çeken, desteğini alan; bu olay üzerine, ayin için kilise de bulunanlar, Türkiye'de Cunta'nın katlettiği devrimciler üzerine 3 dakika saygı duruşunda bulundular.

-Her ondörtgünde bir biraraya gelen alman kadınlarının, toplantısına gidilerek ülkemizdeki açlık grevleri, idam ve işkenceler anlatıldı. Onlar da, açlık grevlerini gönülden desteklediklerini söyleyerek, insanlık onurunu ayaklar altına alan faşist cuntayı kınadılar.

-Oberhausen'da, 2 değişik bildiri basılarak, 3000 nin üzerinde dağıtıldı.

-6.8.83 günü halka açık bir bilgilendirme toplantısı yapılarak, ülkemizdeki zulüm ve zorbalıklar dile getirildi.

Fatsa, Yeniçeltek, Ankara ve Diyarbakır mahkemelerini konu alan Video-Film gösterildi; Açlık grevleri ve grevci devrimcilerin talepleri anlatıldı.

Şilili bir arkadaş da konuşma yaparak;

"Bizler ayrı dile, ayrı kültüre sahip insanlarız, ama sorunlarımız ve düşmanımız birdir. Şili de olan olaylar Türkiye'de de olmakta. Bu canavarlara karşı birlikte mücadele etmeliyiz. Açlık grevi mücadelenin bir parçasıdır, hepsi değildir."dedi.

-Çok sayıda kilise de, kilise papazları, insanlara, açlık grevi ile ilgili bildiriyi okuyarak, onların bu konuda duyarlı olmalarını istediler.

Kiliseye gelen insanlar ve papazlar açlık grevini desteklediklerini söyleyerek, bizlere yardımcı olacaklarını söylediler.

-NRZ ve WAZ Oberhausen gazetelerinde 4 Ağustos, 8 Ağustos, 15 Ağustos 1983 tarihlerinde, Türkiye'deki açlık greviyle dayanışma başlığı altında yazılar yazdırarak, bizim Oberhausen somutundaki pratik eylemlerimize yer verdirttik.

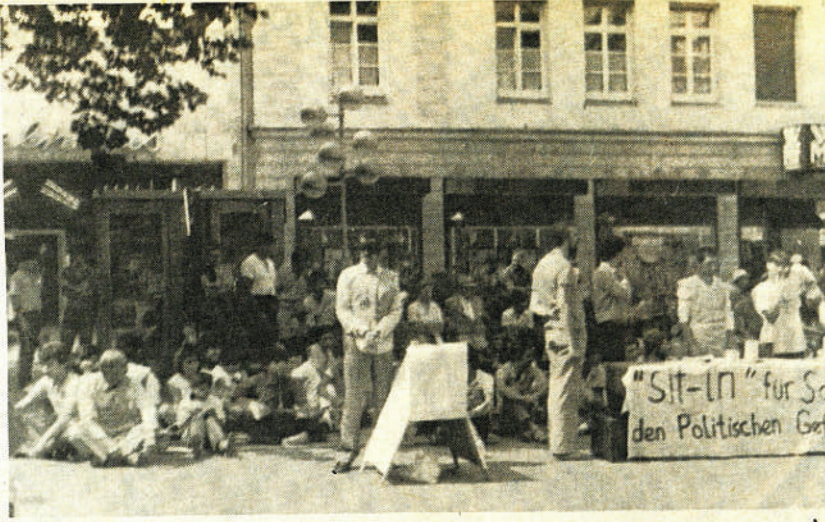
-8.6.1983 de Bonn'da yürüyüş izni alarak yürüyüş yaptık ve Bonn açlık grevine giderek, grevci arkadaşları maddi ve manevi destekledik.

-13. Ağustos 1983 de, polisin önün de oturma grevi yaparak ilgi duyan insanlara bilgi verdik.

Bu süreç içerisinde, stand açarak, açlık grevinin propagandasını yaparak, faşist cuntanın uygulamalarını teşhir ettik. İmza kampanyası açılarak, 300 üzerinde imza topladık. Şu anda bizlerin görevinin bitmediği inancındayız. Bundan sonra da bizi zorlu görevler beklemektedir. Biz şunu biliyoruz ki, asıl mücadele bundan sonra başlayacaktır.

Solingen'de gösteriler

İstanbul hapishanelerinde başlatılan onurlu açlık grevlerinin bize yansımasında sonra geniş bir kampanya ya başladık. İnfo Stelle'nin gönderdiği basın açıklamalarını ve açlık grevleriyle ilgili açıklamaları, en geniş şekilde (foto yaparak) dağıttık. Genellikle ilerici kuruluşlara, kişilere ve partilere ayrıca basına postaladık. Daha sonra Yeşillerle birlikte Alman Dişişleri Bakanlıgına ve Türkiye Büyükelçiliğine giderek açlık grevlerinin desteklenmesini ve Alman Dışişleri Bakanlığının olaya müdahale etmesini isteyen bir yazı yolladık. Ayrıca basında verilen olay, basında kısaltılmış olarak yayınlandı. Ayrıca Devrimci İşçinin çıkarmış olduğu özel sayılar, geniş şekilde Türkçe ve Almanca olarak dağıtıldı bu çalışmalarımız sürerken İçişleri Bakanlığı'nın 39 sığınmacı Türkiye'liyi, sınırdışı etme olayı duyuldu ve hemen olayla ilgili SPD ve A.İ ile temasa geçilerek, İçişleri Bakanlığına protesto telgrafları gönderildi. Basına da açıklama yapılarak özellikle Sami Memiş olayı vurgulandı.



Krefeld'de oturma grevi yapıldı

Türkiye ve Türkiye Kurdistan'ında hapishanelerde başlayan açlık grevlerinin Avrupa ve Almanya kamuoyuna duyrulması doğrultusundaki merkezi ve bölgesel eylemler ve informasyonlar çerçevesi içinde bizler de bölgemizde üzerimize düşen görevleri yapmaya çalıştık. Bölgemizde Alman örgüt ve kuruluşlarına bu konuda bilgi verdik. Konsolosluklara ve Türkiye hükümetine protesto mektupları yazmalarını istedik. Ayrıca alman ve Türkiyeliler birlikte 11.8 tarihinde şehir merkezinde oturma grevi yaptık. Oturma grevine 60-80 arasında antıfaşist katıldı eylem boyunca Almanlara açlık gervi anlatıldı, bildiriler dağıtıldı. Bu eyleme basında ilgi gösterdi.

Braunschweig'da çalışmalar sürüyor

Türkiye cezaevlerinde belli bir süre önce cuntanın insanlık dışı uygulamaları ve yasaklarına karşı başlatılan açlık grevi eylemini duyar duymaz **"Türkiye Komitesi"**aracılığıyla diğer alman örgütlerini davet ettiğimiz bir toplantı düzenledik.

Toplantıda bizler ve Türkiye Komitesinden arkadaşlar diğer alman örgütlerine türkiye'deki son siyasi gelişmeler ve son yapılan açlık grevi konusunda bilgi verdik. Bu bilgiler ışığında somut olarak yöremizde neler yapabiliriz? konusunda kısa tartışma yaptık. Bu tartışmanın sonucunda dört konuda çalışmaya ağırlık verdik. Bunlar:

- Diğer alman örgütlerinin de katıldığı (yaklaşık 12 alman örgütü) ortak bir bildiri,
-Bu bildiri ve diğer informasyonlarla şehirde bilgilendirme masası,
-Cuntanın uygulamalarını protesto eden, açlık grevcileriyle dayanışmayı içeren, türkiye'ye gönderilmek üzere **'postkart'** aksiyon,
-Olayları yerinde inceleyebilecek bir heyet çalışması veya giden heyetlere yöremizden insan katma.

Belli bir yoğunluk içerisinde süren bu faaliyete alman arkadaşlar aktif bir şekilde katıldılar. Bir hafta gibi bir sürede 200 ün üzerinde postkart yollandı. Birçok alman örgütü protesto telgrafları yolladılar.

İstanbul cezaevlerindeki açlık grevlerinin zorunlu olarak sona ermesi olayından sonra, hapishanelerdeki baskı ve terör ile ilgili olarak **"hapishaneler"** konusunu gündeme getirdik.

Tüm bu faaliyetler sürerken bu canlı dayanışmayı üst bir seviyeye aktarmak için 10 Eylül yürüyüşü konusunda kamuoyunu duyarlı hale getirmeye çalışıyoruz.

Bielefeld'de çarşı içinde stand açıldı

Türkiye'deki cezaevlerinde açlık grevine giden siyasi tutuklularla dayanışma içerisinde olma ve faşist cuntayı teşhir etme amacıyla Bielefeld'de de bir dizi eylemler yapıldı. Devrimci İşçi sempatizanları olarak Türkiye'deki cezaevlerinde siyasi tutukluların yayınlamış olduğu bildiriyi çoğaltıp en geniş kesimlere dağıtımı yapıldı. Ayrıca buradaki siyasi örgütlerle toplantı yapıp Dayanışma Komitesi oluşturuldu. Kurulan bu komite içerisine Devrimci İşçi, Partizan, Halkın kurtuluşu , Serxwebun, Kawa ve Avrupa'da katıldı. Devrimci halkın birliği komite içerisinde yer almayıp dışardan destekledi. Kurulan bu komite stand açma, bildiri dağıtma, anti- faşist tüm Alman örgütlerini de içerisine alan geniş bir toplantı düzenleme, tanınmış kişilere protesta kartı ve telgraflarını imzalatıp faşist cuntaya gönderme, basın toplantısı düzenleme ve Bonn'daki yapılan açlık grevine destek olma amacıyla açlık grevine gidilme kararları aldı. Bu kararlardan, geniş bir şekilde çarşı içerisinde stand açma ve bildiri dağıtma eylemi yapılabildi. İki gün süreyle açılan stand da ayrıca Metris cezaevini andıran bir maket yapılıp içerisine zincirlerle bağlanmış kişileri yerleştirerek önüne asker elbisesi giydirilmiş silahlı nöbetçi dikildi ve yanına bezden yapılmış insan maketi sallandırılan bir idam sehpası koyarak açılan standın halk tarafından ilgi görmesi sağlandı.

Bunun dışında Alman anti- faşist gruplarla, izin mevsimi olma nedeniyle geniş bir toplantı yapılamdaı. Yalnız tüm gruplara ve tanınmış kişilere gidilerek açlık greviyle ilgili bildiriler ve cuntaya gönderilmek üzere hazırlanmış protesto kartları verildi.

Komitenin son toplantısında İstanbul'daki açlık grevleriyle, Bonn'daki açlık grevinin sona ermesi nedeniyle burada yapılması düşünülen açlık grevinin yapılmaması doğrultusunda karar alındı. Ayrıca 24 Ağustosta tanınmış kişilerinde hazır bulunacağı bir basın toplantısı yapılması kararı alındı.



Manheim'da miting ve yürüyüş

İstanbul - Metris, Kabakoz ve Sağmacılarda başlayan ve giderek Adana, Erzurum'a sıçrayan açlık grevlerini desteklemek ; Devrimciler olarak , bu anlamlı direnişe sahip çıkmak için Manheim'da da Türkiyeli ve Kürdistanlı guruplar bir araya gelerek, bir miting yapmaya kararlaştırdık. İçinde ; Birkom, Partizan, Komkar Dev-Sol, HK taraftarlarınında bulunduğu toplantıda yine bize yeni olmayan ilginç konular üzerinde tartışıldı. Türkiye solunun hala terkedemediği, aşmak için bilinçli çaba da göstermediği,çocukça tartışmalar yapıldı. 12 Eylül sonrası bu tür tartışmalar, üretkenlikten uzak, alternativsiz, kısır tartışmalardır. Ve bunların, ne Türkiye'de ne de Kürtistan'da direnen insanlara somut bir faydası vardır.

Toplantıda Partizan sempatizanı olan bir arkadaş, bu tür eylem birliklerinde, siyasi örgütlerin eylemini kendi insiyatiflerine almak istediklerini ve kendilerininde böylesi bir sorunu olduğunu söylerek olumsuz bir tablo sergiledi. Halbuki devrimcilerin eylemlere böylesi bir yaklaşımı olmamalıdır.

Bizim esas sorunumuz, cezaevlerindeki direnişi desteklemek, yurtseverlerin hayatını kurtarmak olmalıdır.

Diğer bir sorumsuzluk, Partizan ve HK taraftarlarının sürekli gündeme getirdikleri " halk Safıda " olmayanlarla, eylem yapmama anlayışları...

Türkiye'de açlık grevinde herkes beraber ise, böylesi bir tartışmayı Almanya'da gündeme getirmek, ne anlama gelmektedir ? Partizan ve HK'lı arkadaşlar, bu toplantılarda öylesi içine giriyorlarki, bu eylemi zayıflatan, zedeliyen bu durum ortaya çıkıyor. 12 Eylül sonrası bir çok şeyin değişmiş olmasına karşılık, sadece eski kafa ile hareket eden, halkın, devrimcilerin " birlik " talebini sürekli unutan bir tavır içinde sürekli ısrar ediliyor.

Bu arkadaşlarımızın sürekli Marksizm'den lügat parçalamak yerine, eski anlayışlarını terkedip, döneme uygun, pratik olaylara hizmet eden bir tartışma içine girmeleri gerekmektedir. Bu kısır tartışmalar süreci sonunda değişen fazla bir şey olmadı.

Yukarıda saydığımız gurupların ve az sayıda Alman'ın da katılımı ile, 20.8.83 günü 100 kişilik bir miting kısa bir yürüyüşle sona erdi. Daha sonra şehir merkezinde sergi açıldı. Güçsüz bir eylem olmasına rağmen, çıkarılacak pek çok dersler olduğu kanısındayız.

Halklarımızın mücadelesini desteklemek, yığınları bu mücadeleye katmak, Türkiye ve Kürdistan halklarına samimi bağlılıktan, hiç bir çıkar gözetmeden onun mücadelesine omuz vermekten geçer.

Herne'de çalışmalar

Türkiye'de siyasi tutukluların insanlık dışı uygulamalara karşı ve bazı hakların geri alınması için 7 Temmuz'da başlatmış oldukları açlık grevlerini destekleme, kamuoyuna, faşist Cunta tarafından Türkiye ve Türkiye Kürdistanında uygulanan baskıları, işkenceleri, katliamları aktarmak için bölgemizde bu yönde çalışmalar yaptık. 12 Ağustos günü Herne'de Stand izni alarak elimizdeki dökümanları sergiledik. Türkiye'deki gelişmeleri anlatan bildirileri dağıttık. Yine bu gün imza kampanyası başlatarak, bölgemizdeki WAZ gazetesini Standa davet ederek basın açıklaması yaptık.

Devrimci Selamlar

CEMAL KEMAL ALTUN



Ölmedin, öldürüldün

Cemal Kemal Altun'un öldürülmesi tüm Avrupa'da tepkiyle karşılandı. Heryerde protesto gösterileri ve yürüyüşleri yapıldı. Elimize ulaşan protesto haberlerini özetleyerek veriyoruz.

HAMBURG

C.K. Altun'un ölümünün duyulması üzerine sabah erken saatlerden itibaren Hamburg'daki siyasi örgütler geniş bir faaliyete geçtiler. Hamburg-daki GAL tarafından hemen bir yürüyüş izni alınarak aynı gün akşamı saat 19.00 sularında yabancılar polisinin önüne toplanılmaya başlandı.

Yürüyüşcüler saat 20.00'e doğru Türkiye Konsolosluğuna doğru harekete geçtikleri sırada bir Alman faşisti arabası ile yürüyüşcülerin üzerlerine saldırdı. Araba durdurulduğu zaman ise silahını çekti. Faşist silahı ile polise teslim edildi. Bu arada siyah bir çelenk ve siyah bir tabut yabancılar polisinin önüne koyulup nöbet tutulmaya başlandı.

Akşam saat 22.00 sularında Konsolosluğun yakınında geniş ve işlek bir yolda mum ışıkları altında arabadaki megafondan çeşitli konuşmalar yapılarak yürüyüşe son verildi. Yabancılar polisinin önündeki ihtar nöbeti ise çeşitli anti-faşistler tarafınan Cuma günp akşamına kadar sürdürüldü. Akşam NDR saat 20.00'den itibaren yürüyüşü her saat duyurarak 3500 kişinin yürüdüğünü ve C.K.Altun'la ilgili geniş haber ve yorumlar yayınlandı. Cuma günü öğleden önce Rathaus'da bir basın toplantısı düzenlendi. Toplantıya GAL milletvekili Reguler Schmidt-Boot ile çeşitli avukatlar, gazeteciler katıldı.

ZİMMERMANN HAMBURG'DA İDAM EDİLDİ

Eyaletler içişleri bakanlarının hamburg'daki toplantılarına katılan Federal içişleri bakanının Hamburg'a gelmesine karşı bir protesto düzenlendi. 2.9.83 cuma akşamı Hansaplatz'da toplanan beşbine yakın insanın hemen hemen hepsinin yüz ve çeşitli yerlerine taktıkları Zimmermann maskesi ile sanki orası bakan tarafından işgal edilmişti.

Yürüyüş arabasının içinde ve önünde onlarca insan Zimmermann büyük maskesini kafalarına geçirmiş bir şekilde Bayern elbiseleri ve boğazlarında kravatlarla yürüdüler. Bir grup insan ise boynuna takılan bir iple Zimmermann maketini yürüyüş boyunca yerde sürdüler. Bir çok anti-faşist ise belden aşağısını açarak ön ve arkalarına bakanın yüz maskesini takmışlardı.

Yürüyüş miting alanına gelince eski katolik kiliselerindeki bir idam törenı andıran bir şekilde Zimmermann yargılanıp idam edildi. Bakanın maketi havaya kaldırılarak üzerine katran dökülüp tavuk tüyleri serpildi. Bakan bu haliyle kümesten çıkmış bir tilkiyi andırıyordu. Daha sonra köprüden atılarak eyleme son verildi.

KASSEL'de ANTİ-KRİEGS- WOCHE'de CEMAL KEMAL ALTUN'u ANDIK

26. 08. 1983 tarihinden 03. 09. 1983 tarihine kadar devam eden "Anti-Kriegs-Woche" (Savaşa karşı dayanışma haftası) na Devrimci İşçi taraftarları olarak katıldık. DGB'nin düzenlediği bu haftalık eyleme katılarak, yabancıların'da Savaş kışkırmalarına, yeni Atom Raketlerinin Avrupa'ya, özelinde Almanya'ya yerleştirimesine, işsizliğe, sosyal Hakların kısıtlanmasına ve Yabancı Düşmanlığına karşı olduğunu gösterdik. Sergilerimizi açtık, Dergilerimizi, Broşürlerimizi ve Bildirilerimizi dağıttık. Barışseverlerle tartıştık ve ortak noktalarda birleşerek Alman ve Yabancıların birlikte mücadele etmelerinin gerekliliğini anlattık. Tartışmalar hep olumlu oldu ve sergilerimiz büyük ilgi gördü.

30. 08. 83 tarihinde İGM sekreteri Karin Roth, SPD Bonn Milletvekili Horst Peter, Ekonomici Jörg Huffschmid, Druck ve Papier Sendikası Eyalet başkanı Ernst Rersting'kin yanı sıra, tüm Kassel deki işletme temsilcilerinin katıldığı büyük bir seminer yapıldı. Seminere 3000'e yakın dinleyici katıldı. Bilgilendirmeden sonra, tartışmalar oldu. Yanlız seminer başında Cemal Kemal Altun arkadaşın ölüm haberini alır almaz bir kışa konuşma yazısı hazırlayarak seminerin sonunda konuştuk. Bir Alman konuşmacı arkadaşın mikrofonla herkesi saygı duruşuna davet etmesinden sonra, Devrimci İşçi taraftarı bir arkadaş şunları söyledi: **"Bugün sabahleyin Cemal Kemal Altun Berlin'de Mahkeme binasının 6 katından kendini attı ve derhal öldü. Aylardan beri Almanya düzeyinde süren Cemal Kemal Altun'nun gönderilmesini engellemek için dayanışma eylemleri yapıldı. Politik iltica hakkını almasına rağmen, o Türkiye'deki Generallerin eline teslim edilmek istendi.**

Bonn Makamlarının bu baskısı, Kemal'in böyle bir şey yapmasına, canına kıymasına neden oldu. Bunun altında yatan neden Halklar arasında yaratılmak istenen düşmanca kışkırtmadır. Savaş hazırlıkları hakim sınıflarca evelden beri sürekli yapılmaktadır. Her barış savaşçısı, Kemal Altun'nun ölümü nedeniyle harekete geçmeli yabancı düşmanlığını ve şimdiki Bonn hükümetinin yabancılar Politikasının Protesto etmelidir. Kassel'de de Türk ve Kürt arkadaşlar, gönderilme tehlikesi ile karşı karşıyadırlar. Onlarla dayanışmamız gerekir."

Ayrıca Cuntanın 3. yılı nedeniyle Köln'deki yürüyüşe çağrı yapıldıktan sonra, **"Yaşasın Uluslararası Dayanışam"** sloganı ile konuşma noktalandı.

Saygı duruşu sona erdikten sonra herkesi etkileyen bu olay, seminere katılanları belli bir müddet daha sessiz kalmaya itti. Konuşmacı arkadaş konuşmasını belli güçlükler içerisinde bitirebildi.

Kemal Altun'lar yaşıyor
yaşıyacak!

Kahrolsun Zimmermann ve
Cunta işbirliği!
Kahrolsun Faşist Cunta!
Yaşasın Devrimci Mücadelemiz!
Kassel Devrimci İşçi taraftarları

İSVİÇRE'DE ALMAN HÜKÜMETİ ALEYHİNE GÖSTERİLER YAPILDI

Cemal Kemal Altun olayı üzerine İsviçre'nin Basel ve Zürich Kentlerinde çeşitli yürüyüşler ve gösteriler yapıldı.

Basel de yapılan yürüyüşe bütün siyasetlerden 500 kişi katıldı. Ayrıca Lufthansa Bürosu önüne Alman Hükümetini ve Cuntayı yeren pankartlar asıldı

Zürich te ise Alman Konsolosluğuna siyah çelenk konularak bir Korsan gösteri ve yürüyüş yapıldı. Bu eyleme'de 500 kişi katıldı.

BONN: Reinterassen'den başlayıp, İçişleri Bakanlığı önüne kadar devam eden bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş yeşiller milletvekilleri organize etti. Türkiyelilerin de katıldığı yürüyüşe, içişleri Bakanlığı önünde polisler müdahale etti. Müdahaleye rağmen yasak bölgeye girildi. Üç yeşil milletvekili tarafından, kendisinin de istifasını isteyen bir protesto bildirisi içişleri Bakanına verilmek istendi. Bakan " tatilden yeni döndüğünü ve bakanlığın düzenlediği eğlencede olduğunu, böylesi meselelerle ilgilenemeyeceğini" bildirdi. Gösteri "katil Zimmermann" sloganlarıyla, polisin tüm karşı çabalarına rağmen hiç kimse *tutuklatılmadan, sona erdi. Katılım 200 civarındaydı.*



KÖLN



BONN



AACHEN

KÖLN:Türkiyeli ve Almanların katıldığı izinsiz bir gösteri yürüyüşü düzenlendi. Dom'dan başlayan yürüyüş, Neumarkt'ta bitti. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı bu gösteri olaysız bitti.

FRANKFURT: Az sayıda Türkiyeli çok sayıda Almanının katıldığı, 350 kişilik bir yürüyüş yapıldı.

MÜNİH: 200 kişinin katıldığı, izinsiz bir gösteri yürüyüşü düzenlendi.

HANNOVER: Başında 300 kişi ile başlayan yürüyüş 1000 kişi ile sona erdi. Şehir merkezinde, konsolosluk önünde ve Ordnungsamt önünde üç ayrı gösteri yapıldı. NDR, yürüyüşü naklen yayınlandı. Yayın sırasında idam edilen arkadaşımız Mustafa Özenç'in şiiri okundu.

HAMBURG: Cemal Kemal Altun'un ölümü duyulur duyulmaz hemen çalışmaları başlandı ve yürüyüş yapıldı. Yabancılar dairesine siyah çelenk konulması ile başlayan yürüyüşe yaklaşık 3000 kişi katıldı. Siyah çelenk konması sırasında olaylar çıktı. Olayların gelişmesi üzerine, polis daha evvel el koyduğu siyah çelenği geri vermek zorunda kaldı. Konsolosluk önüne kadar süren yürüyüşte, konuşmalar Wolf Bıerman, H.İnci ve Regular Schmidt Bott tarafından yapıldı. ~~Dah~~ sonra yüzlerce kişi tekrar yabancılar dairesinin önüne döndüler. Burada"uyarı nöbeti" tutuldu. Uyarı nöbeti ve polisle çatışmalar gece saat 1'e kadar sürdü. 2 Eylül günü Hamburg'ta yapılan bir gösteride Zimmermann protesto edildi. Eyalet içişleri Bakanlarının toplantısı için Hamburg'a gelen Zimmermann'ı kalabalık bir kitle çeşitli sloganlar söyliyerek protesto etti. Alman ve yabancılardan oluşan 3000 kişilik topluluk, yürüyüş sırasında Cemal Kemal Altun'un ölümünden Alman Hükümetini ve cuntayı sorumlu tutan sloganlar attılar, pankartlar taşıdılar. Yürüyüş sırasında Federal İçişleri Bakanı Zimmermann'ın istifası istendi.

BERLİN: 20.000 kişinin katıldığı ve alman arkadaşların deyişiyle "Berlin'de yapılan en disiplinli, en duygulu ve en anlamlı" bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşe Almanı, Türkü, Kürdü, Yunanı, Portekizlisi, genci, ihtiyarı, çoluğu, çocuğuyla çok anlamlı bir kesim katıldı. Bütün Berlin olaya sahip çıkmıştı.

BREMEN: 100 kişinin katıldığı, meşaleleli bir yürüyüş yapıldı. Gece yapılan bu yürüyüş Bremen'deki tersane işçilerin sorunlarının öne çıktığı bir dönemde, yeterli ilgiyi toplayamadı.

MÜNSTER:350 kişinin katıldığı bir gösteri yürüyüşü yapıldı. C.K. Altun olayı ve yürüyüş yerel gazetelerde yayınlandı.

DARMSTADT:

Cemal Kemal Altun'un ölüm haberinin duyulması üzerine Türkiyeli ve Alman anti - faşist grupları ile yapılan toplantıda olayın protesto edilmesi karari alındı. Daha sonra şehrin merkezine doğru meşaleler ve pankartlarla yürüyüşe başlandı. Şehrin merkezi yerine gelindikten sonra tekrar çevre yollara dağılarak eyleme devam edilerek tekrar merkezi yere gelindi ve marşlar söylendi. Yapılan konuş,alarla Cemal Kemal Altun:un ölümünden Alman devletinin sorumlu olduğu vurgulandı. Olaya çok sayıda Alman anti - faşisti katıldı.

DORTMUND: 250 kişinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı.

OBERHAUSEN

Cemal Kemal Altun'un ölümü üzerine 3 Eylül'de çarşıda yürüyüş yapıldı. Yakalaşık 500 dolayında kişinin katıldığı yürüyüş sırasında taşınan pankartlarda Cemal Kemal Altun'un ölümünden Alman Devletinin ve Zimmermann'in sorumlu olduğu vurgudı. Çok sayıda Alman anti faşistinin de katıldığı yürüyüş Alman İdari Mahkemesinin önünde sona erdi. Göstericiler, mahkeme binasının önüne çelenk koydular. Eyleme yerel gazteler büyük bir yer ayırdılar.

C. KEMAL ALTUN AACHEN'DE YÜRÜYÜŞLE ANILDI

C. Kemal Altun'un ölümünü protesto etmek amacı ile Alman-Türkiyeli, 300'ün üzerinde anti-faşist Aachen'de bir yürüyüş düzenledi.

Türkiye için dayanışma komitesinin yanısıra, SPD, Juso, Terre des Homes, Protestan Katolik Öğrenci Cemiyetlerinin içinde yer aldığı, pek çok ilerici kişi ve kuruluşun da desteklediği sessiz yürüyüş boyunca; Alman Hükümeti, özellikle Zimmermann bu olaydan sorumlu tutuldu.

"İade=İşkence ve cinayettir" "Zimmermann gitmelidir", "C. Kemal Altun öldü-suçlular Bonn'da oturuyor" pankartlarına geniş yer verildiği yürüyüşten sonra konuşma yapan Aachen SPD-yabancılar sorumlusu Hildgarde Lisse iadeler politikası değişmeli, takip edilen Türkiyeliler, ülkelerine iade edilmemelidirler" dedi.

Kısa sürede gerçekleştirilen yürüyüş bıraktığı hava ve ilgi gözönünde bulundurulursa başarılı sayılabilir.

C. KEMAL ALTUN'UN ÖLÜMÜ PROTESTO EDİLDİ

C. Kemal Altun'un ölümü üzerine T. Komite Münster ve Yabancı Düşmanlığı komitesi olarak yürüyüş düzenledik. 350'ye yakın kişinin katıldığı sessiz yürüyüşte, Kemal Altun'un ölümünden Alman Hükümeti sorumlu tutuldu. Belediye önünde başlayan yürüyüş, Türk Konsolosluğu önünde, kısa konuşmadan sonra yapılan saygı duruşu ile sürdürüldü.

Daha sonra CDU binası önünde toplanan kalabalık, Alman hükümeti ve ilticacılar politikasını protesto ederek, **"Türkiye yardımı durdurulsun", "Türkiye'deki politik tutuklulara insanca muamele edilsin"** sloganlarını söyledi.

Ölüm haberini alır almaz, 2 saat içinde örgütlenmesi itibari ile yürüyüşümüz olumlu sayılmalıdır. Yürüyüş dışında, bu olayı sürekli canlı tutmak için çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

Münster'in tüm gazetelerinde Kemal Altun'un ölüm ilanı yayınlatılmıştır.

BRAUNSCHWEIG'DE C. KEMAL ALTUN OLAYI İLE ALMAN HÜKÜMETİNİ PROTESTO ETTİK

C. Kemal Altun arkadaşımızın ölüm haberinin bize ulaşması ile birlikte harekete geçildi. İlk olarak, tüm ilerici kişi ve kuruluşları dolaşıp, "Cunta-Alman Hükümeti" ilişkileri anlatılarak, en kısa zamanda birşeyler yapılması önerildi.

1 Eylül günü, DGB'nin düzenlediği "anti-savaş" yürüyüşüne aktif katıldık. DGB başkanı Günther Karstens'in konuşmasından sonra, bize tanınan konuşma hakkından yararlanarak, 3-4 bin kişi toplanan kitleye, C. Kemal Altun olayının arkasında yatan nedenleri anlatarak, Alman hükümetinin ilticacılar politikasını şiddetle protesto ettik. Binlerce adet bildiri dağıtılödı. "Anti-Savaş" mitinginin sona ermesinden sonra, ani bir yürüyüş kolu oluşturularak, konuşmamızın etkisi altında kalan kitleyi (Verwaltungsgericht) idari mahkemenin önüne kadar getirdik. 1000'in üzerinde toplanan, gazetecilerinde yoğun olarak yer aldığı kalabalık önünde, tekrar bir konuşma yapılarak, C. Kemal Altun ve Alman hükümetinin onun ölümünde suç ortağı olduğu vurgulandı.

Sık sık **"Katil Zimmermann"** sloganları ile kesilen konuşmamız sonunda, bu dayanışmanın bundan böyle canlı tutulması, cuntaya ve Alman hükümetine yeni kurbanlar verilmemesi gereği belirtilerek, tüm anti-faşitler 10 Eylül Köln yürüyüşüne çağrıldı.

GEW'İN ÇAĞRISI !

Cemal Kemal Altun'un ölümü hepimizi derinden etkilemiştir.

Düşüncemiz odurki bundan böyle C. Kemal Altun'un ölümü karşısında ve Türkiye'ye iadeler konusunda sessiz kalmamalıyız.

Bu nedenle, 12 Eylül Pazartesi günü GEW-Köln olarak, Türkiyeli yazar, gazeteci, öğretmen, sanatçı, sendikacılarla birlikte Bonn'da aşağıda belirtilen eylemi yapmaya karar verdik: 12 Eylül günü, Bonn'da Bottler meydanı ve Münster meydanına bilgilendirme masalari kurulacak orada Türkiyeli sanatçılar yazacak, resim çizecek bilgilendirme yapacaklar. İki bilgilendirme masası arasında, her saatte bir insanlar kendilerini zincirleyecekler.

Eylem saat 14.oo'te başlayıp 18'e kadar sürecek.

Herkesi bu eylemi desteklemeye ve aktif katılmaya çağırıyoruz.

Reinhard Hocker
(GEW-Köln Başkanı)

STUTGART

Cemal Kemal Altun arkadaşım gerek Faşist cuntanın politikasını gerekse Federal Alman devletinin ilticılar ve yabancılar konusundaki tavrını teşhir ve tecrit etmek için yapmış olduğu eylemin anlamını bölgemizde kamuoyunu bu konuda duyarlığını kılmak için bir çok protesto eylemi gerçekleştirildi.

Olayın duyulmasının hemen ardından 31.8. 83 çarşamba günü grünelerin yaptığı bir çağrıyla Çeşitli Alman ve *Türkiyeli örgütler birlikte bir* protesto mitingi gerçekleştirildi mitinge 200'e yakın kitle katıldı ve aynı gün bütün bu örgütlerin katılımıyla yapılan toplantıda tartışmalar sonucu alınan kararla 1.9.83 de Badenwürtenberg Eyalet meclisinin önünde bir protesto mitingi yapıldı ve siyah Çelenk eyalet meclisinin önüne *kondu aynı mitingde bir protesto* mektubunu eyalet içişleri bakanı sekreterine verildi. Ve aynı gün birde basın toplantısı yapılarak olayı geniş bir kesime duyurulması başarıldı ve geniş bir kamu oyu desteği sağlandı. Aynı toplantıda alınan kararla bir de yürüyüş planlandı 3.9.83 de başta Devrimci İşçi olmak üzere bütün grup ve örgütlerin katılımıyla gerçekleştirildi ve yürüyüşe geniş Alman antifaşist kesimide katıldı yürüyüşten sonra yapılan mitingde (SPD adına SPD Avrupa parlementosu üyesi milletvekili Rommed) ve (Grünelerden Badenwürtenberg eyaleti milletvekili adayı Uşhie Ayt) da birer konuşma yaparak olayı protesto ettiler yürüyüşe *500'ün üzerinde Anti-faşist* katıldı. Yürüyüşte kahrolsun faşist cunta, ilticacılar üzerindeki baskılara son, siyasi ilticacıların geri gönderilmesine hayır sloganlarıyla sonu erdirildi. Biz devrimci işçi taraftarları olarak gerçekleştirilen eylemcilerin örgütlendirilmesine ve çalışmalarına aktif olarak katıldık.

Stutgart devrimci işçi taraftarları

MÜNİCH

Bilindiği gibi C.K.Altun'un mahkemenin altıncı katından atlayarak intihar ettiği haberi aynı gün kamu oyuna geniş bir biçimde yansıdı. Bizler haberi duyduğumuzda hemen *toplanarak aynı gün olaya* bir tepki gösterilmesine karar verdik.

Münich'te bulunan tüm anti-faşist kuruluşları arayarak bir toplantı yapma önerisinde bulunduk. Toplantıya 25'in üzerinde grup temsilcileri ve bağımsız kişiler katıldılar. Toplantının sonunda Bayerische Rundfunk önünden Justiz Palast 'a bir yürüyüş *yapılmasına karar verildi.*

Yapılan yürüyüşe 200'ü aşkın antifaşist katıldı. Yürüyüş boyunca kısa aralıklarla olaya ilişkin bilgilendirme konuşmaları, Alman Hükümetinin yabancılar politikasını eleştiren konuşmalar, ilticacıların geri iadesini protesto eden konuşmalar yapıldı C. K. Altun 'un ölümünden Türkiyedeki faşist cunta ve Alman hükümetinin sorumlu olduğu dile getirildi, cuntanın yurt ta ve yurtdışındaki saldırıları protesto edildi.

Bu yürüyüş kamu oyunu bilgilendirme açısından olaylara anında tepki gösterme açısından çok yararlı olduğu. Ayrıca biz de bu tür spontan eylemlerde nasıl davranacağı konu*sunda* deneyimler kazandırdı.Bu eyleme bütün arkadaşlarımızla katılmaya çalıştık. Bölgemizde ilticacılar sorunu üzerine çalışmalarımızı daha aktif bir şekilde sürdüreceğiz. uzun vadeli bir çalışma için bu konuda daha iyi çalışmalar ortaya çıkarabilecek bir çalışma komitesi oluşturmaya çalışıyoruz.

Münich devrimci işçi sempatizanları

Hollanda'da protesto eylemleri



Cemal Kemal Altun'un ölümü üzerine Hollanda'da çeşitli protesto eylemleri düzenlendi.

Amsterdam'da bulunan Alman Başkonsolosluğu önünde 1 Eylül günü *150 dolayında* kişinin katıldığı bir protesto gösterisi düzenlendi. Gösteriyi Hollanda'da bulunan tüm sol gruplar destekledi. Başkonsolosluk binası önüne siyah çelenk bırakan göstericiler, ayrıca Konsolosa bir mektup verdiler. Konsolos mektubu Federal Almanya Dışişleri Bakanına göndereceğine söz verdi.

Göstericiler daha sonra topluca bir postaneye giderek Alman İçişleri Bakanı Zimmermann'a, Cemal Kemal Altun'un ölümüne neden olduğu için birer protesto telgrafı gönderdiler. Postane binası önünde uzun bir kuyruk oluşturan devrimciler, postaneye gelip gidenlere de eylemlerinin nedenlerini anlattılar.

ALMAN İNFO MERKEZİ İŞGAL *EDİLİYOR*

Daha sonra Amsterdam'da bulunan Alman İnfo Merkezi binası işgal edildi. Binaya kalabalık bir grup halinde giren anti-faşistler eylemlerinin gerekçesini açıkladılar. Alman İnfo Merkezinde çalışanlar bunun üzerine kendilerinin de Cemal Kemal Altun'un ölümünden üzüntü duyduklarını ve eylemde dayanışma içinde bulunduklarını açıkladılar. Alman İnfo Merkezinin işgali 1 saat sonra sona erdirildi.

HOLLANDA MECLİS BİNASI ÖNÜNDE

Hollanda Dışişleri Bakanı tarafından hazırlanıp Meclise sunulan notanın Cuntanın verdiği *bilgilere dayanması* üzerine Hollanda'da Meclis binası önünde protesto eylemi düzenlendi. Devrimci İşçinin yanısıra diğer sol grupların da katıldığı eylem başarılı oldu. Gösteri sırasında, Hollanda Dışişleri Bakanının Meclise verdiği bilgilerin faşist cuntanın yalanlarını içerdiği belgeleriyle anlatıldı. Basının ilgisini çeken eylemi, Hollanda'nın büyük sendikaları FNV ve CNV ile politik partiler(Komunist partisi, Sosyalist parti ve Evangelisch Halk partisi) desteklediler.

Avrupa ve Devrimci Har

Yurtdışında devrimci hareketlerde belli bir tıkanma gözleniyor. Bu tıkanma kendini en somut, burada *yaşayan işçilerin örgütlenmesinde* gösteriyor. Bu gelişme, bize "yurtdışı göçmen işçiler ve örgütlenmeler sorununa nasıl bakmak gerekir? " sorusunu yeniden sordurdu. "Avrupa ve devrimci hareketlerin görevleri" yazısı ile ağırlıkla bu sorunun (Göçmen işçilerin örgütlenme sorununun) nasıl ele alınması gerektiğini ve bugün yaşanan tıkanmanın, nasıl aşılacağını ele almaya çalıştık.

Yurtdışındaki faaliyetlerimiz, ağırlıkla işçilerimizin bura gerçekliğinden kaynaklanan sorunlarını, özellikle bu dönemde öne çıkartmak gerekliliğini, asla "Türkiye devrimi ile dayanışma"nın ihmal edilmesi olarak yorumlanmamalıdır. Doğrudan Türkiye Devrimine yönelik, her dönem devam edecek, bir dizi görevler vardır. Bir kurtuluş hareketinin kendisine gerekli uluslararası desteği araması olarak ifade edilecek bu faaliyet, her dönem sürmek zorundadır. Bugün El Salvador'lu devrimciler böylesi bir çalışma içindedirler. Elbette her devrimci hareket, dünyanın her yerinde kendisi için, gerekli dış müttefikler arar. Bizim burada tartışmaya sokmak isteğimiz asla bu değildir. Şili'den, El Salvador'dan oldukça farklı bir özelliğe sahibiz. Bu da 3 milyonu aşkın Türkiye'linin Avrupa'da yaşıyor olmasıdır. Bu Türkiyeli devrimcilere, kendi devrimleri doğrultusunda, Türkiyeli 3 milyon kişiyi örgütlemek için bir görev yüklemektedir. Biz, yurtdışındaki Türkiyelileri örgütlemenin, bir devrimci hareketin dış bürosunun görevleriyle sınırlı bir bakış açısıyla gerçekleşemeyeceğine inanıyoruz. Elbette yurtdışında yaşayanlar arasında, devrimin yararına *propaganda çalışma*larıda yapılmalıdır. Yalnız görülmesi gereken herhangi bir El Salvador-lu'nun, Şili'linin de bu işleri yaptığıdır. Hatta Avrupa'nın bir çok ülkesinde Dayanışma komitelerinin Avrupalılar tarafından da kurulduğu bilinmektedir. Örneğin Almanya'da 50'yi aşkın Latin Amerika komiteleri vardır ve bu komiteler, Latin Amerika Devrimlerinin propogandasını yapmaktadırlar.

Fakat milyonlarca işçiyi, sadece bu motiflerle örgütleyemeyeceğimiz görülmek zorundadır. Yurtdışındaki Türkiyeli devrimci hareketler, Latin Amerikalılara göre bir nitelik farkına sahiptirler. Bugün yurtdışındaki bizlerin gövdesi, buralarda yaşayan işçilerdedir. Ve bu işçileri örgütlemek tüm hareketlerin gündemindedir. Öte yanda, eğer bu işçilerin varlığı olmazsa biz Türkiye devriminin bugünkü durumuyla çok çok sınırlı ilişki geliştirebiliriz ve fazla bir etki de yapamayız. El Salvador devrimi nerdeyse iktidarı ele alma konumuna gelmiş, fakat bu konumu ile bile Almanya'da (değil iktidarı yönelmiş *olmak belini bile doğrultamamış)* Türkiye'liler kadar etkisi yoktur. Bizler oldukça geniş ve yaygın ilişkiye sahibiz. Bunun nedeni, burada milyonlarca işçinin olmasıdır. Üstelik bizlerle, devrimimizle dayanışma içinde olanlara baktığımızda , bunlar ilk elde "yabancılarla" uğraşan kişilerdir.

Dolayısıyla bu büyük potansiyelin niteliği görülmek ve doğru değerlendirilmek zorundadır. Türkiye Solu bundan oldukça uzaktır. Bu potansiyelin Türkiye Devrimi doğrultusunda daha etkin kanalize edilebilirliği gerçeği, bir başka şeyi beraberide getiriyor. Eğer bu insanlar örgütlenmek isteniyorsa, bunların geniş bir kesiminin dönmeyeceği görülmek zorundadır. Bunların buradaki sorunlarını kalkış noktası olarak ele alan bir çalışma gündeme sokulmak zorundadır. Dolayısıyla çalışmalarda, göçmen devrimciliği alanı, işçilerin bura sorunlarını kalkış noktası yapan bir hareketlilik yaratmak zorundadır. Böylece dayanışma hareketi içinde, geniş olanaklar oluşur.

AVRUPA VE DEVRİMCİ HAREKETİMİZİN GÖREVLERİ ÜZERİNE

Gazetelerde Viyana'da yapılan psikologlar toplantısı üzerine haberler yer aldı. Bu toplantıda yine en çok tartışılan konu, Türkler ve onların sorunları idi. Çok farklı bir kültür ve sosyal yaşam ortamından gelen Türkiyeliler, Avrupa'ya uyumda ciddi zorluklar çekiyorlardı. Bu ise son derece ciddi psikilojik hastalıklara yol açıyordu. Çevresine bakan her Türkiyeli buralara uyamamanın yarattığı sorunların, kişiye özgü "psikolojik" *bir hastalık olmaktan* öte , ciddi sosyal bir problem haline geldiğini *görebilir. Bu hastalık*, ya da sosyal problem, kendisini en ciddi bir biçimde *geriye dönüş sorunu ile bir*likte açığa çıkarttı. Bugüne kadar hep "dönme" türküsü tutturanlar , dönmek gerçekten kapıya dayanınca uzunca süren bir uykudan uyandılar, uyanıyorlar. Bu insan ömrünün üçtebiri sayılabilecek *15-20 yıl* heran dönecekmiş gibi dönmeden yaşanmıştı. Oysa şimdi bir başka dünyada yaşandığının farkına yarılmaya başlanıyor.

Türkiyeli işçiler yeni yeni bir karar aşamasına geliyorlar. Belki de ilk de*fa bazı soruları* gerçekten sormaya başlıyorlar. Bugün içinde bulunan durumu bir uyanış, bir rüyanın ağır ağır sona ermesi *olarak adlandırmak* yanlış olmaz."Biz kimiz?"Nereye ayitiz ?Gerçekten dönmek istiyormuyuz? "Nerde yaşamak istiyoruz? Niçin" Bu sorgulama, bir dönem daha sürecektir.Cevabı ise çok sihattli verilemeyecektir. Siyasal karar mekanizmalarının dayatmaları, sosyal zor*lamaların itici etkisi* oldukça belirleyici olacak. Bu temel sorunlarla karşıkarşıya bir topluluk var bu gün. Türkiye'de yaşamadığını, bilincinde kavrayan, buralara kök saldığının ağır ağır bilincine varan, dönemin öyle çok kolay olmadığını anlayan ve kendini tanımlama aşamasında bir topluluk. Böylesi bir temel soruna rağmen, bu kesim üzerine iddia sahibi sol hareketler olayla fazla ilgili değiller. Gelişmelerin dışında, tümüyle devre dışı ... Oysa siyasal hareketlerin önde gelenleri, pratikte koşturanları, dernekte uğraştıkları işlerle akşam evde konuştuklarını karşılaştırsalar, çelişkinin varkına varabilir, ayaklarını yere basmadığını görebilirler.

12 Eylül yenilgisi ve bunu takip eden yıllarda Avrupa'daki Türkiye'li sol örgütlerde belli bir tıkanma gözleniyor. (Türkiye Kürdistanı kökenli örgütlerde buna dahildir.) Derneklerde durağanlık, harekete geçirilen kitlelerde belli bir gerileme, işlenen siyasal konularda belli bir monotonluk söz konusu. Belki de eğer önlemleri zamanında alınmazsa ağır ağır bir da*ğılmadan söz etmek yanlış olma*yacaktır. Bu durağanlık eğilimlerini, *kitlelerdeki geriye çekiliş, yenilginin* etkinlikleriyle açıklamak yaygın bir alışkanlık. Bu aslında, kendisine eleştirel bakmayı başaramayan ve tüm olumsuzlukları, dış şartlarda arayan hastalıklı bir bakış açısından doğal bir sonucudur. Marx zaten "her şeyin bir maddi temeli vardır" dememiş midir? Biz de bu çürüme ve dağılmayı, dışımızdaki koşullarla, bir -iki maddi gerçeklikle açıkladık mı Marx'ın ruhunu da kurtarmış oluyoruz. Olay bu kadar basit değil. Derin kökleri var. Hiç bir sol örgüt, şartlara sığınarak bu işin içinden sıyrılamaz. Daha doğru bir deyişle, belki olayı izah etmiş olur, ama dağılmanın önüne geçemez. Bizce, Türkiye'deki yenilginin etkileri olmakla birlikte, bugünkü tıkanmanın asıl nedeni, sol örgütlerin (yetersiz ve eksik) politik nitelikleridir. Yenilgi olsa olsa, bu yetersiz, yanlış politik çizgiyi açığa çıkartmıştır. Tıkanmanın nerde yattığını göstermiştir.(1)

TÜRKİYE SOL HAREKETLERİNİN TIKANMALARI VE SORUNLARI

Sol örgütler şimdiye kadar gündemlerine sadece Türkiye'yi ve oradaki gelişmeleri almışlardır. Fakat ele alışta eksik ve yanlıştır.Bunun ötesinde *nerede yaşandığının ve hangi topluluğa seslenildiğinin farkında* bile değildirler. Burası Avrupa'dır. Almanya, Fransa, Hollanda'dır. Ve sol, burada yaşayan işçilerin üzerine oturmaktadır. Onlara seslenmekte ve onlardan güç almaktadır. Bu işçilerin sağladığı maddi-manevi olanaklarla varlığını sürdürmektedir. Yani burası Ankara, Tunceli, İzmir, İstanbul değildir.Bu basit gerçeğin farkına varılmak zorundadır. Ve bu farkına varış, politikalara, işçilere seslenişin içeriğine, onları örgütlemenin biçimine yansımak zorundadır. Oysa dev*rimci hareketlerin önder kadroları*, kendilerini burada kalıcı görmemekte, ve tüm olayları, kendi özgül koşullarından yaklaşmaktadırlar. Ülkeye dönmek, ve devrimci mücadeleye orada katılmak fikri elbette yüce bir fikirdir. Saygı duyulması gereken bir düşüncedir. Ve bizler de, Türkiyeli olduğumuz ölçüde, o toplumun bir parçası olduğumuz ölçüde zorlu mücadele koşullarına hazır olabilmeliyiz. Türkiyedeki kavgayı ve ihtiyaçlarını heran içimizde duyabilmeliyiz. Fakat bu saygı duyulacak düşünce *yurtdışında yaşıyan milyonlarca iş*çinin harekete geçirilmesinde tek unsur olarak kullanırsa, ciddi bir politik gaf olur.

Ne ülkeye dönme hazırlığı yapan devrimciler, ne de buradaki yıllarına *saygılı gözlerle* bakan sığınmacılar, yurtdışındaki *işçilerin örgütlenmesi* sorunlarına kendi özel konumlarından kalkarak yaklaşamazlar. Buna *hakları yoktur. Onlar dönebilir*, başkaları da dönebilir, ama buralarda milyonlarca insan yaşamaya devam edecektir. Bu nedenle yurtdışında bir devrimci hareket , döneceklerin veya dönmek isteyenlerin arzularına göre şekillenemez. Yurtdışı faaliyetini sürekli *yapmak isteyen bir kişi*, hangi temele oturduğu gerçekliğini görmek zorundadır. Dolayısıyla buradaki gelişmeler, hiçbir biçimde ülkemizdeki gelişmelerin, *bire-bir* uzantısı olarak ele alınamaz.Onunla izah edilemez. Bu aşırı mekanik, nerede yaşadığını bilmeyen bir görüştür. Yılgınlık yurtdışına çıkan, 12 Eylül sonrasını yaşamış kadroları etkilemiştir. (veya çıkanların büyük çoğunluğu, örgütsüz biçimde çıkmış, belki devrimci mücadeleye devam etmeme kararı almış kişilerdir.)

Yurtdışında Türkiye'ye göre şekillenen örgütlü solun unsurlarını da etkilemiş olabilir, yenilgi... (politik mesajlar alabileceği bir önderlik kalmadığı için) Fakat yurtdışındaki milyonlarca işçi, derneklere gelip-giden ilerici, demokrat insanlar; yenilgiden bu kadar doğrudan etkilenmemiştir. Aslında yurtdışında herşeyin yenilgi ile açıklanmasının en önemli nedeni, örgütlü hareketlerinin yurtdışına kaymış olmalarıdır. Ağırlıkla *teknik nedenlerle yurtdışında bulu*nan bu hareketler; doğal olarak, kendilerinin yurtdışına çıkışına neden olan şeyleri, herşeyi açıklamak için kullanmaya başlamışlardır. Ve hatta Türkiye Devriminin sorunlarını, bir başka zeminde kendisinin doğrudan muhatabı olmadığı bir zeminde çözmeye çalışmaktadırlar. Bu eğer dikkat edilmesse, yurtdışı faaliyetleri için ciddi bir zorlama, ciddi bir zaaf anlamına gelir. Özetle (siyasal akımların merkezlerinde yurtdışına çıkmasıyla güçlenen) buralardaki gelişmeleri bire-bir Türkiye'nin uzantısı olarak ele alan bakış terkedilmelidir. Bu aşırı mekanik, nerede yaşadığını bilmeyen bir görüştür. Yenilgi ve sonuçları burayı etkilemiş olsa bile, bu etkileri yok edecek, aksine çevirecek dinamikler burada mevcuttur. Bunun başlangıcı da, yurtdışında yaşandığı kavranarak, politikaların buna göre ayarlanmasıdır.

SOLUN TIKANMASININ NEDENLERİ

Sol hareketler, deyim yerindeyse, bugüne kadar, Türkiye Devrimi'nin, ülkemizdeki direniş mücadelesinin (iyi yada kötü) "pazarlanmasını" *yapmışlardır. Yurtdışının kendi dinamizminin doğrudan ürünü olma*yan, Türkiye'deki devrimcilerin mü**cadeleleri temelinde** propoganda **geliştirmişlerdir** Ve ülkede mücadelenin zayıfladığı, ciddi bir direnişin olmadığı koşullarda, yapacak şeyleri kalmamıştır. Veya bir tek şey kalmıştır. "İdamlara ve işkencelere Hayır!" Son iki yılda tıkanan da, bunu temel alan politikalardır. Türkiye Devriminin yenilgisi ile motifleri oldukça azalan ve daralan sol hareketler, artık herhangi bir cazibesi ve çekiciliği kalmayan ögelerle, geniş bir kesimi harekete geçirememektedir. Bunun aksine, geri çekilme, şevksizlik ve belki de bıkkınlık öne çıkabilmektedir. Sonuçta ortaya çıkan tıkanmayı, politikalarda aramak yerine, insanların *yorulmuşluğunda, devrimci inancın* zayıflığında aramak eğilimi güç kazanıyor. Ve bunu aşmanın koşulu da, daha fazla, daha yoğun *pratik faaliyetlikte* görülüyor. Bu ise daha fazla "dökülmelere" yol açıyor. Oysa sorun bu kısır döngünün dışındadır. Yorgunluk, belki önemli bir etken olabilir ama "yoran şeye" saldırılmassa, herhangi bir çıkış bulunamaz. Yurtdışında sadece idam ve işkenceyi öne *çıkaran, sadece bu* ayak üstünde duran bir politik eylemliğin yetersizliği *ortadadır*.(2)

Yurtdışında devrimci görevlerimizin ikiliği sık sık yazılmasına rağmen, as*lında buna pratikde uyulmadığı ülkedeki yenilgi ile* iyice açığa çıktı. *Devrimci Hareketler, buraya yönelik* , bura dinamizmini esas alan hareketlilik *yaratmaktan oldukça uzaklar*. Dilimizde söylenen şeylerin, *politikamıza, politika yapış biçimimize ve örgütlü*lüğümüze yansımadığı, yeteri kadar, maddi bir geçekliğe dönüşmediği gözleniyor. Bu alanda eksikliklerimizi gidermek, tıkanmayı aşmanın başlangıç şartıdır.

AVRUPA'DA TÜRKİYE DEVRİMİ İLE BAĞIN NİTELİĞİ

*Türkiye devrimine karşı duyulan so*rumluluk ve üzerine aldığı yükümlülükler, yurtdışı devrimciliğinin en önemli hareket ettirici ögesidir. Tüm sorunlara yaklaşırken, ve ele alırken , Türkiye *devrimine ne getirip ne götüreceği ile ölçülür*. İşçilerin burada yaşadıkları gerçeğinin kabulü ve görevlerin buna göre ayarlanması, sol hareketlerce hep Türkiye devrimine karşı sorumluluktan vazgeçme olarak anlaşılır. Eğer işçile-

Devrimci İşçi seminerleri

Devrimci İşçi tarafından hazırlanan seminerler 17 Eylül 1983 gününden itibaren başlıyor. Seminerler tüm anti-faşist kesimlere ve gruplara açıktır. Seminer konuları, yer ve tarihleri aşağıdaki şekilde düzenlenmiştir.

SEMİNER KONUSU : TÜRKİYE'DEKİ SİYASAL GELİŞMELER, CUNTA,SEÇİMLER VE TAVRIMIZ-CEPHE, BİRLİK

YER:	TARİH:
BERLİN	17 EYLÜL 1983
DUİSBURG	17 EYLÜL 1983
HAMBURG	17 EYLÜL 1983
ASCHAFFENBURG	17 EYLÜL 1983
MÜNİH	17 EYLÜL 1983
HANNOVER	18 EYLÜL 1983
GELSENKİRCHEN	18 EYLÜL 1983
STUTTGART	18 EYLÜL 1983
ULM	18 EYLÜL 1983
FRANKFURT	24 EYLÜL 1983
NÜRNBERG	24 EYLÜL 1983
BELÇİKA	24 EYLÜL 1983
VİYANA	24 EYLÜL 1983
KÖLN	25 EYLÜL 1983
İNNSBURG	25 EYLÜL 1983

SEMİNER KONUSU : *YURTDIŞI GÖREVLERİ-SORUNLARI VE* BİRKOM

YER :	TARİH :
BERLİN	18 EYLÜL 1983
HANNOVER	24 EYLÜL 1983
DUİSBURG	24 EYLÜL 1983
HAMBURG	25 EYLÜL 1983
BELÇİKA	25 EYLÜL 1983
KÖLN	1 EKİM 1983
ASCHAFFENBURG	1 EKİM 1983
ULM	1 EKİM 1983
NÜRNBERG	1 EKİM 1983
MÜNİH	1 EKİM 1983
GELSENKİRCHEN	2 EKİM 1983
FRANKFURT	2 EKİM 1983
STUTTGART	2 EKİM 1983
VİYANA	8 EKİM 1983
İNNSBURG	9 EKİM 1983

NOT: Seminerlerin yapılacağı yerlerin adresleri ve saatleri bölgelerde ayrıca bildirilecektir. Adres ve saat Devrimci İşçi derneklerinden öğrenilebilir.

Her iki konu, Fransa, Hollanda, İsviçre ve diğer ülkelerde de seminer olarak verilecektir.

Bunların tarih, yer ve adresleri bu ülkelerdeki Devrimci İşçi derneklerinden öğrenilebilir.

ketimizin görevleri

in burada kalıcı olduğundan söz edirse, ülke devrimi "unutulmuş"oluyor. latta bu tespit, Türkiye devrimci haeketine karşı görev ve sorumluluklarlan kaçmanın teorik izahı olarakta göilebiliyor. Oysa, sorun hiç de öyle eğil. Aslında doğru olmayan şey, urtdışı devrimciliğinin Türkiye devrii ile kurduğu bağın niteliğidir. Yurtışı devrimciliği, ülke devrimi ile bağıı ağırlıkla gerçekçi ve rasyonel olnayan öğeler üzerinden kuruyor.Maevi ögelerin oldukça öne çıkmış oluğu gözleniyor. " Türkiye'de insanlar avaşıyor" "anamız-bacılarımız faşist ıldırılara uğruyor" " açlık ve sefalet çinde zulme karşı direnenler var" 'Bizler yurtdışının rahatlıklarına uyup ounları unutamayız " "Bizler için döüşenlere yardımcı olmak gerek, bu en ıradan insanlık görevidir." Yıllardır ouralarda (değişik biçimlerde de olsa) ğırlıkla bunlar söyleniyor bu belki ouralara uyum zorluğu, yaşama zoruğu çeken Türkiyelilerin bu topluma epkisinin bir başka biçimde açığa ıkmasıydı da... Şimdi ülkemizdeki levrimci hareketlerin yenilgisi ile artık ukarıda söylenenler , söylenemiyor. Şüphesiz bunların yeniden söyleneceşi günler gelecektir ve politikajitasyoıumuzun önemli bir unsurunu oluştuacaktır.)

Bu ögelerin yerini, şimdi "idam ve şkencelere hayır" "Cunta kan döküyor" "Mahkemelerde devrimciler direıiyor.." almış durumda. Dikkat edilirse, ağırlıkla manevi değerlere seslenen bir ilişki sözkonusudur. Zor durumda olan birilerine karşı, daha rahat konumda olan, bir başkaları, yardıma çağırılıyor. İnsanlık görevlerini yerine getirmeleri isteniyor.

Bunlar şüphesiz ihmal edilmemesi gereken noktalardır. Fakat Türkiye Devrimi ile bağı ve onunla dayanışmayı, sadece bu düzeyde kurmak , oldukça eksikliktir. Ve ciddi hataları barındırıyor. Kalkış noktası doğrudan ülkedeki devrimci hareketi desteklemek olan bir politika, salt hümanizme dayanarak yürütülemez. Ciddi mantıki bağlar kurmak mümkündür. Ve bu da burada yaşayan insanların sorunlarının doğru ele alınması ile de olabilir.

Türkiye Devriminin Avrupa kamuoyunda gündeme getirilmesinin en önemli koşullarından birisi, burada yaşayan işçilerin sorunlarına eğilmektir. Onun da ötesinde, buradaki güçlü sosyal hareketlere, doğrudan katılmaktır. (Barış Hareketi- Kadın Hareketi vs.. gibi) Oysa sol hareketler, buradaki sosyal hareketliğe katılmada ciddi bir tehlike seziyorlar. Bunu ülke devriminden uzaklaşmak, buralarda erimek olarak algılıyorlar. Oysa aslında Türkiye Devrimi ile kurdukları, manevi bağı sorguya çekebilseler, bir göçmen hareketi içinde bir barış hareketinde, çevre hareketinde, kadın hareketinde, ülke devriminin daha güçlü dile getirilebilineceğini görürler. Çünkü güçlü bir enternasyonal dayanışma, ancak bu zeminde yaratılabilir.

İşçileri örgütlemede, yurtdışı gerçekliğini başlangıç yapmanın ve buna uygun politikalar geliştirebilmenin önünde, bir başka engel bardır. O da, grupların çoğunun (yukarıdaki bakışlarında bir uzantısı olarak) yurtdışını Türkiye için "kullanılacak bir alan " olarak görmeleridir. Aşırı çıkarcı ve faydacı olan bu bakış açısı, kendisini en somut, Avrupalılarla ilişkilerde açığa çıkartıyor. Avrupalı bizim işimizi yapacak bir makinadan öte, pek bir anlam taşımıyor, bizim için ... Onun için sadece, bazı işlerimizi yaptırmak istediğimiz : zaman aklımıza geliyorlar. Sorunu böyle ele almak, yurtdışındaki işçileri ve sorunlarını basit bir manivela olarak görmeyi doğurur. İşçiler, bizlerin hedeflediğimiz şeyler için basit basit birer araç konumuna indirgenirler. (Bağış toplanacak, mitinglere götürülecek bir kalabalık) Oysa eğer biz ülkedeki devrimcilere faydalı olmak istiyorsak, buradaki işçilerin sorunlarına "kullanma ve faydalanma" mantığından uzak yaklaşmak zorundayız. Geriye dönüş sorunu, 2. kuşak sorunu, eğitim ve uyum sorunları gibi bir dizi ciddi soruna somut yaklaşımlar sunabilmeli , alternatif politikalar geliştirmeliyiz. Eğer bunlar yapılmaya başlanırsa, ülke devrimi ile güçlü mantıkı bağlar kurulabilinir.
Çünkü şu ana kadar yurtdışı devrimciliğinin kendi yarattığı değer yok gibidir. Ağırlıkla taklitçilik yapılmıştır. Veya başkalarının yaptıklarının propogandasını yapmıştır. (yapanlar kalmayınca, kendiside açıkta kalmıştır.) Eğer yurtdışında maddi bir güç olmak istiyorsak, bunu görmek zorundayız. Kendisini örnek aldığımız, devrimci hareketimizi, ülkede güç haline getiren şey, onun kendi gerçekliğine doğru çözümler getirmesidir. Marksist bir bakış açısıyla, somut olgulara yaklaşması ve güçlü bir siyasi önderlik yaratmasıdır. Bizler yurtdışında, güçlü bir hareket yaratmak istiyorsak, devrimci hareketimizi taklit ederek, bunu yapamayız. İçinde yaşadığımız gerçekliğe doğru bir yöntemle yaklaşabilmeli, işçileri harekete geçirecek somut politikalar üretebilmeliyiz. Bura dinamizmini esas alan, bura sorunlarına doğru çözüm getiren bir siyasal önderlik, yığınları harekate geçirebilir. Türkiye Devriminin mekanik bir uzantısı olmak hiç bir sorunu çözemeyecektir.

BAZI SONUÇLAR

Yurtdışındaki sol hareketler var olan ideolojik - politik hatalarını gözden geçirmelidirler. İşçilerimizin kalmak - dönmek tartışması yaptıkları bir dönemde, benzeri bir tartışma yapmak zorundadırlar.

Sol hareketler, bugüne kadarki, sadece Türkiye'yi hedef alan çalışmayı, bir başka çalışma ile tamamlamalıdırlar. İçinde yaşadıkları gerçeklikten, hareket eden politikalar geliştirmelidirler. Ve Türkiye Devrimi bu politikalar ile de gündeme sokulmalıdır.
Politik kısırlık nedeni ile, dernekler sadece bizlerin gidip-geldiği "geto"lara dönüşmüşlerdir. Dernekleri dışa açmanın yolu, burada yaşayan işçilerin sorunlarını ele almaktan geçer.(3) Bugün sol hareketlerin oturduğu taban dışında, geniş bir işçi kesimi vardır. Bunları örgütlemek, ancak dernek yapımızı, politikalarımızı tümden gözden geçirmekle mümkündür.
Türkiye Devrimi yenilmiştir. Bu yenilginin sorunları, tartışılmaya, çözülmeye çalışılıyor. Devrimci Hareketler kendilerini yenileme süreci yaşıyorlar. Dolayısı ile, kısa sürede fazlaca beklenti içine girilmemelidir. Yurtdışı faaliyeti " kısa sürede Türkiye'de birşeyler olacağı " hayali üzerine kurulmamalıdır.

Ülkede devrimci mücadele yükselmeden, salt " idam ve işkenceleri " esas alan, bir faaliyetin başarı şansı zayıftır. Çünkü Avrupa bu konuda doyum noktasına ulaşmıştır. Yıllardır aynı tempo, aynı şeyler belli bir yeknesaklık doğmuştur. Ayrıca somut sonuçları elde edilemiyen bu faaliyetlilik, kendi tabanlarımızda belli bir bıkkınlığa da yol açabilmektedir. Çözüm bu alanda pratiği yoğunlaştırmak değil, pratiği gözden geçirmektir. Yeni kanallar bulmak, işçilere yönelmektir.

Türkiye'ye yönelik faaliyetlerde, yoğun bir siyasallaşma, ideolojik mücadele, eğitim faaliyeti öne çıkartılmalıdır. Ülkede eğer yenilgi yaşanıyorsa, yenilgi sonrası dönemlerde kitlelerde geriye çekiliş gözleniyorsa, yapılacak şeyin,pratik faaliyeti yoğunlaştırmak olmadığı çok açıktır. Bunun yerine " kitlelere " şiarı öne çıkartılmalıdır.

Yükselme döneminin davranış biçimlerinden uzak durulmalıdır. Siyasetin bugüne kadarki, içeriği, yapılış biçimi ve yığınlara götürülüş biçimleri köklü şekilde günün sorunları ışığında, yeniden ele alınmalıdır. Kitlelerin gelmesini beklemek yerine, onların ayaklarına gidilmelidir.

Bugün işçilerimizi en çok ilgilendiren problem , "geri dönüş " olayıdır. Odağına bunu alan, buna bağlı olarak 2. kuşağın sorunlarını öne çıkaran bir politik hat tutturulmalıdır. Ülke devrimine yararlı olmanın yolu da, bu kanalları doğru değerlendirmekten geçmektedir.

---

(1) Devrimci İşçi'nin 20. sayısında " apolitikleşme " üzerine bir yazı yayınlandı. Bu yazıda da buradaki durağanlık ve tıkanma ağırlıkla yenilgi ile açıklandı. Sorunun diğer tarafına değinmediği, daha doğrusu yeteri kadar ele almadığı için bu yazı belli eksiklikler taşıyordu.
(2) Fakat kitlelerde gözlenen geri çekilmede ve tıkanmada, özellikle yenilgiden kaynaklanan nedenlerinde bir payı vardır. 12 Eylül öncesi Türkiye'ye giden işçiler, oradaki yoğun mücadeleye tanık oluyorlar ve Avrupa'ya döndüklerinde devrimci harekete daha fazla ilgi duyuyorlardı. Şimdi olay tersine dönmüştür. Türkiye'nin bu olumlu özelliğinin ortadan kalkmasının ötesinde, yurtdışında devrimci faaliyete katılmada belli bir çekingenlik ortaya çıkmıştır. Konsoloslukların baskısı (izne gitme ihtimalinin ortadan kalkması, gidince gelmemek gibi...) cuntanın yıldırma politikalarının da belli bir payı olmuştur.
(3) Örneğin Berlin'de faşistler işçilerimizin üzerine " Berlin'i terkedin " diye saldırırlarken, bu işçileri sadece " idam ve işkencelere karşı " harekete geçirmeye çalışmak ciddi bir politik körlüktür. Nitekim 11 Haziran yürüyüşüne (işkence ve idamları protesto) 1000 kişi katıldı. Ama Berlin'de yabancılarla dayanışma yürüyüşüne ise 100.000 kişi katıldı. Bu fark bile bir çok şeyi anlatıyor.

Başın dik en önde yürü

Vakit gelir
Şafak atma zamanı
Tekmeyle açılır hücre
İdama götürülürsün
Bir daha dönmemek üzere
Dön geri bir bak
Hücrenin taş duvarına
Üzerini karaladığın,
Son defa
Yumruklu yıldızı yaptığın
Paslı kapıya
Son selamını gönder
Hücrenin açık kapısından
Düğüne gidiyormuş gibi
Geride kalanlara
Başın dik en önde yürü
Kavgada yürüdüğün gibi
Cellatın önünden
Haykır sloganını haykır ki,
Yazmasınlar pişmanlık getirdi
diye

Hatta onlara koyma,
Sen vur sandalyeye

Rotterdam E. GÜLTEKIN

Diren Fatsam!

Sökün eyle,
Kars'tan bu yana
Zincirin kar etmediği
Umudum.
Sökün eyle,
Artvin'den,
Şavşat'tan bu yana
Erciyes'e.........
Tırpanıma bilek,
Kavgama yürek,
Ölüme inat gerekli.
Hayde canım, hayde hayde.....
Sökün eyle,
Bağrı yanık
Karadenizim.

Mangalda köz,
Ocakta sönmüş ateşim,
Sökün eyle,
Hayde canım, hayde hayde........
Prangada can,
Toz içindeki umut
Sökün eyle,
Sökün eyle,
Hayde canım, hayde hayde........
Çatılma mavzerim,
Dürülme bayrağım,
Sökün eyle,
Fatsa'dan, Mamak'a.....
Hayde canım, hayde hayde..........
Bir yol kaldır.
Yumruğu sıkılı
Kızıl yıldız olsun.
Dinmez sızım,
Taze canda akan kanım:
Metris'e......
Sökün eyle,
Hayde canım, hayde hayde.........
Susma dilim,
Çatıl kaşlarım,
Umudum,
Sürül mermi yatağına
Düşen her canı
Yaşatıyor yüreğim.
Sökün eyle,
Sökün eyle,
Hayde canım, hayde hayde........
Horon tepelim
Karadenizim,
Fatsam!
Anamın göz yaşı tohuma durdu,
Bağrındaki dikenin ezelim
Güller açsın.
Yediveren,
Menekşe,
Lale,
Mor sümbül olsun.
Yaratsın seni yeniden,
DİREN FATSAM!
SÖKÜN EYLEDİK!!!
Dinmez sızım:
Mamak'tan............
Akan kanım:
Metris'ten...........
Yaralı ellerini,
Dom dom kurşunu,
Havan toplu,
Bereli
Ve
Onurun,
Kıvancın,
Kalesi
YÜREĞİNİ SARMAYA
GELİYORUZ.
DİREN FATSAM!
DİREN!

Limburg-R. EKİNCİ

Zeynel Abidin Ceylan'ın anısına

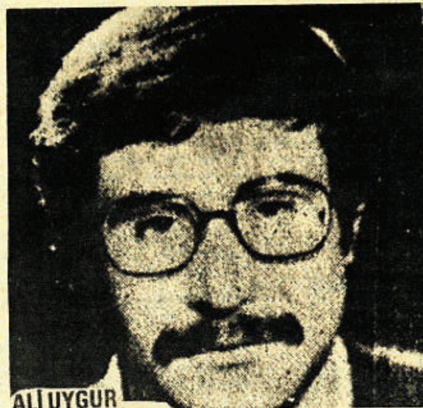
İşte bugün
Bundan üç yıl önce
Sen
Halkının mutluluğu için,
İçmiş olduğun andını yerine
getirirken,
O yüce mertebeye ulaştın
İşte bugün, yine
Kederli olduğumuz doğrudur.
Çünkü hep hüküm giydik
Efendiler kalem kullanır,
Biz silah
Tarlalar onların,
Dağlar bizimdir
O mutlu gün geldiğinde
Hep beraber,
Milyonları saran bayrama,
Hasan'la, Mustafa ile, Şehfik'le
Musa ile,
Ve niceleriyle,
Elele tutuşup bizlerde
katılacağız.

Herne-H. ÇELİK


Z. Abidin Ceylan
-Ekim 1980-İşkence

Üçüncü ölüm yıldönümünde sen yine kalbimizde ve benliğimizde yaşıyorsun. "*Bu kavgada zafere ulaşmak için severek ölümü kucaklarız*" diyen yüzlerce yoldaşlarımızdan birisin. Senin mücadele anlayışını Devrimci Yol'umuzda zafere kadar sürdüreceğiz. Bu kavgada dağlarda, zindanlarda, işkencehanelerde direnen, şehit düşen, karanlığın içinde Halkının birer aydınlık sembolleri olan sana ve sizlere söz veriyoruz, SİZLERİ UNUZMAYACAĞIZ!

Ali Uygur'un anısına



Türkiye halklarının kurtuluşu için işkencehanede bir devrimciye yakışır şekilde sır vermeden yaşamını feda ederek yetiştirdiği onlarca devrimciye bir kez daha örnek olan devrimci kardeşimiz, hocamız Ali UYGUR 30 Haziran 1980'de Adana'da gözaltına alındı. Gördüğü işkenceler sonucunda öldü ve Mersin Şehir mezarlığına gizlice gömüldü. Cesedi 22 Ağustos 1980'de Mersin Şehir Mezarlığında bulundu.

Anısı faşizme karşı mücadelemizde ve halkımızın kalbinde yaşıyor.

Münster Devrimci İşçi sempatizanları

Tartışmalar

BİRKOM değerlendirilmesi

Wetzlar
Devrimci İşçi taraftarları

1) Bilindiği gibi birlik konusunda Türkiye sol hareketinin yararlanabileceği geçmişte bir deneyimi yoktur. Ancak bu konu öteden beri tartışıla gelmektedir. Sözü çok edilen bu birlik denen şeyden adeta kaçınılmaktadır. Belki de ilk deneyim olması nedeniyle doğabilecek olumsuzlukları göğüsleyememe korkusu buna nedendir. Belki de kimi örgütlerin varlık nedeni birlik olmamaya dayanıyor. Çinkü sol grupların birbirlerine karşı katı tutumları olağanüstü boyutlara varmıştı. Kendilerini bir diğer gruba ayarlama anlayışı, burjuvaziye karşı ayarlama anlayışının önüne geçmişti. Halbuki birlik sözkonusu olduğunda genel çıkarın, özel çıkardan önce geldiği kavranmadan birlikler gerçekleşemez. Hep kağıt üzerinde tartışılır.

Birlikten anlaşılması gereken, bir hususta sol içinde müzmin bir hastalık haline gelmiş rakabet anlayışlarını, grup şövenizmine eleştiri adı altında, seviyesiz basit karalamaları vb. sakatlıkları süreç işerisinde eritmesi ve bir üst düzeye sıçratması olarakta kavranmalıdır.

Bu sorun sırf birlik olma anlayışıyla da ele alınmamalıdır. Hangi temelde olacağı kesin belirlenmeli. Örneğin: Faşist Cuntaya karşı yurtdışında bir birlik mi arzu ediliyor; birlik bu temelde yükselecektir. Bu durumda sadece var olan franksiyonların birliği değil, cuntaya karşı olan diğer kesimleri de (Sanatçı, aydın vb.) kapsayacaktır. Böylece daha da amaca uygun bir birlik olacaktır. Ya da yine örneğin : yurtdışında işçi sorunlarıyla ve böyle konularda bir birlik mi arzu ediliyor? o zaman platform bu temelde olacaktır. Yoksa bu her iki alanıda kapsayan bir birlik mi oluşturulacaktır? o halde çalışmalar bu temelde ele alınacaktır.

2) Her çalışma gibi Birkom çalışmalarında pratik hayata geçirilirken bir dizi zorluklarla karşı karşıya bulunmaktadır. Bunu nedenlerini neler olduğu araştırılıp ve elbetteki çözümünü gerektirmektedir. Geçmişte gurupsal çıkarların ve rekabet anlayışının Birkom içerisinde yer alan örgütlerde belli bir dönem daha ortadan kalkmayacağı ihtimali göz önüne alınmalıdır.

Aslında Birkom Direniş Cephesi'nin yurtdışına yansıması olduğundan ve platformunda buna göre şekillenmesinden yurt dışı çalışmalarında bazı sıkıntılara neden olmaktadır. Bunu şöyle belirtmek gerekir: Birkom direniş Cephesi'nin yurtdışına yönelik muhtevada çalışmalarında etkin olduğu halde (Cuntanın teşhiri....vb.) yurtdışındaki işçilerimizin temel sorunlarının çözümü yönünde gerekeni büyük oranda yapamamıştır. Bunlar, belki de Birkomun Cephede yer alan örgütlerin aynen Birkom'da da bire bir yer almasından ileri geliyor.

Diğer yandan Birkom sadece Cuntaya karşı bazı eylemlerde biraraya gelmiş olarak görülmemeli, yurtdışında, her türlü çalışmayı (Eğitim, kültürel, sosyal.....vb.) birlikte örgütlemekte üzerine düşeni ele alıp çözüme götürmelidir. Bu anlaşmada eğitim çalışmaları öncelikle ele alınmalıdır. Hatta ortak (Birkom) derneklerde oluşturulmalıdır.

Bu anlamda Birkom'u oluşturan örgütlerin, tabanlarına karşı çekimser davranmaları gerekmektedir. İşlerin daha sihhatli gitmesine katkıda bulunur sanırız. Birkom'da taban çalışmaları yapılamamış yada yetersiz kalmıştır diyebiliriz, ancak üstün aldığı kararlarda özellikle yürüyüşlerde-mitinglerde ve böylesi eylemlerde biraraya gelinebilinmiştir.

Tüm olumsuzluklara karşın Birkom deneyi yurtdışında ileri bir adımdır. Ancak bu sayede Türkiye solunu kapsıyan eylemler yapılabilmiştir. Bunda Birkom'un katkısı açıktır.

Bazı olumsuzlukların olması belkide Birkom deneyinin yeni bir olay olmasından kaynaklanmıştır. Ancak bu zamanla aşılacaktır. Ama görünen o ki Birkom'un başarı şansı biraz da Cephe'nin geleceğine ve başarısına bağlıdır. Çünkü Birkom Cephe'nin yurtdışı örgütü durumundadır.

3) önerilerimiz

Birkom birlik konusunda atılmış somut bir adımdır. Şimdiye kadar edilen deneyimlerle birkom'un nitel olarak bir üst düzeye yükseltilmesi sağlanmalıdır. Yapılması gereken dışardan gelecek olan artniyetli eleştirilere bakıp birkom'un ne kadar da kötü bir şey olduğuna kapılmamaktır. Önemli olan ilerletici eleştirilerden birkomun geliştirilmesidir.

Birkom diğer örgütlerlede kalıcı birlik çalışma olanaklarını da araştırmalıdır.

Birkom yurtdışı örgütlenmesi olarak buradaki işçi ve diğer kesimlerin her türlü sorunlarını kendine konu edinmelidir. Birkom önemli görevlerinden biri olan bu alanda yetersiz kalmıştır. Direniş Cephesinin demokratik muhtevalı görevlerini yerine getirmede başarılı olmuştur. Bu başarıyı buradaki emekçilerin sorunlarını çözmede de göstermelidir. Bunu samimiyetle ele almalıdır. Yoksa birkom şu grubu ayağa kaldırmıştır, yada filan grubun işine yaramıştır gibi yanlış anlayışlar aşılmalıdır. Tabanda bunun eğitimi yapılmalıdır. Var olan yetişmiş çeşitli elamanlarını bu alanda seferber etmelidir. Bu anlamda kadroların istihdamı sorununa da yardımcı olunur. Bunlar yapılırken herkesin kendi değirmenine su taşıması anlayışı aşılmalı ve tabana bunların sadece bizim sorunumuz olmadığı anlatılmalıdır.

Yine önemli bir olay yurtdışında yayınlanan burjuva gazeteleridir. Bunlar buradaki insanlarımızı önemli bir biçimde etkilemektedirler. Bunlar karşı geliştirilmeye çalışılan "Demokrat Türkiye" alternatif gazetesine birkom gerekli ilgiyi göstermelidir.

Bu gazetenin yaşatılması için deyim yerindeyse elinden geleni ardına koymamalıdır. Gazete tüm antifaşistlerin, demokratların gazetesi olmaya devam etmelidir. Her türlü maddi ve manevi destek sağlanmalıdır. (Yazı , abone, dağıtım, tanıtma, v.b.) Birkom daha geniş kesimleri kapsayacak biçimde (diğer gruplar, sendikal çevreler, aydınlar, sanat çevreleri, meslek örgütleri, üniversite öğrencileri, gazeteler v.b.) platformlar sunabilmelidir. DİSK, TÖB-DER, Demokrat Türkiye, sanatçılar, diğer dergi ve gazeteler ilk akla gelenlerdir.

4) Genel olarak görüşlerimizi, genel olarak birlik-birkomun değerlendirilmesi ve önerilmesi olarak sırayla yukarıdaki 3 bölümde kısaca açıklamaya çalıştık. Ancak bu konu da çok daha söylenecekler, öneriler vardır. Bunlar daha öncelerde söylenmiş yazılmışlardı. Önemli olan bunların hayata geçirilmesidir, Çünkü işler kişilerin omuzlarındadır. Geçmişte de söylenilenlerin, yazıların çoğunu yerine getirmede yetersiz kalınmıştır. Bu da genel olarak bizim eksikliklerimizdir.

Birlik sorununa nasıl yaklaşmalıyız

Zeynel-Münih

Türkiye solu 1976-80 yıllarını "kimlik arayışı", kendini var etme çabası içinde geçirdi. Bu durum sol örgütler arasında dar, rekabetçi bir anlayışı, ideolojik mücadele yerine sekterliği, birbirini çekememezliği gündeme getirdi.

Türkiye'nin küçük burjuvalar ülkesi olmasından dolayı, küçük burjuvazinin tavır ve davranışını, Türkiye solu büyük ölçüde kendi üzerinde taşıdı. Dünya'daki sosyalist sistemin içinde bulunduğu kriz ve bunun ülkemize yansıması da buna eklenince, sol gruplar arası olumsuzluk had safhaya ulaşmış oldu. Birbirlerini adeta faşist gören "sol" gruplar ortaya çıktı. Her iki akımıda yanlış bulan ve eleştiren, doğruyu gören gruplar da oluştu. Diğer taraftan THKP-C'nin bir dönemi kapatmadan yenilmesi üzerine, onu savunduğunu iddia eden onlarca grup türedi. İşte tüm bu şartlar biraraya gelince, Türkiye Solu 50'ye bölündü.

Bir tarafta 80'li yıllarda Türkiye Solunun iktidara alternatif bir duruma gelmesi, diğer taraftan solun bölünmüşlüğü, olumsuzluğu kitleleri acil bir birlik arayışı içine itti. Bu acil taleplerin yanısıra, ülkemiz devriminin de karekteri ve niteliği, (Demokratik Halk Devrimi) böyle bir birliği zorunlu kılıyordu. Ancak böyle bir döneme rastlayan birlik çabaları başarısız oldu.

(Direniş Komiteleri birlik sorununda ayrıca ele alınmalı, başarısı ve başarısızlığı tartışılmalıdır.)

12 Eylül sonrasında bu talep, daha da acilleşti. "Sol neden birleşmiyor?" sorusu sık sık sorularak, cevap arandı. İşte BİRKOM ve FKBDC oluşumu bu döneme rastlar. Birlik olayının kitleler nezdinde acilleştiği, somutlaştığı bir dönemdir bu...

Türkiye'de giderek etkinlikleri azalan bazı hareketler, bu tecrit olmanın da nedeniyle, birlik sorununa dört elle sarılarak, kendilerine kan aramaya çalıştılar. Fakat bütün bunlara rağmen FKBDC ve BİRKOM, Türkiye solu açısından bir başarıdır. Bugün tarih önünde yeri olan bir birliktir ve bundan sonra tarihi yapan olmalıdır. (Birlik ilkeli olmalıdır vs... gibi bir *yaklaşım getirmek istemiyorum. Bu bilinen birşey, çok klasik bir tartışmadır.*)

Bugün birlik sorunu tekrar 2. plana düşebilir. Çünkü cuntanın 3. yılında, alınan yaralar sarılmış, bazılarının kaderi belli olmuştur. Ama 12 Eylül yenilgisinin tam aşılamamasının nedeni; Türkiye solu ciddi açmazlarla içiçe olduğundan, bu durum yeni yeni gruplar ortaya çıkarmaktadır. Asıl tehlike budur. 84 yılı bu açıdan patlama yılı, yeniden yükselme yılı olabilir. Bazı grupların dün olumlu yaklaştıkları birlik olayına, 83 yılının Ağustos'unda olumsuz yaklaşmaları tesadüf değildir . Birlik olayına yaklaşım, ikili olmalı: kendi irademiz ve Dış koşullar birlik konusunda yeni dayatmaları gündeme getirebilir. sekter yaklaşımlar, taviz isteyen davranışlar gündeme gelebilir. En kötüsü Türkiye Halkları bu somut birliği kabullenmeyebilir. Bizler ise , meseleler konusunda sonuna kadar direten, her vasilede birlik konusundaki yaklaşımımızı anlatan, ama ideolojik taviz vermekten kesinlikle kaçınan olmalıyız. Bugün birlik içindeki örgütlerin yukarıda saydığımız nedenlerden dolayı birliğe karşı bir allerji örgütleme çabası içine girebilirler. Buna izin vermemeliyiz. FKBDC sinin tarihi yapabilmesi için en önemli görev bizlere düşüyor. Kitlelerin umudunu bir çırpıda harcamaya kimsenin hakkı yok,bizimde. Çünkü FKBDC az çok bir umuttur da.

BİRKOM BU ÇERÇEVEDE NASIL ELE ALINMALI?

BİRKOM yurtdışında kurulduktan sonra yaptığı işler az değildir. Bugün dostun, düşmanın az çok bildiği bir gerçek var. O da BİRKOM olmadan, Avrupa'da iş yapabilmenin zorluğu gerçeğidir. O anlamda BİRKOM Avrupa'da yapılan işlerin motoru olmayı belirli ölçülerde başarmış bulunmaktadır. BİRKOM konusunda bugün tartışılan konu ; "BİRKOM nedir?" "Amacı görevleri nelerdir?" sorusu ile karşı karşıyayız. Herşeyden önce BİRKOM Avrupa örgütüdür. Ve FKBDC'den önce kurulmuştur. Kurulduğundan bu yana, iki anlayış taşımaktadır. Bu anlayışı, kuruluş bildirisindeki cümlelerle aktaralım:

"Türkiye ve Kürdistan'da halklarımızın emperyalizme, faşizme, işgale her türlü baskı, terör, sömürüye karşı verdikleri devrimci mücadeleye maddi - manevi destek olmak..."

"Batı Avrupa'daki demokratik güçler yabancılar sorununun demokratik mücadele içindeki önemini görmek zorundadır..."

Çeşitli eksiklikler taşımasına rağmen, bu cümleler BİRKOM'un amacı ve programı konusunda ıpuçları veren açıklamalardır. Avrupa'da yaşıyoruz. Şili'li, El Salvador'lu, Nikaragua'lılar vs.. gibi sayımız 100- 200 değil; tam 2 milyon. Yani El Salvador'un nüfusu kadar... Türkiye'liler bu günlerde dönüp - dönmeme kararı içindedirler. İlk gelenlerden olan 1. kuşağın büyük bir kısmının dönme kararı verme durumunda olmalarına rağmen, 2. 3.cü kuşağın büyük kısmı en az 3-5 yıl dönmeye niyetli değil. Yani daha uzun yıllar Almanyadalar.

Bu işçilerin çıkarları, sorunları, bizim de çıkarlarımız ve sorunlarımızdır.

(Komünistlerin proleteryanın tümünün çıkarlarından ayrı ve farklı çıkarları yoktur. (K. Manifesto) Sayfa 52) Yani bir bütün olarak yabancılar sorunu (konut, işsizlik, eğitim, askerlik, yabancı düşmanlığı...) Tüm bu sorunların çözümü Avrupa'da bır sınıf mücadelesine katılmaktan geçer. Avrupa'daki legal olanaklardan yararlanmayı bilmeli ve Avrupa'daki sınıf mücadelesine katılmalı, Türkiyelilere asıl hedefi, burada göstermeliyiz. Bizim sadece "dayanışma hareketi" yaratma gibi bir sorunumuz kesinlikle olmamalı, aynı zamanda da buradaki işçileri, türlü yöntemleri deneyerek örgütlemek gibi bir sorunumuzda olmalıdır. Yani bir Nikaragua'lı devrimciden farklıyız. Yoksa hiç bir zaman ayaklarımız yere basmaz. Ve sadece ajitasyon yetmez.(*Bugün Türkiye solunun Avrupa'da bir çıkmaz içinde oluş sebeplerinden biri de, buradaki işçileri somut talepler etrafında örgütleyememektir.*) Bu nedenle buradaki şartları hesaba katmayan anlayışlar yok olmaya mahkumdur. O halde BİRKOM kesinlikle bu doğrultuda ele alınmalıdır. Aksi takdirde tüm sol'da, var olan çıkmaz içine düşülebilinir. Birkom, FKBDC'nin programına tamamen bağlı kalmamalı, Avrupa'da programlı bir mücadele yürütmelidir.

BİRKOM FAALİYETLERİNDE ELDE EDİLEN DENEYİMLER

Bölgemizde BİRKOM faaliyetinden elde ettiğimiz fazla birşey yok. Bölgede bizim dışımızdaki BİRKOM güçleri oldukça zayıf. Bu noktada Münih'te sadece BİRKOM'la birşeyler yapmak anlamsız. Çünkü sonuç olarak yapan D.İşçi oluyor.Birkom bu yapısı ile işlere engel oluyor. Bu dayatılırsa, önümüzdeki dönemde bütünüyle engel durumuna gelebilir ki, bu da D. İşçi örgütlenmesini yıpratır, gelişmesini engeller. Münih'te ve tüm Avrupa'da var olan güçlerle biraraya gelmek, BİRKOM'u da bunun motoru yapmak düşüncesindeyiz. Bunların dışında, şu şunu, bu bunu yaptı biçimindeki tarışmayı yanlış buluyor, onun için var olan olumsuzlukları ve olumlulukları belirtmekte yarar görmüyorum.

BİRLİK ÇALIŞMALARINDAKİ EKSİKLİKLERDE, BİZLERİN PAYI NEDİR

A) Genel siyasi eksikliklerimiz.

Birlik çalışması önündeki genel siyasi eksikliklerimiz önemli engeller oluşturuyor. Birlik - cepheleşme- komiteleşme olayının mükemmele doğru gitmesi,bir süreç meselesi olduğu kadar, aynı zamanda teorik, siyasi eğitim sürecine de bağlıdır. Birlikte iş yapmanın önemi kavranmadıkça, komiteleşme mümkün değildir. Bu noktada biz, D. İşçi taraftarlarını önemli görevler bekliyor düşüncesindeyim. Birkom içindeki ağırlığımızdan dolayı, Birkom'un hayata geçip- geçmemesi önemli ölçüde bizlere bağlıdır. Ancak hiçbir pratik konuda "taviz" vermez tutumumuz kimi zaman, diğer örgütlere yanlış yaklaşımımız Birkom'a zarar vermektedir. (Bu durum diğer Birkom örgütlerinin sekter olmadığı gibi bir anlayışı getiremez. Tam tersine, Birkom'un işlerliği konusunda, aşırı sekter davranan, diğer siyasetlerdi...)

Hedefin, programın ne oluşu, hangi zemin üzerinde mücadele etmesi gerektiği, en önemlisi, bu işin nereye gideceğini bilmediğimizden dolayı, Birkom önemli ölçüde aksamaktadır. Sorun siyasi yeterlilik sorunudur. Bu ise,eğitim sorunudur. Bizim yeterli oluşumuz, komiteleşme olayını, önemli bir biçimde etkileyecektir.

B) Genel pratik eksiklilerimiz.

Birlikte iş yapma olayına, yeterli önemi vermediğimizi söylemiştim. Birkom'la yapılan işlere zaman zaman "es geçer" tavrı gösteriyoruz. Çoğu zaman diğer gurupların yanlış tavrını, sitem eder tavırlara giriyor, bu ise yapacaklarımızı, askıya alır bir noktaya kadar varıyor.

ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEMDE BİRLİK SORUNUNA NASIL YAKLAŞMALIYIZ

Önümüzdeki dönemde, birlik sorununa yaklaşımda, kesinlikle birliğin kaderini, objektiv şartların zorlamasına teslim etmemeliyiz. "olur bir gün " olacağına varır " gibi tavırlara müsaade etmemeliyiz. Yaptığımızı, ettiğimizi bilen, gelişmelerin seyrini, (zorunlukların dışında) belirleyen olmalıyız.Tarihi insanların yaptığını unutmayalım. Bu noktada isteyenin, istediğini yaptığı hotzotçu tavırları bir tarafa bırakan, bizim dışımızdaki grupları özellikle birliğe zorlayan bir çaba içine girmeliyiz. Birkom'daki gruplarla da yetinilmemeli, birlikte iş yapma Birkom dışına da çıkarılmalıdır. Süreç içinde Birkom'un, tüm birimlerde periodik toplantılarının yapıldığı günler olmalıdır. İdeolojik mücadele verilmemeli, tartışmalar kısır döngüden çıkarılarak, pratik görevlerimize hizmet etmelidir.

Tüm bunları başarmak zorundayız, çünkü bu önemli bir görevimizdir.

Birlik konusu üzerine

Fransa
Mulhouse-Montbilardt-Morto
Devrimci İşçi sempatizanları

Cunta sonrası, ülkemizdeki sol güçlerin birliğinin sağlanması, yenilgi ve verilen kayıplardan sonra çıkarılan derslerin en önemlilerinden biriydi. Günümüzde birlik sorunu ele alındığında ilk aklımıza gelen Varolan faşist siyasi yapının (Türkiye'de) parçalanması dağıtılması, ve bu doğrultuda aktif mücadeleden yana olan tüm grup ve kişiler düşünülmelidir. Geniş tabanlı, nicel ve nitel güce sahip olmalı. Birlik nitel gücünü devrimcilerden almalı.

Birlik konusunda bilinen gerçekleri bir kez daha yenileme gereği duymadan (nereye kadar birlik, nasıl birlik vs.) Birkom olayına geçiyoruz. Yurtdışında bile olsa temelleri atılan bu birlik olumlu ve umut vericiydi. Çıkış noktası doğruydu. Ayrıca halk düşmanlarını ürküten, tedirgin eden bu girişim doğru yolda oluşumuzun kanıtıydı. Halk güçlerinin bir araya gelmesi ve ortak düşmana birlikte tavır alınması, tarafsız insanları hareketlendiriyor, demokratik kamuoyunun yanan yüreğine soğuk su serpiyordu.

Birkomun kuruluş aşamasında bazı grupları bünyesine alamayışını bir eksiklik olarak kabul ediyoruz. Bu konuda daha çok çaba harcanmalıydı, bir konuda yer almayan grupların bu zaafları aşılmalıydı. Bunlar bir yana; Bize göre birkomun kuruluşundan ▶

günümüze değin pratikde neler getirdiği, ne kadar toparlayıcı olduğu, hedeflenen amaca ulaşıp ulaşamadığı tartışılmalı ona cevap aranmalı. Bu konudaki görüşlerimiz kısaca şöyle;

1- Birkom grup çıkarlarını aşıp gerçek anlamda birlik olamadı Birbirlerimize kuşku ile baktık art niyetli supyektiv düşüncemizi aşıp yerine Birkom GERÇEĞİNİ koymadık.

2- Uzun bir süre birlikten yana kararsız olan (birkom içinde) şartlanmış kafalar, birkom dışında kalan grupların birlik konusunda getirdikleri eleştiriler karşısında, birkom çalışmalarını askıya aldılar, onlara İDEOLOJİK YANIT verme yerine, pasifliği, grupculuğu seçtiler. Bunda Birkom merkezi toplantılarına katılan siyasi sorumluların hiçmi suçu yok?

3- Bize göre Birkom çalışmaları TAKVİMSEL çalışmaya tabi tutulmalı ve bu program birimlere ulaştırılmalıydı. Şöyleki;

a) Aylık BİRKOM BÜLTENİ mutlaka çıkartılmalıydı.

b) Birimlerde birkom komiteleri kurulup çalışmalar örgütlemeliydi. Örneğin: bildiri, geceler, seminer, yürüyüş vs. çalışma raporları tutulup sorumlulara iletilmeliydi.

4- Bu eksikliklerin temel nedeni, birkom içindeki grupların merkezi olarak birimlerdeki arkadaşlarına birlik doğrultusunda etki edemeyişinden kaynaklanıyor.

Birlik çalışmalarında eksikliklerimizle birlikte, fazla tavizkar aluşumuzuda geçemeyiz. Birkom çalışmalarında diğer gruplarca bize batırılan iğnelerin sızılarını, ve bir grubun batırdığı çuvaldızın acısını duymadan birlikten yana olduk. Öncelikle birkom içinde biz kendimizle hesaplaşmalıyız.

Bu anlamda birlik sorunu yeniden ele alınmalı, kağıt üzerinde bir kaç kişinin toplanarak aldığı kararların yayınlanması, değil Kitlelerle köprü kuran; eylemlerde onu kucaklıyan birlikler düşünülmeli. Geldiğimiz noktada birkomun yeniden ele alınıp bir operasyondan geçmesi zorunlu.

Birkom varmı, yokmu sorusuna pratikte yanıt vermeliyiz.

Birkomu aşan birliklerin oluşturulmasından yanayız.

bilinçsiz oluşu tartışma seviyelerinin düşük geçmesine sebep olmakda. Öyleki tartışılan konularla uzak yakın ilişiği olmayan şeyler Tartışılıyor onun için hastalığı aşmak, zamanı boşa geçirmemek geçen zamanın her dakikası her saniyesinden yararlanmak, yaygın eğitim çalışmalarını hızlandırmak zorundayız. Kitleleri üretken hale getirmek zorundayız. Bu alandaki aksaklığı gidermek zorundayız, ya değilse biz sempatizanlar Sorumlulukdan kurtulmak için bildiğimizden değilde devrimci işçi tartışmalara katılın diyor, konuşun yazın diyor, aktif politik şeyler üretin diyor, biz de madem ki bu örgütün sempatizanıyız o zaman konuşalım bir şeyler ne olursa olsun anlayışından ileri gitmez, bunun yolu kitleleri üretken bir şekilde öğrenci öğretmen ilişkisi şeklinde bir zorunluluk olarak ortaya koymalı kitleleri yaygın bir şekilde eğitmeli bu arada bir takım yaptırımlar uygulamalı, işlerin yoğunluk kazanması için biz bu yoldan geçmek zorundayız. Başka çaresi yok. Almanya'da kuşaklar ayrımı nasıl oluyor? programda birinci kuşak üstündeki çalışmalar doyum noktasına ulaştı denmekte. Bizler geriye dönüp baktığımızda öyle bir şeye rastlamıyoruz. Hani nerde kaç işçiye gidebilmişiz, kaç işçinin sorunlarını kucaklamışız, kaç işçi sempatizanımız var bunu kitlelerle olan ilişkilerimiz gözden geçirildiğinde bu düşünce devrimci İşçide yazılandan ileri gitmemiştir, yazdıklarımız pratiğe geçmemiştir .Belki bir kaç bölgede durum iyidir ama bir iki bölgeye bakarak genellendirilemez. Kendi kendimizi aldatmıyalım pratik olarak bir şeyler yapalım. Bizler birinci kuşak eğitime işi doyum noktasına ulaştırıldı derken halen birinci kuşak kesi bir eğitim süzgeçinden geçirilmeli, ulaşıla bildiği ölçüde burdaki sorunlara sayip çıkarak burdaki İşçilerin sorunlarını teorik ve pratik olarak kuçaklıyarak Türkiye'deki sorunlarımızın çözümü için hazırlanmalıyız. Burdaki yurttaşlarımız ülkemizin ekonomik sosyal kültürel yapısı altında hiç bir bilgileri yok, ama burda çelişkinin batağıda derinde yaşıyor bunların burdaki, sorunları Kucaklandığında sağlıklı bir bağlantı kurulacak bu ilişkiler geliştirilerek İleriki aşamada onların Türkiye devrimini kazanımı sağlanacaktır.

Program taslağına ilişkin öneriler

Ali-Dortmund

Federasyonlaşma ve genelinde Avrupa'da örgütlenme konusunda çıkarılmış olan taslağın anlayışına ve bakış açısına katılmakla beraber, eksik bulduğum bir noktayı açmak istiyorum. Sözü geçen nokta üniversitedeki öğrenciler sorunu. Kanımca bu kesime ilişkin de politik istemlerimiz, değerlendirmelerimiz olmalı.

Binlerce öğrenci bugün Alman üniversitelerinde (genelinde Avrupa'da) öğrenim görmektedirler. Bunların çok büyük çoğunluğu Türkiye'de okuma imkanı bulamayanlardır.

Bugün öğrenciler politik, sosyal ve kültürel baskı altındadırlar. Ve bunların doğal sonucu pratik yaşamda bir dizi sorunla mücadele vermek durumundadırlar.

1- Not Baremi: Bugün Almanya'da üniversiteye girebilmek için Türkiye'de bir üniversiteye kayıtlı olmak ve lise bitirme notunun en az 6.66 olması gerekiyor. Bunlar açıktır ki öğrencilerin gelmemesi için çok kalın ve dikenli bir sınır koymanın modern şeklidir.

● Herkes istediği yerde eğitim yapma hakkına sahip olmalıdır. Eğitim için varolan tüm kısıtlamalar kaldırılmalıdır.

birarada bulunduğu hazırlık sınıfına devam etmek ve imtihanı birinci senenin sonunda kazanmak zorunluluğu vardır (iki imtihan hakkı var).

Bu kural ilk bakışta gayet doğal görünebildiği halde, kendi içersinde önemli eksiklikleri taşımaktadı:

- Her öğrencinin en az iki senesi kaybolmaktadır,
- Tüm yabancıların bir arada bulunmasından dolayı dil öğrenimi geç olmaktadır. Almanlarla kontakt ya azdır, ya da hiç yoktur,
- Aynı şekilde ve dolayısıyla hazırlık okulunda öğrenim seviyesi düşük olmaktadır,
- Alman öğrencilerle kaynaşma daha uzun bir zaman almaktadır.

● Dil kursu ve bilhassa hazırlık okulu üniversite bünyesinde (içerisinde), Almanların da gelip temel terimleri ve bilgileri alacağı bir şekle kavuşturulmalıdır. Studienkoleg esas öğrenime sayılmalıdır.

3- Konut Sorunu: Almanya'da zaten varolan konut sorunu, yabancı öğrenciler üzerine hissedilir bir ağırlık vermektedir. Şöyle ki:

- Öğrenci Heim'larının (yurtlarının) yetersiz olması nedeniyle özel ev tutulmak zorundadır. Bu hem pahalım hem de kullanışsızdır,
- Yabancı olunmasından dolayı zaten pahallı olan evlerin bulunması iyice güçtür,
- Bunların sonucu öğrenci psikolojik olarak rahatsız olmasından dolayı verimli olamamaktadır.

● İstisnasız her öğrenciye devlet tarafından konut sağlanmalıdır. Bu uzun dönemli problemin çözülmesinden önce de, bilhassa Studentenwerkler yabancılara öncelik tanımalıdırlar. Kiliseler yabancı kontenjanlarını arttırmalıdırlar.

4- Maddi Sorun: Türkiye'nin özgül (ekonomik-siyasi) koşullarından dolayı buradaki bir öğrencinin maddi olarak desteklenmesi söz konusu değildir. Bu yüzden her öğrenci maddi sıkıntı içindedir.

● Her öğrenciye devlet tarafından karşılıksız burs verilmelidir. Tatilde iş imkanı sağlanmalıdır.

5- Dil Sorunu: Her nekadar dilkursunda ve hazırlık okulunda dil öğrenilse de bu yeterli olmamaktadır. (Örneğin, testlerde mecazi anlamda bir çok kelime kullanıldığından, yabancı bir öğrencinin anlaması zorlaşıyor veya hiç anlaşılmıyor, dolayısıyla başarı oranı düşüyor.)

● İsteyenlerin devam edeceği üniversite bünyesinde ek dil kursları düzenlenmelidir (ücretsiz).

□ Öğrencilerin sorununu, Almanya'daki sistemin çarpıklığından ayrı ele almak mümnkün değildir. Eğitim sisteminin belli bir anlayışa göre yorumlanmasının ve icraatının da bir ürünü olarak görürsek yanlış olmaz.

□ Öğrencilerin taleplerini ve sorunlarını dile getirmek ancak ve ancak onların içerisinde örgütlenmekten geçer, onların örgütünü (federasyonunu) yaratmaktan geçer.

□ Bu sorunların çözümü için Alman öğrencilerle birlikte hareket etmek, atacağımız adımın ilki olmalıdır.



Program tartışması üzerine

Selim-Dortmund

Savunulan şeylere yazılan yazılara başta bizler inanmak ve benimsemek zorundayız, kurallara başta kendimiz uymak zorundayız. Bizler kendimizi samimi şekilde bu işlere kaptırmadıktan sonra bizler bu savunduğumuz şeylere sarılmadıktan sonra, bizler savunduğumuz kendi kurallarımıza kendimiz uymadıktan sonra,kendimize inanmadıktan sonra başkalarının inandırmak, kurallara uymalarını istemek oldukça zordur, Kısacası bizler yazdığımızla çizdiğimizle kitlemizle, Halkımızla savunduklarımızı birlikde yaşamalıyız. Kitlelere pratikte nasıl bir örgüt olduğumuzu nasıl bir demokrasi anlayışını savunduğumuzu ve gelmesi için çalışdığımızı sosyalizmi kısmende olsa kendi aramızda uygulayarak halkımızı kucaklayacak bir örgüt olduğumuzu hayatın her alanında göstermeliyiz. Bununla birlikde bizimle birlikde olmak isteyen bizimle birlikde çalışmak isteyen sıraya girmeli ama her harekete girmek isteyende harekete alınmamalı Harekete girmenin belli kuralları olmalı bir hareket içinde çalışmanın Belli ilkeleri olmalı o zaman işler ve örgütümüz daha da gürbüzleşecek ve hızla Eksiklikler tamamlanmış olur. Kitlelerin tercüman, hürriyet, milliyet gazetelerinde sorunlarına çözüm yolu arıyorlar. O zaman Almanyadaki içşiye türkiye sorununu anlatarak deyilde burdaki işçiye buranın Sorunlarını anlatarak burda kendi sorununu anlatarak o sorunlarına pratik olarak sahip çıkarak türkiyedeki sorunun çözümü için hazırlamak daha uygun Olacaktır. Bu kuşaklar ayrımı ne oluyor bizler devrimi yaptığımızda hala bizim çocuklarımız aynı anlayışla buralarda tutulacak gibi bir izlenim var. Demek bizler hem yaban ellerine karşı çıkacağız onun için bir yığın yazı yazacağız, türküler söyleyeceğiz ondan sonra da halkımızı çocuklarımız kuşaklara ayırıp bir kısmını gözden çıkaracağız, bir kısmına yeter diyeceğiz.

Belki dıyeceğiz bu düşünce birbirleriyle çelişmekte. Bizler gurbetçilikden yaban ellerden kurtulmak için buralarda ayak altında onursuzca yaşamaktansa kendi ülkemizi yeniden yaratarak yeniden inşa ederek onurlu şekilde Yaşamamız için devrim türküsü çağırmaktayız. Eğer devrim sonrası bu insanlar aynı anlayışla buralarda tutulacaksa o zaman gereği yok biz devrim ne istemiyoruz, yerimizden su çıkmadı; Bu anlayış bizim devrim anlayışımızla çelişmektedir. Bizim devrim anlayışımız yurt içinde ve yurt dışında tüm halkımıza ülkemizde Onurlu bir gelecek vaad edilmelidir. Yapacağımız şey kuşaklar arası ayrım yapılmadan kuşaklar arası genel eğitim anlayışı yaygınlaştırılmalı, kuşakların durumuna göre eğitimin niteliği değiştirilmeli ama her-

Yurt dışı için örgüt-program

Hasan-Darmstadt

Programlı ve örgütlü çalışmayı bir inşaat duvarının yapımı örneğini alarak incelemek mümkün.

Duvarı ören ustalar, her tuğlayı yertirirken sadece o tuğlayı düşünmezler. O tuğladan önce gelen ve sonra gelecek olan tuğlaların uyum içinde ve ortak çalışmanın son hedefine yönelik olması düşünülür.

Bu tuğlaların uyum içinde olabilmesi içinde ip çekerler, ayrıca her sıradan sonra kontrol ederler. Aksi taktirde o duvar istenildiği kadar sağlam malzemeler kullanılarak dikilmeye çalışılsın sonu pek hayırlı olmaz.

Buradaki ip program gibi kollektif bir örgütleyici vazifesi görür.

Her yenilginin sonunda olduğu gibi 12 Eylül yenilgisinin şaşkınlığı yurt dışında yerini insanlarda umutsuzluğa, devrimci heyecanın yitmesine ve giderek apolitikleşmeye bırakmıştır.

Kuşkusuzki bu belirleyici temel etkendir. Bunun yanında yurtdışındaki çalışmalarımızın eksiklikler içermeside etkileyici bir faktördür. Yurtdışında bilhassa genç unsurlarda devrimci duygunun gitmesinin zemini hazır. Gerek burjuva pasifikasyonunun etkisi gerekse buradaki toplumsal ve siyasal yapıyla üretim arasındaki bağ, birçok canlı gerçekliğin çarpıcılığını ortadan kaldırıyor.

Böylesi dönemlerde tüm toplumsal ilişkilerinin bir muhasebesini yapmaya kalkanlarda çıkacaktır elbette. İçimizde yanlış bir sürü çarpaşık ilişkiler vardır, bu türden ilişkilerde belki giderek kendi kendilerini tanımlama ve açığa çıkarma süreci yaşayacaktır.

Bunlar her fırsatta, herkesce ağız dolusu söylenen kötülükler. Fakat doğru saptama daha az yapılıyor. Eğer bu saptamaları kötülüğün kaynaklandığı yere yönelik yapamazsak çözümü daha zor durumlarla karşılaşabiliriz.

Her duruma uyan bir reçete, yada bir genel kural aramak saçmalık. Her durumu ve problemi aynı formülle çözmeye kalkmakda herhalde mantıklı bir iş değildir. Bu dönem gibi her özel döneme özgün doğru yolu bulabilmeninde olanağı kafayı yormaktan geçer.

Gerek Türkiye'ye yönelik, gerekse yabancı işçilerin ekonomik, sosyal ve siyasal hakları için savaşın verecek, yeni politikalar üretip hayata geçirebilecek ve tüm Avrupa da mücadele için merkezileştirilmiş bir program ve örgüte ihtiyaç vardır.

İçimizde var olan çarpaşık ilişkiler ve sorunlar, doğru ve zamanında çözüme bağlayacak, gerekli yetenek ve siyasal seziye sahip örgütlenmeyi oluşturmada yeterince geç kalmış sayılırız.

Oluşturacağımız örgüt, çalışma alanımızın, içinde bulunduğumuz somut koşulların nesnel bir değerlendirmeye tabi tutulmasıyla işlerlik kazanır.

Bu gün farklı bir siyasal durumla karşıkarşiyayız. Bu siyasal farklılığa uyan bir deneyimi Marksizm yaşıyamamıştır. Bu dönemi somutlayan siyasal analizler ve örgütlenmeler Marksist-dinamik ve yaratıcı eylem gücümüzün eseri olmalıdır.

Buradaki yabancı işgücü, göçmen iş gücü olmaktan çıkmıştır. Soruna azınlık gözüyle bakılırsa daha sağlıklı bir yaklaşım olur. Programımıza alacağımız motifler içinde, yenilginin etkisiyle hantallaşan, umutsuzluğa kapılan insanları, canlı, dinamik tutmaya ve onları heyecanlandırarak hareketlendirmeye yarayacak görünümle bulunmalıdır.

"Kitleler politik bir güç gördüklerinde gelirler."

Böyle politik bir güç yaratmanın koşulları yurtdışı çalışma alanımızda da vardır. En azında böyle bir politik güce yaklaşımı hedeflemek için, kurulan federasyonun insiyatif ve eylem gücünü yükseltmeli, içimizdeki çapraşık ilişkilere bir an önce son vermeli ve bu doğrultuda sabırlı, inatçı bir çalışma sürdürmeliyiz.

Geçmişi gerici bir şekilde savunmanın hiç bir yararı yoktur. Artık eski dar çerçeveli, kendiliğindencilik ve eksiklikler içeren, program ve yapılanmalar değilde döneme ilişkin tezler geliştirebilecek, var olan tezleri yaşama geçirebilecek, uzun ve yıpratıcı bir süreç için hazırlanmış örgüt modeli ve programları konuşmalıyız.

Var olan eski yapı üzerine planlı bir şekilde birleşik, güçlü ve disiplinli bir örgüt oturtmalıyız.

Şimdiye kadar yurtdışına ilişkin politika üretmede, pratik eğitim, örgütsel çalışma ve program konusunda eksikliğimiz kendini hissettiriyordu.

Toplumlar tarihinin son derece özgün bir döneminde yaşıyoruz. Bundan dolayı savaşımımız daha çetin ve giderek daha yorucu olacaktır.

Örgütlenmemizde ve programımızda bu özgün döneme ilişkin, hızla değişen, gelişen siyasal, sosyal ve ekonomik koşullara anında uyma yeteneği aranmalıdır.

Program ruhen istekli fakat et olarak, yani fiziki olarak zayıf olmamalı somut şeyleri kapsamalıdır. Anlam ve içeriği eski çalışmalara nazaran net ve geniş olmalıdır. Birleşik ortak çalış-

manın geniş bir şekilde somutta (Pratikte) ifadesini bulabilmesi için daha çok kollektif çalışma gerektiren siyasi hedefler içermelidir.

Program, yabancı işçilerin somut taleplerini içermeli, bu talepleri merkezileştirerek somut politik bir doğrul*tuya sevk etmelidir. Böylelikle yaban*cıların giderek politikaya katılımlarını sağlayabilir ve buradaki politik arenada önemli bir güç haline getirebiliriz.

Yabancıların bu taleplerini programımızda şöyle sıralayabiliriz.

1) Yabancı işçilerin ekonomik ve sosyal Güvenliği için mücadele

a) İş ve konut bulmada Almanlarla fırsat eşitliği.

b) Oturma hakkı

c) Aile birliğinin güvence altına alınması için savaşım (Yaş sınırının kaldırılması)

d) Sosyal hakların kullanımının Güvence altına alınması

e) Yabancı düşmanlığına karşı mücadele

f) Ülkelerine dönmeleri için yapılan zorlamalara karşı çıkmak.

2) Seçme seçilme hakkı (Siyasi haklar için)

a) Yerel seçimlere katılım hakkı için

a) Yerel seçimlere koşulsuz

b) Genel seçimlere katılım hakkı için mücadele.

Bunlar daha da çoğaltmak mümkün.

Yabancı işçilerin yaşadıkları ülkelerin politik arenesında yer alabilmeleri ve sağlıklı politikalara sahip olabilmeleri için programımız ve örgütsel yapımız, var olan güçlerle organik bağ kurabilmeli ve yeni kuvvetler doğurarak ayaklarını derinliklere yerleştirebilmelidir.

Barış isteyen insanlar, demokrat sanatçı, bilim adamı, yazar, sendikacı vb. güçlerle de ilişki kurarak verimli calışmalarımız içine katılmalarını sağlamalıyız.

Yeşiller, sendikalar ve diğer Alman solundaki örgütlenmelerle ortak canlı bir politik ilişki kurulabilmelidir ki, yabancıların politik, ekonomik ve sosyal haklarını alma savaşımında geri kalmayalım ve bu anlamda göz önünde bulundurulması gerekli bir güç haline gelebilelim. Alman sol güçleriyle gerçek bir ortak çalışma

a) Ortak örgütlenme,

b) Döküman, tecrübe ve güç değiştokuşu ile mümkündür. Örgütlenmemizin birimleri arasında da verimli koordineli bir çalışma için bu değiştokuş gözönünde bulundurulmalıdır. Ayrıca birim örgütlerinin kötü güdü ve eğilimleri tahrik edilmemeli, zaafları anında mahküm edilmeli, onların yaratıcı gücü ve yeteneği desteklenerek teşvik edilmelidir.

Birim örgütleri Alman burjuva basınını, Türk ve Alman sol basını ve sendika bültenlerini sürekli takip etmeli. *Yabancıların ve yaşanan ülkenin* işçi sınıfı mücadelesinin sorunlarına yönelik canlı, ilginc haberler, vorum yazıları arşivlendirilirse, politika üretmemizde Marksist klasikler kadar yararlı olur. Bunları kullanmasını da beceririsek politikamıza canlılık ve çok yönlülük kazandırır

Programımızla birlikte basınımız da sendikal çalışma ile ilgili bir bölüm içermeli ve bu konuda net bir politikaya sahip olmalıdır. Başarılı sendikal çalışmalar, grevler ve çalışma koşullarının düzeltilmesi savaşımının so*mut örnekleri basın yoluyla* yansıtılmalıdır.

Böylelikle ikinci kuşaktan genç ve tecrübesiz işçiler bilgilendirilerek sendikal çalışmalara teşvik edilmelidir.

Çalışmamızın iki odağından biri olan Türkiye'ye ilişkin *yapabileceklerimiz* :

a) Ülkemizdeki toparlanma ve yeni*den örgütlenme süreci* için gerekli maddi güç sağlama,

b) Türkiye'de olup bitenlerin dünya kamuoyuna duyurulması,

c) Yurtdışında devrimci dinamizmi canlı tutma,

d) Türkiye'deki direnişlerle dayanışma, faşsit baskılara karşı çeşitli aksiyonlar geliştirerek kamuoyu yaratma.

Türkiye'ye ilişkin görevler, yurtdışında sağlam ayaklar bulmakla mümkündür.

Yetenekli kadrolar olmadan en mükemmel program bile, en inatçı hayata geçirme çabalarına rağmen yürümez. Burada zorunlu silahlarla donanmış, yetenekli, politik düşünen ve materyalist yaklaşım inceleme yetisine erişmiş kadrolar aramak gerçekçi bir yaklaşım olmaz. Buna rağmen, politik güncel işlerin içinde uğraş vermiş insanlar yetiştirilmeli, eğitilmelidir.

İnsiyatif koyabilen, politik düşünen ve açık tartışma yapabilen insanların iyi düşünceleri örgütün politikası içinde eritilmeli, işlenmeli ve değerlendirilmelidir. Onlara her fırsatta kapıyı göstermek olmamalıdır.

Örgüt içinde demokratik ilkeler mekanik bir işleyişe büründürülmeden uygulanmalıdır.

Örgütlenmemiz aşağıdan yukarıya demokratik, yukarıdan aşağıya doğru *da merkeziyetçi olmalıdır. Özgürlük*-örgütlülük konusu iyice belirlenmek zorundadır.

Örgütlülük içinde özgürlük, küçük burjuva bireyciliğine indirgenmeden uygulanmalıdır.

Örgütlenmemizde filizlenen, devrimci hareketin içinde bulunduğu özgün döneme ilişkin hastalıklar diye *nitelendirebileceğimiz olumsuzluklar* olan **"anlayışım değişik"**, **"Anlayı*şıma uymayanı yapamam*"** *gibi likidatörlük* ya da küçük burjuva anarşizmi olarak ifade edilebilecek hastalıklar bertaraf edilmelidir.

Örgütün yanlışının düzeltilmesi, ancak o örgütün o günkü işleyiş kuralları içinde mümkündür. Aksi, örgüt anarşizmidir, kaostur.

Demokrasi olgusu örgütlülükle sınırlıdır. Yani aralarında diyalektik bir çelişki mevcuttur.

Örgütlenmemizde şu temel demokratik haklar var olmalı, geliştirilmeli ve savaşımla elde edilmelidir:

a) Seçme, seçilme hakkı (yeteneği ölçüsünde örgütün herhangi bir organında çalışma ya da çalışacakları belirlemek için yapılabilecek bir elemede oy hakkı),

b) Eleştiri-özeleştiri,

c) Açık tartışma hakkı,

d) Örgüt basınına yazı yazma hakkı.

Merkeziyetçilik ya da yetki kullanımı aşırı dozajda olamaz. Çünkü örgütlülük, devrimci zorun işlemediği bir alandır.

Eylem birliği ve BİRKOM

Kemal-Bielefeld

Birlik sorununa değinirken, birliğin önemi ve faydaları üzerinde durmayacağım. Birliğin günümüzde ne kadar önem arzettiği, Türkiye devriminden az çok ha*berdar kimseler tarafından iyi bi*linmektedir. Bu yazıda eylem birlikleri ile ilgili görüşlerimi açık*larken, ister istemez hazır var o*lan bir örgütlenmeye (BİRKOM'a) değinmeden geçmeyeceğim.

Çünkü BİRKOM yurtdışında hiç de küçümsenmeyecek bir potansiyeli eyleme geçirmeyi başaran bir örgüt olmuştur. Bundan sonraki gidişatın ne olacağını, şüphesiz ki söyleyemeyiz. Fakat bilinen gerçek şu ki, bu örgütün birbuçuk yıllık geçmişini iyi bir şekilde gözden geçirirsek, gidişatın ne olacağını iyi kötü kestirebi*liriz.*

Eylem birliği konusunda kendi *görüş ve önerilerimi, kısa da olsa* sıralamadan, Devrimci İşçinin birlik konusunun aydınlanabilmesi veya var olan birliğin (BİRKOM) geçmişinin de bir değerlendirmesini içeren şu beş soruyu *yanıtlamak istiyorum:*

a) Genel olarak birlik sorununa nasıl yaklaşmalıyız?

b) BİRKOM bu çerçevede, nasıl ele alınmalı?

c) BİRKOM faalieytlerinden şu güne kadar elde ettiğimiz deney ve tecrübeler nelerdir?

d) Birlik çalışmalarındaki eksikliklerde bizlerin payı ne?

- Genel siyasi eksikliklerimiz,
- Pratik eksikliklerimiz.

a) Genel olarak birlik sorununa nasıl yaklaşmalıyız? Birlik sorununun, başka bir ifadeyle yaratılması zorunlu bir direniş cephesinin sorunlarının çözümü, içinde yaşadığımız dönemin özelliklerinin yeterince kavranmasıyla mümkündür. Bu nedenle 12 Eylül sonrası ortaya çıkan durumun kendisinden *önceki dönemlerden* nasıl bir farklılık taşıdığı, bizlere kendi geçmişimizi hangi noktalarda aşmamız gerektiğinin de ipuçlarını verecektir. Bu kısmen (birlik sorununa yaklaşım açısından) geçmiş değerlendirmesinin hangi *noktalarda yapılması gerektiğini* de içerir. (Dev.-İş. Nisan 1982 Özel sayı Sayfa:3)

Yukarıdaki alıntıda da yazıldığı gibi yaşadığımız dönemin özelliklerinin yeterince kavranılması, eylem birliğinde önem arzetmektedır. Bahsedilen bu dönemki, devrimcilerin, faşist cuntadan yedikleri *darbenin etkilerinin hala* üzerinde olmasınında sonucu *günbe gün çıkmaza girdikleri ve* bu çıkmaza girmeleri sonucu, birbirilerine düşman kesilmelerine kadar vardırıp, ne acıkı, kendi dışındaki örgütlerin merkez kadrolarının yakalanmasını, o örgütün sonunun gelmesine bağlayanlar olup, kendi yayın organlarında utanmadan yazmaktalardı. Yine bu dönemde devrimciler geçmişlerini değerlendiremeyecek kadar sarhoşluk içinde oldukları bir dönemdi. Işte böyle bir dönemde kalkıp birlik oluşturmak, bizleri zaman ve mekanı hesaba katarak düşündürmeliydi. Ve yine 12 Eylül öncesi şimdi kısmen de olsa değisime uğrayan, olumsuzlukların, devrimciler üzerinde hakim olduğu bu dönem iyi değerlendirilmeliydi.

Bu dönemde her örgüt kalkıp gerçekten eylem birliğini oluşturmak değilde, sadece kendi üstünlüklerini yayma iddiasıyla bir takım eylembirliği platformları çizip ve bu platformu başkalarının kabulüne zorluyorlardı. Yine o dönemde gündem konularının baş maddesi durumuna getirilen eylem birliği konusunda bazı örgütler doğru yanlış her neyse, birtakım önerilerde bulunuyorlardı ise de bir çok örgütde, bu konuda hiç bir öneri getirmeden, birlik konusunun tartışması adı altında diğerlerine küfür yağdırıyor, eleştiri adına onun bunun kaşı gözüyle oynama acizliğinde bulunuyorlardı. Bunların başlıcaları ise (HK. DS. Partizan, Kawa ve D.H.B.)dir. Bazı örgütler tarafından önerilen platformlar ise tam Türkiye solu içerisinde *tartışılması* gerekirken, tam tersi platformu öneren örgüt, yanına kafa dengi bir kaç *örgüt bulup, derhal kendi*lerini onaylatmak istiyordu. Ayrıca bizler bu dönemde, oluşturulacak olan birlik örgütlerinin birer kitle örgütleri olacağı imajını yaratıyordukki bu dönemde, devrimcilerin darbe yemelerinin, ayrıca cunta öncesi içinde bulundukları dönemdeki olumsuzluklarınıda sonucu etkilenen, ve devrimcilere sırt çeviren bu kitleye, bizler böyle örgütleri nasıl maledebilirdik.

Ne acıki Birkom'un Köln genel *toplantısında bir arkadaşında be*lirttiği gibi tüm siyasetler daha ilk *olarak bir araya gelebiliyorlardı.*

Bırakın böyle bir dönemde kitleyi birleştirmeyi, Almanya'nın da kötü şatlarının etkilemelerinin sonucu, içimizdeki insanlardan bile kenara çekilenler olmuştur. Bu değindiklerim o döneme özgü durumların sadece bir kaçıdır. İşte böyle bir dönemde birliğin *oluşturulmasına bence durumlar* pekde elvermiyordu. Birlik oluşturulurken zaman ve mekanında hesaba katılması lazımdı. Bu konuda harcanan çabalar sonucu, nitekim Birkom kuruldu. Fakat birbuçuk senelik tecrübelerde bize göstermektedirki, bu örgüt tamamen hastalıklı bir duruma sahiptir. Birkomun ne kadar laçka *bir durumda olduğu, Köln* genel toplantısında geçen tartışmalar sonucu yeterince ortaya çıkmıştır. *Başından beri yazılanlarında or*taya sergilediği şu acı tablo sonucu artık şunu söyleyebilirim, birlik sorununa ciddi ve sağlıklı biçimde yaklaşılmamıştır. Bunun en can alıcı örneği ise, ortaya atılan platformların Türkiye solunun tümüyle tartışılmadan, birbirlerine yakın örgütlerin kabul edip (şüphesizki siyasi çıkarları acısından) diğerlerinide peşlerine takılmaya davet etmeleridir. Bu platformları, bilinçli olarak tartışmadan kaçan bir çok örgütün, muhakkak tartışmaya sokulmaları için bir çok yollar denenip hayata geçirilmeliydi.

b) Birkom bu çerçevede nasıl ele alınmalı?

Birinci soruya verdiğimiz cevaptada ortaya çıkan durumun gösterdiği gibi, Birkom'a yaklaşımların ciddi olmadığı görülmektedir. Çünkü Birkom'un platformu, herkesten önce Birkom'a mensup siyasetler arasında tartışılması gerekirken, bu tartışmanın sadece merkezi düzeyde geçtiğini söyleyebiliriz. Ve bu böyle olduğu içinde, bu örgütler Birkom'u kendi sempatizanlarına *kavratmakta bile güçlük çekiyor*lardı. En basitinden Birkom'un direk Avrupa örgütlenmesimi yoksa cephe gerisimi olduğu konusunda yönelen sorulara netleşmiş bir cevap verilmiyordu. Birkom'un program ve perspektifi Birkom'un kuruluşundan bir yıl sonra yapılan genel toplantıda tartışılmıştır. Ve bu da gösteriyorki Birkom'a hiçbir örgüt ciddi yaklaşmamış*tır. Ciddi yaklaşımlar olsaydı en* azından merkezi olarak sistemli toplantıları yapılırdı.

*d)Birlik çalışmalarındaki eksiklik*lerde bizlerin payı nedir? (Genel siyasi eksikliklerimiz, politik eksikliklerimiz.)

Durum böyle olunca Birkom'un içinde, gözle görulür bir birlik ve sosyalist ilişkiler doğrultusunda hiç bir adım atılmadığı ortaya çıkıyor. Bundan dolayıda, Birkom tüm solu çatısı altında birleştirmeyi başaramamıştır. Bence bu birlik kof bir birliktir. Ve tekrar *gözden geçirilmelidir. Bu* konuda aşağıdaki alıntıyı yazmakta yarar görüyorum.

Sol içi ilişkilerde yeni bir dönem açılmalıdır. Egemen sınıfların başardığı şeyleri devrimcilerin başaramaması düşünülemez. "Hata yanlış eksik" diye soylenen şeyleri düzeltme yolunda adım atılmalıdır. Doğru bir sosyalist demokrasi anlayışı ışığında, aramızdaki iliş*kiler gözden geçirilmelidir. Aksi* takdirde yeni bir sızlanma ,yakınma ama gene herkesin kendi bildiğini okuma *dönemi tekrar* açılmış olur.(Dev-Iş 198 Özel sy.syf. 3)

c)Birkom faliyetlerinden elde ettiğimiz deney ve tecrübeler

Birkom'un faaliyetlerini değerlendirirken, şüphesizki olumsuz *yanları* yanında olumlu yanlarını anlatmak gerekir.

Örneğin: 1982'de başta Alman*ya almak üzere birçok Avrupa* ülkesinde Türkiye'deki idam işkence ve baskıları protesto amacıyla yapılan, açlık grevleri bunun haricinde konsoloslukların önündeki protesto gösterileri, yürüyüşler, kilise işgalleri yabancılar sorunlarını içeren podyumlar ve bası toplantıları gibi eylemlerde Birkom'un büyük fonksiyonu olmuştur. Şüphesizki, bu eylemler birtakım eksik, hata ve olumsuzluklarıda beraberinde taşımıştır. Buna rağmen yıllardan beri sol hareketin hiçbir zaman birlik olamayacağı imajını yayan ve solun bu durumundan yararlanıp naralar atan dalkavuklara bir cevap vermeyi başarmıştır. Daha da önemlisi yurt dışında, devrimcilere yarar yerine zarar getiren, cılız eylemler yerine tam tersi davamızın haklılığını Alman kamuoyuna kavratan kitlesel eylemler sergilemiştir. Bununda haricinde Birkom 1,5 yıllık geçmişiyle, bizlere bundan sonraki mücadele günlerimizde eylem birliğ konusunda bir yıın tecrübe ve deney sağlamıştır.

Bu soruya cevap verirken, bizden bazı arkadaşların şu biziz sözleri derhal aklıma geliyor. Bu işe en ciddi sarılan ve bu işin büyk *sorumluluğu* bize düşmektedir. Buda bu konuda diğer örgütlerin tam bir güvenlerinin alınmadığını ifade ediyordu. Bununla birlikte, Birkom'a katılmayan siyasetlere inat, bu birliğe övgüler dizilince, ister istemez ortaya bazı çelişkiler sergileniyordu. Durum byöle olunca bu arkadaşlara birtakım sorular yöneliyordu. Örneğin: Bu iş sonuna kadar bizim omuzlarımızdamı gidecek? Ve*ya bu iş böyle giderse, böylesi bir* eylem birlliği gerçek bir eylem birliği sayılabilirmi? v.b.... Bunlara cevap ise şu oluyordu. **"Canım zaten bu birliğin sonuna kadar devam edeceğini hiç kimse iddia edemez."** Bence bunlar birer basit geçiştirmelerdi, haliylede diğer siyasetlerle aramızdaki güvensizliği sergiliyordu. Bu konuda diğer siyasetlerden güven yerine, sadece onay almak için çaba sarfetmişiz.

Durum böyle olduğundan, onları pratiğe çekmekte'de bir sürü zorluk çekiyorduk, dolaysıyla'da işler sadece bize düşüyordu. Onlarda siyasi çıkarları açısından bu işe girmeyi yegliyorlardı, buda ister istemez bizde bir hazımsızlığa yol açıyordu. Tüm bu durumlar şunun bir ifadesidir. Birlik meselesi hakikatten hiçbir siyaset *arasında vede siyasetler arasında* sağlıklı bir şekilde tartışılmamıştır. Merkezi düzeyde *tartışılmışsa bile, sadece* biribirinden onay alınabilecek seviye*de olmuştur.*

Teori ile *pratiğin biribirinden ayrı* düşünülemeyeceği iyi bilinmelidir. Çünkü iş teorik düzeyde halledilemeyince, yarım kalınca, şüphesiz'ki pratikte'de aynısı olur.

bence bizim eylem birliği konusundakı tavırlarımız peygamberce tavır olmuştur. Bu tavırda devrimci işçiye *pahalıya maledilmiştir. Yapacağımız işleri illede birlikte* yapalım anlayışı ile, acilen yapmamız gerekli işlerimizi askıya alınmıştır. (ki bu işler yalnız başımıza yapabileceğimiz işler olduğuhalde). Biz işe girerken, elimizi verirken, kolumuzun'da gidebileceğini hesaba katmamışız. Bundan dolayı gerek türkiyeye yönelik, gerekse almanyaya yönelik çalışmalarımız da, bir sürü tıkanıklar olmuştur. Örneğin: Türkiye'deki davalarımız'da ikiyüzaltmış yoldaşımızın idamı istenirken, cezaevlerindeki yoldaşlarımızın toplu katliamları planlanırken, ve yine almanyada işçilerimizin ekonomik-demokratik-sosyal ve siyasal hakları kı-



yılırken, hatta ve hatta Türk hükümetiyle alınan hükümeti arasında pazarlık konusu olurken; bizler sadece birkaç bildiri dağıtmanın harcinde ne yapabildik? Ve tam tersi, türkiye solunun içine düştüğü anaforma bizde düşmüş gidiyorduk. Hatta türkiye solunun son dönemde bir eylem sizlik içinde hapis olduğu da, bilinen bir gerçekti.

Metris'teki arkadaşların açlık grevini başlatmaları burada'da bir canlanmaya yol açmıştır.

Bu durumdan bir sürü sempatizan etkilenmiş, almanyanın da kötü şartlarının sonucu kenara çekilmişlerdir.

e) Önümüz'deki dönemde birlik sorununa nasıl yaklaşmalıyız? Bu soru yukarıda yazılanlardan cevabını bulmuş durumdadır diye bilirim. Fakat buna rağmen, yaklaşık iki buçuk seneden bugüne kadar tartışıla gelen (ama kesinlikle sağlıksız) birlik esprisi, geçmişteki olumlu ve olumsuz, yanlarıyla gözden geçirilerek, bu konudaki deney ve tecrübeler'de göz önünde bulundurulmak şartıyla, tekrar tartışılmalıdır.

Fakat bu işi tartışırken eskisinden daha da ciddi olmak zorundayız. Aksi halde, her örgüt, eskiden olduğu gibi, eski bir takım teraneleri dururlar. Ve bu konu da hiçbir sonuca da varılamaz.

Bu konuda'ki alternatifimi koyacak olursam.

a) Her örgüt birlik konusunda, platform önersin.

b) Bu platformlar üzerinde, merkezler düzeyinde tartışıldıktan sonra, ortak yanlar ortaya çıkarılsın.

c) Merkezler düzeyinde süren bu tartışmalar hiç şüphesiz'ki tabana'da yansıtmalı, bu konuda tabanla merkezlerin ortak çabası sonuca ortaya bir birlik çıkarılmalıdır. Ortaya çıkarılacak platform, tüm türkiye solunun yanı sıra tüm demokrat sanatçılarımızı ve aydınlarımızı'da yanına alabilecek şekilde esnek olmalıdır. İşte bu doğrultu'da ortaya çıkacak olan örgütün adı ne olursa olsun, derhal kendi program ve perspektifini hayata geçirmelidir. Çünkü türkiye solunu, gerek yurtdışında, gerekse türkiye'yede birçok sorunlar beklemektedir. Bu birlikte kurulacak olan örgüt, gerek türkiye açısından, gerekse yurtdışı açısından, verilecek mücadeleyi, tüm dünya ve avrupa kamuoyun'da haklılığını muhatap kıldıracak şekilde bir örgüt olmalıdır. Ayrıca sol arasındaki birlikler tartışılırken, yurtdışında olduğumuz dan dolayı, sadece yurtdışındaki devrimcilerin birliği olacağı unutulmamalıdır.



Çünkü bizler yurtdışından, türkiye sınırları içinde mücadele verecek cepheler oluşturamayız. Ve diyebilirimki, buna bizlerin hakkı ve yetkisi'de yoktur. Bu Türkiye'de örgütlenecek olan devrimcilerin görevidir. Zaten bizler işin içine türkiye'deki cepheleri sokarsak, burda kurulacak birlik örgütlerinin, **"türkiye'deki cephenin gerisimi, kendisimi, hatta onamı bağlıdır, tartışmalarına girersek,"** bu işi başaramayız. Vede eskiden olduğu gibi, bu iş her kaç örgütle sınırlı kalır, yada fiyaskoyla sonuçlanır. fiyaskoyla sonuçlanacağı içinde, bunada biribirimiz'den kopuk, parça parça ne kadar iş yaparsak yapalım, hiç bir sonuç alamayacağımızı iyi bilelim. Ve dolayısıyla da buradaki türkiyelilerin haklarını savunamayız. Bu böyle olunca da, buradaki insanlarımızı, ne burada yanımız da göreriz, nede türkiye devrimine kazana biliriz.

Aksine var olan gösteride, ne yazık'ki dağıtmaya hizmet ederiz. İşte tüm bu durumlar göz önünde bulundurularak, her devrimci, demokrat ve aydın sanatçılarımız derhal devreye girmeli, herkes üzerine düşeni yapmalı. Yalnız hiçbir siyasi çıkar gözetmeden ve bu konuda duygusallığa kapılmadan. ●

Libya'da Devrimci İşçi örgütlenmesi

Libya'ya Türkiye'li işçiler 1978 yılından itibaren gelmeye başladılar. Niçin Libya'ya geldik? Hangi şartlarda çalışıyoruz? Geleceğimiz ne olacak? Bizi Libya'ya getiren nedenler nelerdir? Türkiye'de emperyalizme bağımlı, yeni sömürge yapılı çarpık kapitalizm nedeniyle yüksek oranda işsizlik vardır. Türkiye ekonomisi, bu sistem içersinde işsizlik sorununu çözemeyecektir. 1960'lardan sonra Avrupa'daki gelişmiş kapitalist-emperyalist ülkelerin işgücü ihtiyacını karşılamak için, başta Almanya olmak üzere Avrupa'ya 1 milyonun üstünde işgücü oldu. 1974 sonrasında dünya krizinin Avrupa'yı da etkilemesi, işgücünü durduran en önemli etkenlerdendi. Ve bugün de bütün şiddeti ile sistemi sarsan kriz, milyonlarca işçiyi tehdit ederken, yabancı işçilerin geri dönüşünü zorlayıcı önlemleri de gündeme getirmektedir. Yabancı düşmanlığı alabildiğine körüklenmekte, yabancı işçiler "istenmeyen insanlar" ilan edilmektedirler.

Ortadoğu ülkelerinde ise, 1974 petrol fiyatlarının artışı ile elde edilen korkunç gelirler, büyük ölçüde inşaat ve altyapı yatırımlarının artmasına neden oldu. Türk inşaat firmaları da Ortadoğu'ya bu dönemde girdiler. Şimdi sadece Libya'da 70'in üzerinde Türk-firması ve 100 bin Türkiye'li işçi çalışmaktadır. Türk firmaları, aldıkları işe göre, çalıştırdıkları işçi sayısı kadar hükümetten vize almakta, özel adamları vasıtasıyla da, vize sayısı kadar, politikaya karışmayacak, kendilerine sorun yaratmayacak, okur-yazar olmayan, genellikle kırsal kesimden gelen insanları tercih etmektedirler. Ve ayrıca işçiler toplanırken, onlara çeşitli vaatlerde bulunulmakta, bu insanlardan çeşitli adlar altında rüşvet alınmaktadır. İşçiler Libya'ya genellikle bir yıllık kontrat (sözleşme) ile gelmekte, bu sözleşmede işçilerin karşılıklı yükümlülüklerini ve çalışma şartlarını gösteren maaş, senelik izin, yemek-yatak sorunu, çalışma süresi ve birçok konuda ayrıntılı maddeler yer almaktadır. İşçilerle yapılan bu kontratın dışında, işçilerin çalışma koşullarını belirleyen diğer önemli şey Libya iş kanunudur. Libya iş kanununa göre grev, örgütlenme, toplu sözleşme hakları tanınmamıştır. Orada sadece işçilerin bazı hakları kurala bağlanmıştır.

Peki sözleşme kurallarına firma uymadığı zaman işçiler grev de yasak olduğundan haklarını nasıl arayacaklardır? Herhangi bir haksızlık karşısında (örneğin şirketin maaş vermemesi durumunda) işçiler, MEKTEB-İ AMELE (işçi bürosu)na başvurarak haklarını istemektedir. Mekteb-i amel işçilerle, şirketi uzlaştırmaya çalışıyor. Uzlaşma olmadığında ise, mahkemeye sevk etmektedir. (Uzlaşma genellikle olmuyor, iş mahkemeye intikal ediyor) Fakat işçilerin mahkemeye başvurmasının önünde engeller ve zorluklar vardır. Birincisi tercüman gereksinmesi, ikincisi ve daha önemlisi hem patronnun, hem konsolosluğun baskısı, hem de Türkiye'ye döndüğünde cuntanın polisinden göreceği baskı... (Bu baskı pratikte yaşanmaktadır.) Bir diğer zorluk da mahkemelerin uzun sürmesi, neticelense dahi sonuçlarının alınmamasıdır.

Kontratta işçilerin sağlık beslenme ve barınma sorunlarının işveren tarafından karşılanacağı belirtilsede, bu şartlara şirket uymamaktadır. Sağlık şartlarına uygun olmayan, ilkel barakalarda kalmaktadır. Tuvalet ve banyolarda ilkel barakalarda sağlık koşullarına uygun olmamaktadır. Şirketler vermeleri gereken yemekleri de tam vermemekte, sadece kontrata uymuş olmak için yapmaktadırlar. Verilen bu yemeğin ücreti alınmaktadır. Fakat yemekler genellikle çok kötüdür. Bu nedenle işçiler beslenebilmek için ayrı yemek yapmak zorunda kalmaktadırlar. Kontratta iş kazalarına karşı işveren tarafından önlem alınması gerekirken hemen hemen hiç bir işveren buna uymamakta, bunun sonucu her yıl onlarca işçi ölmekte ve sakat kalmaktadır.

Libya'ya gelen işçiye firmanın Banka hesabı açtırması ve ikamet belgesi alması gerekmekte. Fakat işverenler, kendi çıkarları gereği bu işlemleri yaptırmamaktadırlar. İkamet almayan işçinin, şehirde dolaşması dahi tehlikelidir. Yeniden Türkiye'ye iade bile edilebilmektedir. İşveren bunu koz olarak kullanmaktadır. Banka hesabı açtırılmaması sonucu, işçiler Türkiyeye para transferi yapamamakta, aileleri büyük zorluklarla karşılaşmaktadır. Banka hesabını işçi, kişisel olarak açtıramamaktadır. İşverenler banka hesabı olmayan işçilerin maaşlarını muhafaza edeceği bahaneleri ile kendi kasalarında saklamaktadır. Ve hatta paralarınız bankalarda yatacağına bizde kalsın diyebilmektedirler.

Libya'da Türk firmalarının dışında çok uluslu tekellere ait firmalar da çalışmaktadır. Bu firmalar, gelmiş kontratı biten (temyiz kağıdı) almış Türkiyeli işçileri, türk firmalarının verdiği ücrete göre, daha yüksek ücret vererek çalıştırabilmektedir. Kontrat süresi dolan işçi temyiz kağıdı alarak (x) Yabancı firmalarda iş bulabilirse çalışabilmektedir. (xx)

Türk firmaları kontratı biten işçilerin yüksek ücretlerle yabancı firmalarla anlaşmasını, bulduğu bir yöntemle engellerken, işçilerin kendi firmasında veya yabancı firmada düşük ücretle çalışmasını sağlayabilmektedir.

Türk firmaları yabancı firma ile anlaşarak, Türkiyeli işçileri düşük ücretle çalıştırırlar. Onlara "sizler onlara yüksek ücret vererek, işgücü fiatlarını artırıyorsunuz. Böylece bizde kontratı biten işçiler size gidiyor. Aynı zamanda sizde çok fazla ücret ödüyorsunuz. Buna gerek yoktur. Size ihtiyaç duyduğunuz işçiyi biz aylığı 150 libya dinarına temin ederiz." Diyorlar. Kendisi için getirdiği işçileri havaalanından yabancı firmaya devrediyor. Ayrıca en az işçi başına 100 Libya dinarı devir parası alıyor. Bu yöntemi ilkbaşta uygulayan tanınmış mütaatlik firmalarından "DOĞUŞ AŞ." dir.

Libya'da çalışan işçi, yasalarına ve kontratına göre ailelerini yanına alabilme hakkına sahiptir. Ailelerinin gidiş-geliş masraflarında işverenin karşılaması gerekir. İsverenin çabası olmadan isci ailesini kendisi getirememektedir. İsverenler, bu tür masraflara girmemek için, hiçbir işçinin bu tür işlemlerini yapmamaktadır. Sadece firmalar yönetici mühendislerin ailelerinin geliş işlemlerini yapmaktadırlar.

EKONOMIK-DEMOKRATIK MÜCADELE

Çok ağır sömürü, baskı ve zorluklarla çalışma yapan Libya'daki Türkiyeli işçiler, güçlü örgütlenmelere sahip değildir. Örgütlülük sınırlı ve az sayıdaki işçiyi kapsayabilmektedir.

Libya'daki işşilerin ilk örgütlenme ve mücadeleye başlamaları 1979 yılı ortalarına rastlamaktadır. Libya'daki devrimci işçilerin de içerisinde yer aldığı LİBYA'DA İLERİCİ TÜRKİYELİ İŞÇİLER BİRLİĞİ (LİTİB) kuruldu. LİTİB'in kuruluş ve çalışması kendiliğinden ve bağımsız çalışma iken, zamanla bir siyasi hareketin kendi örgütü gibi görmesi ve demokrasi yerine, siyasi dayatmalar yapması sonucu ayrılmalar gündeme geldi. Ve bizler THKP-C den kaynaklanan siyasetlerin ne olduğunu bilen arkadaşların hiç denecek kadar azlığı, yeniden bölünmelere neden oldu. Bunun nedenleri ise, bilinçsizlik, tecrübesizlik ve kariyeristlik olarak sıralayabiliriz. Bu durum Libya'da çalışma yürüten diğer siyasetlerden işçiler içinde hemen hemen böyledir. THKP-C sempatizanları olarak yürüttüğümüz faaliyetimizi 24 Aralık 1981 tarihine kadar sürdürdük. İlk kez 24 Aralık 1981 Kahramanmaraş faşist katliamını protesto gecesinde Devrimci Yol pankartı çıkarılarak Devrimci Yol sempatizanları olarak çalışmaya başladık.

Devrimci İşçinin dışında az sayıda da olsa, Devrimci Sol, Halkın Kurtuluşu, PKK, Acilciler, Partizan taraftarı işçilerle faaliyet yürütüyorlar.

Libya'daki siyasi grupların, hala eski geleneksellleşmiş alışkanlıkları aşamamaları, yeniyi, yeni dönemi kavrayamamaları sonucu, siyasi çalışmalarda pek çok olumsuzluklar ortaya çıkmaktadır. Sol gruplar açısından, sanki 12 Eylül öncesi Türkiye, Libya'da yeniden yaşanmaktadır.

Bu anlayışlar, işçilerin en geniş birliğini bozucu, kitleleri birliğe değil, parçalanmaya teşvik eden bir görünüm arzetmektedir. Biz D.İşçi taraftarları olarak, bugüne kadar olduğu gibi, bugünden sonrada, birliğe zarar verenlere karşı olacağımız gibi, birlik içinde her türlü ilkesizliğe karşıda tavır alarak, doğru devrimci düşüncelerimizi (inşaat, işyeri, gösteri ve yürüyüş alanları) hayatın her alanında uygulayarak, Libya'daki işçilerimizi tek bir çatı altında toplamanın uğraşını vereceğiz.



Kör döğüşünü aşmadan süren, verimsiz, kısır, pratiğe hizmet etmeyen, pratiği aydınlatmayan, herşeyi geçmişteki polemiklerde aramaya çalışan bir *ideolojik* çalışma ve tartışma ortamına son vermeye çalışarak, somutu kavrayan ve kavratmaya çalışan, yeni döneme ve onun görevlerine hizmet eden tartışmaları sürdüreceğiz.

Libya'daki işçiler bu tür olumsuzlukları dar grupçu anlayışları mahkum ederek, birlik ve mücadelesini *yükseltecektir*.

Libya'da mücadelemizi sürdürürken çeşitli idari ve siyasi baskılara maruz kalmaktayız. Türk şirketleriyle Türk Konsolosluğu devamlı ilişki içinde olup, şirketlerde çalışan ilerici, devrimci işçileri tespit ederek bunlara baskı uygulamaktadırlar. Türk şirketlerinde değilde, yabancı firmalara ait işyerlerinde veya serbest çalışan işçiler, diğerlerine göre mücadeleye daha aktif bir şekilde katılabilmektedirler. Bu tür yerlerde çalışan arkadaşların Türk inşatlarındaki işçileri ziyaret etmeleri engellenmekte, konsolosluğa bildirilerek, idari baskı uygulanması yoluna gidilmektedir.

Örneğin: 16 Haziran 1982 Siirt yürüyüşü, *10 Eylül 1982 Bengazi* yürüyüşü 24 aralık gece *(tiyatro)* 1982 tarihlerindeki alınan izinler, Libya makamlarınca iptal edilmiş, bunun da oradaki Türk şirketleri ve konsolosluğun etkisi ile olduğu bilinmektedir.

Libya'da çalışan bizlerin sonu ne olacak? diye sormuştuk. İşsizliğin Libya'ya getirdiği bizler, belirli bir süre çok zor şartlarda çalıştığımız Libya'dan Türkiye'ye döneceğiz. İşçi sınıfı olarak sömürü düzeni devam ettiği müddetçe, nihai kurtuluşumuz söz konusu değildir. Ekonomik demokratik örgütlenme ve mücadelemizle, çeşitli kazanımlar elde etsekte, bu bizim kurtuluşumuz değildir. Libya'da olsun Türkiye'de olsun proleteryanın vatanı yoktur. Sömürü evrensel olup gerçek kurtuluşa proleteryanın ulaşması ancak var olan toplumsal sistemi kendi güçlü kollarıyla yıkarak, kendi iktidarını kurması ve bunun'da sınıfsız topluma ulaştırmasıyla başaracaktır.

Libya'da çalışırken nasıl örgütlenmemiz nasıl bir mücadele perspektifine sahip olmalıyız?. Bu sorular uzun ve ayrı bir yazıya konu olacak, önemli konulardır. Fakat burada kısaca değinmekte yarar vardır. Libya'daki işçilerin örgütlenmesini ve mücadelesini 3 veya 5 bin işçinin çerçevesi içinde düşünmek ve onun içine hapsetmek sonderece zararlıdır. Çeşitli siyasi hareketlerin bu alanın için deki demokrat-ilerici işçileri kazanmak için yarışmaları ve hatta birbirlerinin tabanlarına yönelik çalışmalar yapmaları mücadele ve örgütlemeyi pekte geliştirici olmamaktadır. Halbuki çalışılacak 100.000 işçi vardır.

Proleteryanın kendi sınıf bilincini alabilmesi ve ona uygun örgütlenmeleri yarata bilmesi Libya'daki tüm işçileri ortak bir anlayış ve platformda örgütlenmekten, (ekonomik-demokratik) ve bu örgütlenmeyi sosyalizm okulları haline getirebilmekten geçmektedir.

LİBYA'DA BAĞIŞ KAMPANYASI

Libya'da çalışan Devrimci Yol Sempatizanları, Türkiye'de yaşam kavgası veren devrimciler için bir bağış kampanyası açtılar. Siyasi çalışmanın bir parçası olarak açılan ve kararlıca sürdürülen bu bağış kampanyası sonucunda 30.000 Marka yakın para toplandığı ve bunun gerekli yerlere iletildiği bildiriliyor.

Libya'daki Devrimci İşçi okurlarının bağışları sürekli hale getirmek için yeni bir çalışma içine girdikleri'de gelen haberler arasında. ●

(x)Daha önceleri temiz kağıdı almaya bile gerek yoktu. Turgut Özal'ın Libya gezisinden sonra zorunlu hale getirildi. (Temiz kağıdı tenezzül olarak bilinmektedir.)

(xx)Türk firmalarında aylık ortalama ücret 100 Libya dinarıdır. Yabancı firmalarda ise ortalama aylık ücret 250-300 Libya dinarıdır.

Kassel'de Doğu Kassel Barış insiyatifi kuruldu

Bu insoyatif, Kassel şehrinin Bettenhausen-Forstfeld-Waldau-Unterneustadt bölgelerini kapsıyor. Bu insiyatifin kurulmasında Devrimci İşçi taraftarlarının da önemli çalışmaları oldu. Devrimci İşçi tarafarları neden böyle bir Barış İnsiyatifinin kurulmasında aktif görev aldılar:

Bugünlerde dünyada ve özellikle de Avrupa'da yüzbinlerce insanın sokaklara dökülerek, başta ABD olmak üzere emperyalizmin tüm insanlığı tehdit eden nükleer silahları yaygınlaştırma, Pershing II füzelerini ve nötron silahlarını Avrupa'ya yerleştirme politikasına karşı çok önemli ve anlamlı eylemleri gündeme gelmektedir. Dünya halkları Nagasaki-Hiroşima'yı unutmadılar ve unutmayacaklar. 1945'de Nagasaki'de ve Hiroşima'da yüzbinlerce insanı katleden, sakat bırakan, Guatemala'da, Filistin'de, Türkiye'de, El Salvador'da, Şili'de ve dünyanın birçok bölgesinde gelişen sosyalizm-demokrasi-barış mücadelesini kanla, ölümle bastıran, bugün de Avrupa'da topyekün bir nükleer savaştan söz eden emperyalizmin, bu kanlı emellerine elbette ki dürüst ve namuslu insanlar seyirci kalamaz. İşte onun içindir ki, yüzbinlerce, milyonlarca insan Avrupa'da ve dünyada, başta kanlı Reagan yönetimli ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalizmin kanlı, saldırgan savaş politikalarına karşı mücadeleyi sokaklara dökülerek yükseltmektedir. Emperyalizmin bu savaş politikası, Türkiye Cuntasının emekçi halklarımıza ilan ettiği savaştan elbette ki ayrı düşünülemez. Kohl hükümetinin savaş politikasını da, elbette ki yabancı düşmanlığından ayrı düşünemeyiz. Bu politikaların tümü, sınıflı toplumlarda, egemen olan sınıfın, yani burjuvazinin hizmetinedir, yararınadır.

Başta ABD ve Alman emperyalizmi olmak üzere, emperyalizmin Türk faşist Cuntasına yaptığı (Türkiye halklarının kanını, canını emebilmek, alabilmek için) savaş malzemeleri yardımı, bizlerin görevlerini böylesi insiyatiflerde göstermektedir. Böylesi insiyatif çalışmaları içindeki diğer bir olaysa, yabancı düşmanlığına karşı mücadeledir. İşte bu vb. nedenlerden dolayı Devrimci İşçi taraftarları Alman ve diğer uluslardan devrimcilerle, yurtseverlerle, demokratlarla ve barışseverlerle, Barış İnsiyatifi çalışmalarında yer almışlardır. Bu çalışmaların Avrupa çapında yapılması gerekliliği de tartışma götürmeyecek kadar açıktır.

Kurulan Doğu-Kassel Barış İnsiyatifinin çalışmalarını, Devrimci İşçi taraftarları olarak başından beri sürdürdük ve sürdürüyoruz. 3.6.83 tarihinde çeşitli görüşlü insanların bir araya gelmesiyle böyle bir çalışmanın gerekliliği üzerinde tartışıldı. Toplantıya katılan kişiler, Barış İnsiyatifi kurulması çerçevesinde birleştiler ve daha bir çok kişiye haber verilmesi gerekliliği nedeniyle 9.6.83'de yeniden toplanılması benimsendi. Bu tarihte daha fazla insanla bu konuda tartışılarak ortak bir noktaya varıldı. Yani Doğu-Kassel Barış İnsiyatifinin kurulması, katılan herkes tarafından kabul edilerek, bu insiyatifin platform çalışmasına başlandı. Harkese eşit bir süre tanınarak, böyle bir insiyatifin platformunun nasıl olması gerektiği konusunda yazılı görüş belirtildi. Ve uzun tartışmalar sonucu bu platform ortaya çıkarıldı. Bu platform şöyle:

"Doğu-Kassel Barış İnsiyatifi, diğer barış hareketleriyle beraber çalışmayı, bir atom savaşı tehlikesini açıklamayı, Krefeld çağrısını bir imza kampanyası ile desteklemeyi, füzelerin yerleştirilmesine karşı direniş formu geliştirmeyi amaçlamaktadır.

Doğu-Kassel Barış İnsiyatifinin, orta menzilli Amerikan füzelerinin yerleştirilmesine karşı, her düşünceden insanlarla beraber çalışmaya ihtiyacı vardır."

Hemen ardından, yukarıdaki platform çerçevesinde bir bildiri hazırlanması (Kuruluş Bildirisi) önergesi kabul edilerek, birkaç arkadaş bu konuda görevlendirildi ve bunlar bir sonraki toplantıya bildiriyi hazırlayıp getirdiler. 16.6.83'deki toplantıda ve 20.6.83'deki toplantıda tartışılarak, bir bildiri çıkartıldı. Ve bu bildiri 25.6.83 tarihinde açtığımız sergide geniş ölçüde dağıtıldı. Sergi Bettenhausen/Leipziger Platz'da yapıldı ve burada imza kampanyasının yanısıra, değişik dökümanlar da mevcuttu. Tartışmalı geçen sergi, genellikle olumlu sonuçlandı. Çıkarmış olduğumuz bildiriyle birlikte aynı zamanda bir film gösterisine çağrı vardı. Serginin ardından, 28.6.83 tarihinde **"Fulda Game"** isimli bir film gösterildi. Bu film, Amerika'nın Almanya'yı nasıl bir savaş alanı yapmak istediğini anlatıyordu. Çalışmalarımız imza kampanyası ile devam etti. Mahalle mahalle, ev ev dolaşılarak imza toplandı. Çalışmalarımıza 16.7.83 ve 20.8.83'deki sergilerle, ve bununla beraber yazdığımız ikinci bir bildiri ile devam ettik.

Şimdi önümüze koyduğumuz görev ise, grubumuzu genişletmek, daha fazla insanla çalışmak. Bu nedenle, tüm yabancı örgütlere, tüm Alman gruplarına, partilere, papazlara, sendikalara, işçi temsilcilerine, gençlik evlerine, ulaşılabilecek tüm insanlara yazılı çağrı yaptık ve yapıyoruz. Bu çağrı toplantımız 5.9.83'de tüm davetlilerle birlikte yapılacaktır.

İmza kampanyamızı Almanya'da çok önceden yapılan, 4 Milyon üzerinde imza toplayan **"Appell an die Bundesregierung"** ile devam ettirdiğimiz gibi, bir diğer imza kampanyası da sürdürüyoruz: **"Atomwaffen NEIN! Volksbefragung JA!"**

Bildirilerimizki olanaklar ölçüsünde iki dilden yapmaya çalışacağız, Almanca ve Türkçe. Çalışmalarımızı ilerde daha da düzenli ve güçlü yapacağımız inancındayız.

Avrupa'da yeni atom silahlarına hayır!

Yabancı düşmanlığına karşı, atom raketlerinin yerleştirilmesine karşı Alman emekçileri ile omuz omuza verelim!

Yerli-yabancı işçiler birolsun, sömürücüler kahrolsun!

Kassel Devrimci İşçi sempatizanları



DGB'nin düzenlediği barış yürüyüşüne polis saldırdı

1.9.83 Perşembe günü Hamburg'da DGB tarafından Almanya'ya Atom Raketlerinin yerleştirilmesine karşı bir yürüyüş düzenlendi. Dammtor'da başlayan yürüyüş ZOB'a geldiğinde savaş haline dönüştü. Yürüyüşde çok miktarda sivil polislerde vardı. Zaman zaman provokasyonlara girişen sivil polisler miting alanına gelindiği sırada amaçlarına ulaştılar. Yürüyüşdeki anti-faşistlere saldırdılar. Alman ve yabancı anti-faşistler saldırılara müdahale edince kavgalar yoğunlaştı. Bir çok polis ve anti -faşistler yaralandı, birkaçıda polisler tarafından yakalanıp götürüldüler. Polisler sıkıştıkları yerlerde silahlarını çektiler ve göstericileri korkutmak istediler. Bu arada yürüyüşün çevresini yüzlerce kalkanlı coplu polisler sardı. Her taraf polis arabaları ile doldu. Anti-Faşistler yol kavşaklarına oturarak polis arabalarının hareketini durdurdular.

DGB adına konuşanlar ise hiç bir şey olmuyormuş gibi konuşmalarına devam ettiler.

Münster'de iadeleri protesto yürüyüşü yapıldı

Alman hükümetinin iadeler politikasını protesto etmek amacı ile 24. 8. 83 C.tesi günü Münster'de bir yürüyüş düzenlendi.

200'ün üzerindeki kişi, Münster'in belediyesi önünde toplanarak Türk Konsolosluğuna doğru yürüyüşe geçti. **"Türkei Komite Münster", "Yabancı Düşmanlığına Karşı İnsiyatif"**'in düzenlediği yürüyüşte Uluslararası Af Örgütü, profesörler ve sosyologlardan oluşan kalabalık bir antifaşist topluluğu vardi.

Uluslararası Af Örgütünün de belirttiği gibi, sık sık geri iadeler halinde C. Kemal Altun'un işkencelere teslim edildiği vurgulandı.

Gösteri olacağı haberi, Konsolosluğu ve görevlilerini tedirgin etmeye yetmiş, Konsolosluk o gün kapalı bırakılmıştı. Yürüyüşe Profesör Christian Sigrit'in Konsolosluk önünde yaptığı konuşma ile son buldu. 40 kadar Türkiyelinin de katıldığı gösteride 10 Eylül yürüyüşünün çağrısı da dağıtıldı.

Münster Devrimci İşçi Sempatizanları

Hamburg I. Uluslararası Kültür Festivali yapıldı



Yıllardan bu yana Hamburg şehri yaşamadığı bir kültür olayına sahne oldu. 27-28 Agıstos günleri çeşitli yabancı örgütlerin ortaklaşa düzenledikleri 1. İnternasyonal Kültür Festivali düşünenden, umulandan daha çok ilgi gördü, ilgi ile izlendi.

Uzun zamandan beri çalışmalarını yürüten organisazyon komitesi nihayet 27 Agustos Cumartesi öğleden itibaren ilk defa böylesine yaşanmamış bir kültür olayının sergilenmesinden duyduğu sevinci saklıyamıyordu. Gerici çevrelerin kışkırtmaları sonucu yaygınlaşan yabancı düşmanlığın arttığı bir dönemde bu festival yabancılara yönelik ön yargıların belleklerden silinmesine bir ölçüde de olsa katkıda bulunduğu kanısındayız.

Bu festivalde çeşitli uluslardan sanatçıların müziki Folklor ve tiyatro gösterileri gerçekten seyretmeye değerdi. Bizim için festivalin ayrıca başka bir önemi de 13 takımın futbol turnavasında Devrimci işçi derneğinin birinci olarak kupayı alması oldu. Altı binin üzerinde insanın ziyaret ettiği festivalde; almanlardaki genel kanı çok olumlu idi. Festivalle ilgili konuştuğumuz bazı almanlar hemen hemen aynı cevapları veriyorlardı. "Biz yabancıları hep yürüyüş yapan aktiv eylemler geliştiren, kültür olaylarına yabancı kalan insanlar olarak tanırdık. Fakat bu festival bizim gibi bir çok almanında önyargısını kırmış oldu bir ölçüde. Siz yabancıları böyle kültür olayları ile tanısa idik, kaynaşmamız daha da başka boyutlarda olurdu zannediyoruz" diyorlardı.

Festivalde en çok dikkati çeken olaylardan biri ise yabancı sanatcıların çoğunlukta olmaları ile mutfak kültürleri idi.

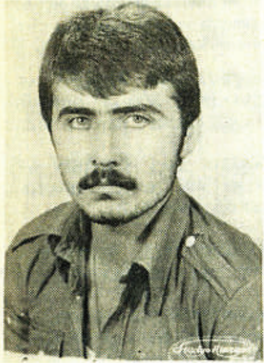
Bu festivali düzenleyen biz yabancı örgütler gelecek festivalde: eksikliklerimizin giderilmesi ve daha iyi bir kültür olayının sergilenmesini düşünüyoruz.

Sydney'de faşist cuntayı protesto eylemleri yapılıyor

12 Eylül 1982'de yurdumuzda erki gaspeden genareller çetesi'nin halklarımıza karşı yürüttüğü azgın saldırıyı protesto etmek ve Avustralya kamuoyuna teşhir etmek amacıyla Sydney'deki Türkiye'liler bir dizi eylem hazırlamışladır.

8 Ağustos 1983 Pazar günü Sydney'de gerçekleştirilen **"Sydney Şehir Halk Koşusu'nda iki Türkiye'li arkadaşımız Cuntayı teşhir eden t-shirt'ler giyerek koşuya katılmışlar ve koşuyu başarıyla tamamlamışlardır. 25 bin koşucunun katıldığı yarışta arkadaşlarımızın taşıdıkları pankartla ve giydikleri t-shirt'ler büyük ilgi görmüş, Cuntanın yurdumuzdaki insanlık dışı uygulamaları dile getirilmiştir.**

Sami Memiş'in Türkiye'ye iadesi ve çıkarılacak dersler



Ağustos 1980'de Almanya'ya gelen, burada bir Almanla evlenen ve işçi olarak çalışan Sami Memiş, İnterpol-Ankara'nın arama emri üzerine, 17.3. 82 tarihinde tutuklandı. Tutuklanma nedeni olarak, 11. 3 . 80 tarihinde, Türkiye'de tabanca ile öldürmeye teşebbüs gösterildi. Daha sonra, Sami Memiş tutuklu olduğu sırada, 23.4. 1982'de sığınmaya baş vurdu. Bir dizi mahkeme, itiraz, tekrar mahkemeden sonra, 12.8.1983 tarihinde, Türkiye'den gelen sivil polislerin eşliğinde Münih havaalanından Ankara'ya gönderildi.

Gönderilme anında, Münih hava alanında yapılan protesto eylemine, Yeşillerden, İ.G.Metal sendikasına kadar bir çok örgütün katılmasına rağmen, arkadaşımızın iadesi engellenemedi. Bugünlerde ardarda gelen "gönderilme" istem ve uygulamalarının güncelliği dolayısıyla, Sami Memiş olayından dersler çıkarılabilmeli, iadeler konusuyla daha ciddi ve sorumluca ilgilenilmelidir. Bu, aşşağı yukarı aynı nedenlerden iadesi istenen Hüseyin İnci'nin "gönderilmediği" göz önüne alınırsa, daha bir anlam kazanır.

Hüseyin İnci neden gönderilemiyor? Neden Sami Memiş gidiyor?

1- Tüm iade işlerinde, en önemli konu ona karşı "en geniş" kamuoyunu yaratabilmektir. Bu daha önce o bölgede hangi ilişkiler içinde olduğumuzla ilgili de bir sorudur. Ancak iade işlemlerine karşı yaratılmış olan belirli bir kamuoyu, ilişkilerimizin zayıf olduğu yerlerde, yeni ilişki ağı yaratmamıza da neden olabilir.

2- Kamuoyu açısından en etkili yer şüphesiz gönderilme işleminin söz konusu olduğu yerdir. (H. İnci olayında, Hamburg C.K.Altun Berlin v.s. olduğu gibi.)

3- Bu anlamda bu arkadaşlar için hemen o yörede bir komite kurulmalıdır. (H. İnci ile dayanışma komitesi gibi). Bu komite'de, başta iade edilecek olanın avukatı olmak üzere almanlar yer almalı ve onlar belirleyici olmalıdır. Biz de gereken yerde belirlemelere katılmalı, en geniş biçimde bu pratik faaliyetler içinde yer almalıyız.

4- Dayanışma komitesi aracılığı ile:

a) Sürekli Standlar açılmalıdır. (Tutuklu serbest bırakılana kadar, her gün)
b) Basın toplantıları yapılmalıdır.
ç) Bilgilendirme geceleri, organize edilmelidir.
d) Tüm demokratik örgütlerle ortak eylemler yapılmalıdır. (yürüyüş, konsolosluk önünde gösteri, yabancılar dairesi ve mahkeme önünde gösteriler.)
e) Mahkemeye, en kalabalık izleyici katılabilmelidir.

5- Merkezle ilişkiye gecerek, birimde yapılanların, Almanya'ya ve tüm Avrupa:ya yansıması sağlanmalıdır. Merkez, birim faaliyeti olmadan, bu konuda yeterli hiç bir şey yapamaz.

6-Konuyu en geniş kitleye ulaştıracak, bildiriler dağıtılmalıdır.

7- Türkiye'ye iade edildiğinde ne olacağı konusu en somut biçimde ifade edilebilmelidir. Bu anlamda, Türkei İnformation dergisi ve diğer broşürlerden, Türkiye ve Türkiye'deki uygulamalar konusunda işkence, idam v.s.) somut belgeler dosyalanmalıdır. Bu hem mahkemeye, hem de kamu oyuna sunulmalıdır.

8- Konuyla ilgili olarak : Uluslararası af örgütüne (ai) İnsan hakları komusyonuna (Strasburg), C.E.D.Ri'ye, Yeşillere, SPD'ye Sendikalara, Kiliselere ve diğer tüm "insancıl" örgütlere başvurulmalıdır.

Arkadaşlarımızın hayatları bizim elimizdedir. Bu konuda yapılacak her hangi bir gecikme, bizi gönderilme konusunda baş "suçlu" olarak damgalayacaktır.
Açıktır ki Sami Memiş konusunda tamir edilemeyecek bir hata işlemişizdir. Bunun aşılması, ancak önümüzdeki günlerde, bu çerçevedeki görevlerin, eksiksiz yerine getirilmesi ile mümkün olabilecektir.

Bad-Hersfeld'de ilticacılarla dayanışma eylemi yapıldı

Federal Almanya İç İşleri Bakanı F. Zimmermann'ın 18 - 21 Temmuz tarihleri arasında Türkiye'yi ziyaret etmesinden hemen sonra, iltica hakkından faydalanmak isteyen Türkiyelileri tezden cunta cellatlarına teslim etme işlemleri başladı.

Bu da Zimmermann ve faşist cuntanın yurt dışındaki devrimcilerin haklı mücadelelerini engellemek için görüş birliğine vardıklarını gösteriyor.

Devrimciler tarafından gönderilmiş görüntüsü verilen bombalı paketin bir işçimizin elinde patlaması, cuntanın ve onun *yurt dışındaki uzantıları* tarafından, devrimcilere, demokratlara karşı giriştikleri sinsi bir tertip ve provakasyon oldu. Ama devrimciler bu tertiplerini ortaya çıkardı ve teşhir etti. Buna rağmen benzer oyunların cunta tarafından oynanacağından dikkatli olmak gerekir. Zimmermann'ın ise aynı noktalara isabet edecek görevleri vardı. İşte bunlardan biri iltica hakkı isteyen arkadaşlarımızı cuntaya teslim etmek.

Yani halk düşmanı cunta devrimcileri yok edebilmek için yurtdışındaki horlanan, aşağılanan yabancılar yasası ile baskı altında tutulan işçilerimizi tekrar Alman devletine sattı. Evet cunta işçilerimizi Alman devletine yanı *Zimmermann'a* nasıl, hangi şartlar vesilesi ile sattı? İşte cevabı:

Yeni yabancılar yasası ile çocuklarımıza 6 yaş sınırını getirtmek, ayrılmış olan eşlerin geri gönderilmesi, 2. ve 3. kuşaktan gençlere Türkiye'den evlenme yasağının konması, sınır dışı etme kolaylıkları, mahkeme bitmeden Türkiye'ye gönderme, oturma ve çalışma izinlerinin daha da zorlaştırılması, işsizkalanların ve sosyal yardım alanların sınırdışı edilmek istenmesi, Türkiye'nin AET'ye girmesinden sonrada serbest dolaşma haklarının verilmemesi v.b. istekleri Zimmermann cuntaya kabul ettirdi. Cunta ise buna karşılık sadece Teşvik primlerinin devlete veya SSK'ya *doğrudan aktarılmasını, demokrasi* tartışmalarına dışardan müdehale edilmemesini, Almanya'da faaliyet gösteren sol örgütlerin politika yapmalarının kısıtlanması, iltica talebinde bulunanlardan geri istenenlerin geri iade edilmesini istedi.

Tüm bunları protesto amacı ile Bad-Hersfeld'de Devrimci İşçi, Grüneler, Devrimci Tavır bir korsan eylem düzenledi.
Eylem korsan olduğu için 3-4 dakika sürdü. Bu sırada bir pankart eylemin yapıldığı "Festspiel" meydanına açıldı. Bunun yanısıra ortaklaşa hazırlanan bir de bildiri dağıtıldı.
Bu eylemimiz halktan yeterince destek buldu.

Bad-Hersfeld'den Devrimci İşçi taraftarları

Yabancı düşmanlığı ve haftalık iş saatinin 35'e indirilmesi

1983 yılı toplu sözleşme tartışmalarının Haziran ayında son bulması ile birlikte IGM'nin öncülüğünde ve birçok DGB üyesi sendikanın da desteklediği, haftalık iş saatinin 35'e düşürülmesinin kamuoyunda geniş bir şekilde tartışılmasına başlanmıştır. Aynı günler içersinde de sistemli bir şekilde ve bizzat hükümet tarafından başlatılan "Ausländer Raus"



kampanyası da geri dönüş primleri adı altında başlatılmıştır. Bu başlatılan iki kampanya da işsizliğe karşı adı altında ortaya atılmıştır. Bu durum, önümüzdeki günlerde gittikçe güçlenerek safları keskinleştirecektir. 1984'ün başlarında ise en uç noktaya ulaşması söz konusudur.

1978-79 yıllarından sonra Alman kapitalistlerinin sendikalara verdiği sözlerin tam tersine, sürekli otomasyona yönelik yatırımların sonucu işsizlik oranı eskisinin iki katından daha fazla artarak 2.3 milyona ulaşmıştır. (Kış aylarında bu sayının 2.5 milyonun üzerine çıkacağı tahmin edilmektedir.) Fiyat artışları durdurulmamış ve gittikçe artar bir duruma gelmiştir. Son 4 yılda Batı Almanya'daki sendikaların alışmadığı sert bir toplu sözleşme politikası izleyen işverenler, sendikaların bugüne kadar uyguladığı uzlaşmacı tavrı tabanında baskısıyla terketmeye başladı. IGM geçen dört yıl içerisinde (düşük toplu sözleşme sonuçlarıyla) sarsılan prestijini yeniden sağlamak ve artan işsizliğe karşıda tavır almak amacı ile bulunduğu konumdan çok ileri bir atılım yapmak istemektedir. IGM ve DGB'ye bağlı diğer sendikaların iç yapıları ve sürdürdükleri reformist çizgi ve bu mücadeleyi başarıya ulaştırmasına yetermi veya yetmezmi tartışmasının yeri başka platformdur.

Bizim burada üzerinde durmak istediğimiz asıl sorun sendikaların işçi sınıfının haklarını geliştirmek için verdiği mücadeleye karşın, Batı Alman burjuvazisinin herzaman manevra mekanizması olarak kullandığı "Gastarbeiter" leri tekrar devreye sokmak istemesidir. Buraya getirdiklerinde Alman işçi sınıfının daha ucuz ve pis işlerde çalıştırılmasında baskı aracı olarak kullanılan "Gast Arbeter"ler; şimdi ise daha sinsice hazırlanmış bir stratejide kullanılmak istenmektedir.

İktidara gelmesinin ilk gününde bu stratejinin adımlarını atan, Helmut Kohl direk Türkiyeli işçilere saldırarak "1 milyon Türk' ün geri gönderilmesi gerektiği" açıklamasını yapmıştır. İktidara gelmesinin üzerinden daha 6 ay geçmeden Dev-Sol'un kapatılması, geri dönüş primleri ve İçişleri Bakanı Zimmermann'ın hazırladığı baskı yasaları gibi adımlarla "Ausländer" tartışması sürekli gündemde tutulmaktadır. Tüm bu tartışmalara basında, radyoda, televizyonda vs. çok geniş bir şekilde yer verilmektedir. Bu sürdürülen tartışmalarda hedeflenen sonuçlar, ilk elden işsizliğin çözümünün yabancıların memleketlerine dönmesinde olduğunu geniş bir kesime epoze etmek. Bu temelde ırkçılığı körükleyerek uzun vadede faşizmin yeşermesini sağlamak. Diğer bir amaç ise yabancıların toplumla var olan tüm



bağlarını kesmek ve direnme mekanizmalarını ortadan kaldırmak.

Sürdürülen tüm bu çabalarda hedeflenen temel amaç ne Türkiyeli işçilerin memleketlerine geri gönderilmek istenmesinden, nede işsizlerin sayısını azaltmak istemesinden kaynaklanmaktadır.

İşsizliğe karşı 35 saatlik haftalık iş gününün tartışılmasının gündeme geldiği şu günlerde "Ausländer" tartışmalarında yoğunlaştırılması rastlantı değildir. Baştanda söylediğimiz gibi sinsi bir stratejinin sadece belirli bir bölümüdür. Eğer sendikaların 35 saat engelini burjuvazi sürdürdüğü çok yönlü propaganda ile aşabilirse (sendikaların ve Alman işçi sınıfının konumu, bilinç düzeyi bu sonucun ortaya çıkmasına prim verecek durumdadır) veya başa çıkara bilirse faşizme giden bu strateji önemli yol katetmiş demektir.

Batı Alman Emperyalizminin bu stratejisini boşa çıkarmak için yapılması gereken en acil görevlerden birisi 35 saatlik haftalık işgünü mücadelesinin başarıya ulaşması için, bu çalışmalara tüm gücümüzle katılmamız gereklidir.

Uzun vadedede sendikal çalışmalara dahada ağırlık vererek ve Almanya işçi sınıfının bir parçası olduğumuzu pratiktede kanıtlamamız zorunlu bir görev olmalıdır.

Sosyal hakların geri alınmasına, işsizliğe karşı gelişen mücadeleyi, yabancı düşmanlığına karşı mücadeleyi birleştirerek ortak yürütmeliyiz.

Ausburg'lu Devrimci bir İşçi

IMPRESSUM

Devrimci İşçi, V.i.S.d.P.: S. Akhan
Schildergasse 101 a, 5 Köln 1

Auflage : 10.000
Erscheinungsdatum : 5.7.1983

ÖDEMELER İÇİN:

Postscheckamt Köln
L. Ulusal, Konto Nr. 322919-509

Stadtsparkasse Köln
L. Ulusal, Konto Nr. 144913217
BLZ.: 37 05 01 98

Birlik çalışmaları ve BİRKOM

Ülkemizdeki askeri-faşist rejimin 3. yılını da doldurduğu bu günlerde yurtdışı birlik sorununu ve bu yoldaki çabalarımızın bir değerlendirmesini yapmakta yarar bulunmaktadır. Bu değerlendirmenin odak noktasının BİRKOM olacağıda kuşkusuzdur.

Yurtdışında nasıl bir birlik sorusu bugün en az eskiden olduğu kadar büyük bir önem taşımaktadır. Gelinen noktada, Avrupa'daki birlik faaliyetlerinin muhtevası ve örgütlendirilişi yeniden tartışılmalıdır.

Bu tartışma ve değerlendirme, bir anlamıyla da yurtdışı birlik faaliyetlerinin programı ne olmalıdır sorusuna da yanıt getirecektir, getirmelidir.

BİRKOM güçlerinden Serxwebun'un Temmuz 1983 tarihli sayısında, *Birkom'un faaliyetlerine, programına ve örgütsel durumuna ilişkin* uzunca bir yazı yer aldı. Bu yazı, BİRKOM konusunda iki önemli ve ciddi tez ileri sürmektedir. Bunlar özetle şöyledir:

" BİRKOM, FKBDC'nin Avrupa koludur. BİRKOM'un programı FKBDC'nin programının aynısı olmak zorundadır. BİRKOM'un temel görevi Türkiye devriminin görevleri olmalıdır, Avrupa'da yaşayan işçilerin sorunları tali ve bu göreve tabi olmalıdır."

Serxwebun, BİRKOM'un programının bu şekilde olmasını savunduktan sonra, BİRKOM'un örgütlenmesininde Lenin'in Ne Yapmalı kitabında bir parti örgütlenmesi için önerdiği ilkelere ve kurallara göre olmasını savunmaktadır.

BİRKOM içindeki bazı grupların da bunlara benzer görüşleri savunduğu bilinmektedir. "BİRKOM'un FKBDC'nin Avrupa Temsilcisi olduğu "şeklindeki iddialar da dikkata alınırsa, (ki böyle bir karar söz konusu değillir.) BİRKOM sorununu ciddi biçimde tartışmakta yarar bulunmaktadır.

Bu tartışmanın sağlıklı ve üretken olabilmesi ancak program ve örgüt modeli etrafında bir tartışma yapılması ile mümkün olacaktır. Bu ise kaçınılmaz olarak BİRKOM'un oluşturulduğu günlerde BİRKOM imzasıyla yapılan açıklama ve ilan edilen platformun bir kere daha hatırlanmasını gerektirecektir.

Biz devrimci İşçi'nin gelecek sayısında, Birlik ve Birkom konularına ilişkin ayrıntılı bir tartışma yapmayı gerekli ve zorunlu görüyoruz. Bu tartışma zaten Devrimci İşçi saflarında yapılmaktadır.

Şimdilik ise, BİRKOM'un kuruluş platformunu ve BİRKOM imzasıyla yaptığı ilk açıklamaları yayınlamakla ve BİRKOM'u oluşturan gruplara bu bu platformu hatırlatmakla yetineceğiz. Bu platforma çok genel bir bakış bile, Serxwebun'da tarif edilen BİRKOM'la, BİRKOM'un oluşumu sırasında ilan edilen ve Devrimci İşçi, Serxwebun, Kıvılcım ve Emekçiler Birliği tarafından imzalanan metinlerde tarif edilen BİRKOM arasında çok büyük farklılıkların olduğu anlaşılacaktır. Doğru bir anlayışla oluşturulan BİRKOM platformu ve ilkeleri, BİRKOM'un nasıl kavranması gerektiğine ilişkin tartışmalarda temel veri alınması gereken bir gerçekliktir. Bu platform dikkate alınmadan yapılacak bir BİRKOM tartışmasının sağlıklı olmayacağına inandığımız için BİRKOM'u BİRKOM yapan platformunu ve ilk kuruluş duyurusunu yayınlıyoruz.

YURTDIŞI ANTİFAŞİST BİRLİK KOMİTESİ "BİRKOM" KURULDU

Yurtdışı Antifaşist Birlik komitesi "BİRKOM" kuruluş çalışmalarını tamamlamış ve faaliyete geçmiştir.

Biz Devrimci Yol hareketinin yurtdışındaki taraftarları Devrimci İşçi, Partiya Karkeren Kürdistan'ın yurt dışındaki taraftarları Serxwebun, Emekçi Partisinin yurt dışındaki taraftarları Emekçi,Sosyalist Vatan Partisinin (Kıvılcım) yurt dışı taraftarları belirli bir platform etrafında bir araya gelerek; kalıcı disiplinli bir eylem ve güç birliği için ilk adımı attık.

AMACIMIZ: Türkiye ve Kürdistan'da halklarımızın Emperyalizme, Faşizme, İşgale, her türden baskı terör ve sömürüye karşı verdikleri devrimci mücadeleye maddi manevi destek olmak, yurtdışında yaşamak, çalışmak, öğrenim görmek zorunda olan yurttaşlarımızın mücadelesini daha güçlü ve merkezi hale getirmek, diğer uluslardan emekçilerle mücadele birliğini sağlğmaktır.

Türkiye'de 12 Eylül faşist darbesinden sonra vahşet boyutlarına varan baskı, terör işkence ve idamlar, sol haraketlerin önemli darbeler yemeleri, Faşist saldırının ancak Faşizme karşı güçlerin ortak eylemi ile yenilebileceği gerçeğini tüm açıklığı ile ortaya çıkardı. Yaşadığımız ülkelerde ise yurttaşlarımıza yapılan siyasi- sosyal- iktisadi baskı, Irkçılık düzeyine varma eyiliminide içinde taşıyarak artıyor.

Bütün bu nedenlerle yurt içinde ve dışında birlik, Halklarımızın yıllardır biz devrimcilerden beklediği, istediği kalıcı mücadele birliği, artık büyük bir dava, büyük bir ilke, büyük bir özlem ve amaçtır. Türkiye ve kuzey Kürdistan'da, kentlerde ve kırlarda, faşizmin hapishanelerinde, işkence tezgahlarında, en çetin koşullarda mücadeleye devam eden devrimcileri demokratları, yurtseverleri destekleyebilmek için, Yurt dışındaki işçilerimiz ve gençlerimiz üstündeki baskılara karşı direnebilmek için kurulan "BİRKOM" şimdi yurt dışındaki tüm ilerici, devrimci demokratların bu birlik bayrağını yükseltmeye çağırıyor.

Bu çağrı yaşadığımız ülkelerde, özellikle Almanya'da, başta içşi sınıfı olmak üzere tüm halk güçleri açısından özel bir önem taşır.

Batı Avrupa'daki demokratik güçler, yabancılar sorununun demokratik mücadele içindeki önemini görmek zorundadırlar . Bu sorun, önümüzdeki günlerde başta Federal Almanya olmak üzere, Batı Avrupa'da daha ileri boyutlara ulaşacaktır.

Bu nedenle "BİRKOM" özellikle Alman Sosyalist ve Demokratik güçleri ile sağlam bir dayanışma yaratmak için gerekli örgütsel siyasal ilke ve biçimleri bulmak için yoğun bir çaba harcayaçaktır.

Bu uğurda verilen mücadele önümüzdeki dönemde yurt dışındaki dayanışma hareketinin kaderini belirleyecek niteliktedir. Bu nedenle birlik yolundaki mücadelemizin çeşitli türden engellemelerle karşılaşması kaçınılmazdır. Birlik mücadelesinde önümüze çıkan her türlü engeli aşmaya kararlıyız. Mücadelemize inancımız, halklarımıza güvenimiz sonsuzdur. Bu konuda, en geniş demokratik güçlerin, grupçu eğilimleri aşarak birlik bayrağı etrafında birleşeceklerine inanıyoruz.

Ve yine inanıyoruz ki, bugün birlik ve mücadele aynı bayrağın iki aynı ismidir.

BİRKOM halklarımıza karşı sorumluluğun en somut ifadesi olan kalıcı güç ve eylem birliği konusunda yurt dışında atılmış en ileri adımdır.

Bu adım halklarımız için sönmez *bir umut ve başarı ışığı olsun.*

YAŞASIN ANTIFAŞİST GÜÇLERİN BİRLİĞİ

YAŞASIN DÜNYA HALKLARININ ULUSLARARASI DAYANIŞMASI

BİRKOM PLATFORM

Türkiyede askeri faşist diktatörlük tarihimizde benzeri görülmemiş bir vahşetle halklarımıza saldırıyor. İdamlar, işkenceler, adına operasyon denilen yasa dışı infazlar, işsizlik, pahalılık, askeri birliklerin doğuya kaydırılarak Kürdistanda soykırım ve göçe zorlama, Üniveriste özerkliğinin kaldırılması, siyasi partilerin kapatılması faşist saldırının başlıca ürünleridir.

Faşist cunta halka saldırısını gerçekleştirebilmek ve sürdürebilmek için devlet yapısını yeniliyor. Onu güçbirliklerine gitme zorunluğunu duyuyorlardı. Ülkemizdeki anti-faşist güçlerin birlik doğrultusundaki attıkları adımlar bizler için uyarıcı, hızlandırıcı oldu.

Yurtdışında yaşayan milyonlarca işçi , öğrenci ve ilticacının sorunları, her geçen gün arttığı, ülkemizdeki anti-faşist güçlere destek sağlama görevinin her geçen gün önem kazandığı, yurtdışında Türkiye'ye ve yabancı işçilere yönelik dayanışma hareketinin yükseltilmesinin güncel bir zorunluluk olduğu bir döneme giriyoruz.

Özellikle Almanya'da, başta yurttaşlarımız olmak üzere çeşitli uluslardan yabancı işçilerin ağır baskı ve kısıtlama altında yaşamaları ve her türlü aşağılayıcı davranışa tabii tutulmaları, kapitalist asimilasyon tedbirlerine mağruz kalmaları v.b. bir çok soruna karşı uzun yıllardır kayda değer bir tepki gelişmemiştir. Daha açık bir örnek: çeşitli uluslardan işçi çocukları okullarda sınırlı da olsa kendi diliyle eğitim görmesine rağmen Kürt asıllı öğrenciler bu haktan yararlanamamamaktadırlar. Pek çok konuda olduğu gibi Alman Devleti bu konuda da Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi ideolojisini benimsemiştir.

Bu gün Batı Avrupa'da gelişen iktisadi krizin yükü yabancı işçilerin üzerine yıkılmak istenmektedir. Ve bundan dolayı en kalabalık işçi kesimi olan yurttaşlarımız üzerinde ki baskılar ağırlaştırılmaktadır. Bütün bunlara karşı yaşadığımız ülkelerde özellikle Almanya'da ilerici, devrimci demokratik güçlerin desteğine ihtiyacımız olduğu açıktır. Ne var ki yine özellikle Almanya'da -başta sol hareketin güçsüzlüğü gibi- bir dizi nedenle gereken dayanışma sağlanamamıştır. Şimdilik işçi sınıfının enternasyonalist ilkelerini gözardı etmeksizin ve yaşadığımız ülkelerdeki demokratik güçlerin en geniş desteğini sağlamak doğrultusundaki çabalarımıza ara vermeksizin, ama kendi öz gücümüzle de bir şeyler yapabileceğimize inanarak daha ileri bir güç ve eylem birliğini oluşturmak doğrultusunda adım atmak kaçınılmaz bir zorunluluk olmuştur.

Bütün bu nedenlerle biz aşağıda *imzaları olan siyasal hareketler* bu doğrultuda ilk adımı atıyoruz. Bu mücadele ne denli güç olursa olsun *attığımız adımı sürdürmeye kararlıyız.* Bu kararlılık uluslararası proleter dayanışma ve halklarımıza olan güvenimizden kaynaklanır.

EMPERYALİZME FAŞİZME VE ŞÖVENİZME KARŞI DİRENİŞ MÜCADELESİNDE OMUZ OMUZA

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ VE *HALKLARIN ENTERNASYONALİST DAYANIŞMASI*

DEVRİMCİ İŞÇİ SERXWEBUN KIVILCIM EMEKÇİLER BİRLİĞİ

KOMİTENİN GEREKÇESİ: 1) Yurt dışındaki anti -faşist mücadele , yıllardan beri dağınık, bölük pörçük bir biçimde sürmektedir. Bu günkü durum onun üzerine düşen - ve özellikle 12 Eylül faşist askeri darbesi sonrası ağırlaşan ve daha bir önem kazanan- görevleri yerine getirememesi ve bazı noktalarda tıkanması ile sonuçlanmaktadır. Bu duruma bir son vermek gerekir.

2) Yurtdışında yaşamak, çalışmak, öğrenim görmek durumunda olan milyonlarca yurttaşımızın, halklarına sahip çıkacak, çıkarlarını koruyup kollayacak, sorunlarına çözüm arayacak ve yaşadığımız ülkelerin halkının mücadelesi ile bağlantısını sağlayacak- bu ikisi arasında köprü olacak merkezi bir örgütlenmenin oluşturulması kaçınılmaz bir görev olmuştur.

3) Emperyalizm ile işbirliği içinde , Türkiye ve Kürdistan halkının üzerinde amansız bir baskı ve sömürü uygulayan faşist diktatörlüğü karşı, Türkiye devrimci demokratik hareketi ile Kürdistan ulusal hareketinin iktifaklarının belirleyiciliği ışığında, yurtdışı özgül koşullarına uygun ve yukarıdaki görevleri yerine getirebilecek, yurtdışındaki tüm anti-faşist güçleri kapsayan kalıcı, uzun süreli, güç ve eylem birliğini oluşturmak güncel, temel görevdir.

4)Bu çaba Türkiye ve Kürdistan da birlik ve cephe çalışmalarının yurtdışındaki bir yansıması- bir paralel çalışması- olduğu gibi, aynı zamanda o çalışma ve mücadeleye güç katacak bir olgudur.

KOMİTENİN ADI VE AMACI:

1) Adı: Yurtdışı Anti-Faşist Birlik Komitesi

Kısa adı: BİRKOM

2) Amacı: Komite Türkiye ve kuzey Kürdistan da Halkların faşizme karşı ve kendi iktidarı için sürdürdüğü ortak mücadeleyi destekleyecek, Türkiye ve Kürdistanlı emekçilerin mücadelelerinin birleştirilmesi ve yönlendirilmesinde yaşadığımız ülkelerdeki,



devrimci, ilerici , demokratik , barışçı çalışmaların ve mücadelerin bir parçası olacaktır.

KOMİTENİN PLATFORMU:

1) Türkiye de faşizmin yıkılıp yerine demokratik bir halk iktidarının kurulması doğrultusunda verilen mücadele ile dayanışma içerisinde bulunmak.
2)Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını - ayrı devlet kurma hakkı dahil olmak üzere- savunmak ve bu doğrultuda verilen mücadeleyi desteklemek, azınlıklar üzerindeki baskılara karşı çıkmak.
3) Yurtdışında yaşayan, çalışan, öğrenim gören yurttaşlarımızın yaşam koşullarını düzeltme, hak ve özgürlüklerine sahip çıkma, ülkemizdeki devrimci demokratik mücadeleyi destekleme, yaşadığımız ülkelerin halklarının mücadelesi ile bütünleşme doğrultusundaki eğilimlerini geliştirip, güçlendirip örgütlemek.
4) Türkiye ve Kürdistan da halklarımızın emperyalizme, faşizme sömürü, ve işgale karşı sürdürdükleri direnişin dünya kamu oyuna duyurulması ve bu direnişle engeniş dayanışmanın sağlanması için çalışmak.
5) Uluslararası planda sosyalist hareketle, anti emperyalist, devrimci demokratik ulusal kurtuluşçu, barıştan yana güçlerle dayanışma içinde bulunmak.

KOMİTENİN ACİL GÖREVLERİ:

1) Komite platformun bir parçası, açılımı olarak acil görevlerimizin ilki Türkiyedeki faşist askeri cuntayı teşhir ve ecrit etmek için var gücümüzle çalışmak
2) Faşist cuntaya yapılan dış yardım ve desteğe karşı mücadele etmek.
3) Mahkumlarla dayanışma içerisinde bulunmak, hertürlü idam, işkence, baskı, katletme ve faşist terörün bütün biçimilerine karşı mücadele etmek.
4) Kürdistan da soykırım ve göçe zorlama, ordu birliklerinin kürdistana kaydırılması girişimlerine karşı mücadele etmek. Kurucu meclis ve demokrasiye dönüş aldatmacalarını teşhir etmek.
5) Yurtdışındaki işçilerimizin karşı karşıya bulundukları haksızlıklara :
a) Gerici yabancılar kanununa
b) ikinci sınıf insan muamelesine
c) Faşist ve ırkçı saldırganlığa
d) Eğitim ve konut sorunlarındaki haksızlıklara
e) Demokratik hak özgürlüklerimizi kısıtlama doğrultusundaki yeni girişimlere... karşı mücadele etmek.
6) Özellikle Almanya da karşı karşıya bulunduğumuz
a) Yabancıları Almanlaştırmaya çalışan kapitalist asimilasyona karşı halkların kardeşliğine dayanan- eşit koşullarda- kültür değişimi ve kaynaşma sağlama için çalışmak.
b) Türkiye Cumhuriyeti resmi ideolojjisine dayönan şöven ve ırkçı uygulamalara ve dinsel sömürüye karşı mücadele etmek ,vicdan özgürlüğünün kısıtlanmasına karşı çıkmak.
c)Türk ve Kürt Kültürünün özgürce gelişmesi doğrultusunda çalışmak.
d) Başta Almanya olmak üzere yaşadığımız ülkelerin bir göçmen ülkesi olduğu tezini kabul ettirmek için çalışmak.
7) Yaşadığımız ülkelerde işçilerimizin sendikal hareketlerinin de etkin çalışmaları için çaba harcamak.
8) Bu sorunların çözümünde bizlerinde aktif katılımı sağlanmadıkça taraf olarak kabul edilmedikçe hiçbir gerçekçi, köklü çözüme ulaşılamayacağını vurgulamak."

Platformun bundan sonraki bölümünde komitenin teknik işleyişine ilişkin ilkeler ve kurallar yer almaktadır.

Paris'te açlık grevleri ve BİRKOM

Fransa'da ki BİRKOM çalışmaları ile ilgili olarak aslında söylenecek çok şey vardır. Bunları yeri geldiğinde gündeme getirmenin birlik çalışmalarımız yönünden yararlı olacağı inancındayız. Biz, bu yazımızda son açlık grevlerinden harekat ederek BİRKOM'un nasıl anlaşılması gerektiği üzerine bazı belirlemelerde bulunmak istiyoruz.



PARİS'TE AÇLIK GREVLERİ VE BİRKOM

Bizim bu konuda tek söyleyeceğimiz, söz konusu birliğin oluştuğu günden beri, Birkom güçleri tarafından mevcut platformun kavranılamamış olmasıdır. Paris'te yapılan toplantılarda, en çok tartışılan konuların başında," Birkom, hangi güçlerle eylem birliği yapmalı, hangileri ile yapmamalıdır ? " konusu geliyor. Bizler ise, Sürekli olarak bu soruyu, şu şekilde sormanın daha doğru ve yerinde olacağını söylüyorduk : Hangileri ile iş yapılır yada yapılmazdan çok, bu güçlerle hangi işler yapılmalıdır ? " Diğer bir sorunda, bir takım konularda hem fikir olunmadığı zaman, ikna yöntemini kullanmak yerine, sık sık başvurulan " çoğunluğun kararı geçerlidir " dayatmacılığıdır. Örneğin, Türk ordusu, Irak Kürdistanı'na saldırdığı günlerde Birkom içindeki (D. İşçi ve D. Savaş dışındaki) siyasetler alelacele biraraya gelerek, açlık grevine gitmek kararı almışlardır. Daha sonra kulistoplantılarına çağrılan D. Savaş, D. İşçi'nin çağrılmaması nedeniyle, karara katılmadığını belirterek toplantıyı terketmiştir.

Daha sonra yapılan Birkom toplantısında, Türk Ordusu'nun bu saldırısını protesto etmek amacıyla yapılacak eylemler konusu tartışıldığında, Serxvebun, daha önce bir araya gelerek aldıkları tek yanlı açlık grevi yapma eyleminin kararını açıkladı. Bu açıklama Cephe, İşçinin Sesi, Birlik Yolu gruplarınca hemen kabul gördü.

Sonuçta açlık grevi dayatıldı, ve merkezi olarak Almanya'da kabul edilmeyen eylem, Paris'te gündeme geldi.

Bir sonraki toplantıda görüş belirtmemiz istendi. Biz, böylesi bir eylemin koşullarının bulunmadığını, bu eylem biçiminin çok fazla kullanıldığını, yer ve zaman değerlendirmesi yaptığımızda Birkom'un bu eylemi yapmaması görüşünde olduğumuzu anlattık. D. Savaş dışındakiler, bizim bu eyleme katılmamız halinde dahi, bu eylemi yapacaklarını, bunun da platformda yer alan, " çoğunluğun kararına uyma " ilkesi gereğince yalabilineceğini ifade ettiler. Biz ise, o maddenin kulis sonucu kararları hayata geçirmek anlamına gelmediğini, ikna yönteminin esas alınması gereğini vurguladık.

Sonuç olarak açlık grevine gittiler. Eylem başladıktan sonra belli bir dönem Birkom güçleri biraraya gelemedi. D. İşçi ve D. Savaş dışındaki siyasetler, Birkom olarak wylemi sürdürdüler.

SON AÇLIK GREVİ

Başka bir örnek verilecek olursa, son açlık grevleri çerçevesinde yine bir dizi olumsuzluğun yaşandığı görülecektir. Türkiye Cezaevlerinde direnişlerin başlamasından sonra, Birkom olarak toplantı çağrısı yapıldı. Biraraya gelindiğinde bazı eylem kararları alındı. Bu kararlar üzerinde Paris'teki örgütler ile tartışıldı. Bu geniş toplantıda, daha başka önerilerde geldi. Önerilerden biriside, Paris'ten Strassbourg'a uzun bir yürüyüş düzenlemekti. Birkom böyle bir öneriyi kendi arasında değerlendirmeden, eylem önerisinin Birkom olarak kabul edildiği açıklandı. Bunun üzerine, biz D. İşçi olarak, eyleme karşı çıktığımızı, yapılacak olursa, katılmayacağımızı söyledik. Daha sonra İ. Sesi'nin de bizim gibi düşündüğünü açıklamasından sonra, bu konunun sonradan tekrar ele alınarak tartışılacağı belirtildi.

Çeşitli siyasetler ile oluşturulan birlik, bazı nedenlerden ötürü dağıldı. Paris'te açlık grevini başlatan siyasetlerin çekilmesiyle, geriye TKP, E. Birliği, İ. Gerçeği, Kurtuluş, Tekoşin kalınca, D. İşçi ve D. Savaş dışındaki Birkom siyasetleri, memnuniyetlerini açığa çıkaran sözler sarfetmeye başladılar.

Bilineceği üzere, böylesi bir yaklaşımın kaynaklandığı nokta, bu gurupların dünyaya bakış ve dünyayı yorumlayış anlayışı, daha somut bir ifadeyle Sovyetler konusunda olmasıydı. Birlik anlayışına yansıyan bu tavırlar, giderek birlik toplantılarında bazı olumsuzlukları sürekli hale getirir oldu. Öyle ki, " kimilerine sahip çıkma, bazılarını dıştalama " politikasının temelini teşkil eden bir ölçüt durumuna geldi.

Birliği parçalayıcı anlayışlara karşı tavır;"Tüm devrimci demokrat siyasetlerle ortak iş yapmak olmalıdır." şeklinde yaptığımız açıklamalarda, bu arkadaşları ikna etmedi ve geriye kalan örgütlerle hemen bir toplantı yapacaklarını söylediler.

Biz katılmayacağımızı bildirdik. Bunun üzerine tavrımızı sekterlik ve Bir-Kom platformunu tanımamakla suçlayan Birlik Yolu'ndan arkadaşlar, böyle bir suçlama gerekçesi olarakta bizlerin çoğunluğun kararına uymadığımızı gösteriyorlardı. Devrimci İşçi ve D. Savaş dışında kalanlar, Bir-Kom olarak daha önce yaptıkları gibi hareket edeceklerini bildiriyorlardı. Söyledikleri gibi, geriye kalan örgütlerle bir araya geldiler. Bildiri, afiş Konsolosluk ve Meclis önünde gösteri yapma kararı aldılar.

D. İşçi'nin Bir-Kom'a yaniden toplantı önermesiyle tekrar bir araya gelindi. Bu toplantıda D. İşçi açlık grevlerine aktif olarak katılmayı önerdi. Bu önerinin daha önce kendileri tarafından getirildiği, bizlerin o zaman buna karşı çıktığımızı, bu önerinin şimdi yeniden D. İşçi tarafından gündeme getirilmesini tepkiyle karşıladılar. Bugünkü varılan şartların eyleme aktif katılma gerektirdiğini açıkladığımızda, onlar Bir-Kom olarak, bir taraftan açlık grevine katılınmalı, diğer yandan TKP vs. gruplarla oluşmuş birliği yürütmeliyiz diyorlardı. Kendilerini uzun süre ikna etmeye çalıştıktan sonra, diğer birlikten vaz geçeceklerini bildirdiler.

Greve aktif katılmamız söz konusu olunca, Bir-Kom adına bir temsilcinin açlık grevi komitesinde yer alması gerektiğini söyledik ve bu temsilcinin D. İşçi'den bir arkadaş olması önerildi.

Açlık grevleri boyuncada, açlık grevi komitesinde Bir-Kom D. İşçi ile temsil edildi.

Eylem son haftasına geldiğinde beklenmedik bir dizi sorunla karşılaştık. Bu aşamada Bir-Kom güçlerinin açlık grevleri karşısında bir tavır aldıkları, açlık grevinin gidişinde köklü hiç bir değişiklik olmamasına ramen, konumlarını yeniden belirlemek istedikleri görüldü.

Yapılan Bir-Kom toplantısında arkadaşlar görüşlerini kısaca şöyle açıkladılar.

Birlik Yolu: Bu eyleme katılmamalıydık... Diğer demokrasi güçleri ile birleşerek, bu eyleme yaklaşabilirdik. Yanlış bir zihniyetin peşine takıldık ve bu durumun sorumlusu Devrimci İşçidir."

Cephe:"Bir-Kom açlık grevi komitesinde bir kişi değil 6 kişi ile temsil edilmelidir. Grev bitirilmeli, eğer devam edecekse, demokrasi güçleride bu eyleme mutlaka çağrılmalıdır... Bu koşullarda bunlarla, eyleme devam etmek istemiyoruz.Vb."

Serxwebun:"Açlık grevleri tüm örgütlerle yapılacak bir eylemdi. D.İşçi diğer güçleri kabul etmedi, dıştaladı. Grev komitesinde, tüm örgütler temsil edilmelidir."

Eylemin tam orta yerinde arkadaşların anlaşılmaz ve bölücü bir tavır almalarını, sadece eylemin kendisiyle açıklamak mümkün değildir. Bunu daha kapsamlı ve anlayışa yönelik bir tartışmaya bırakıyoruz.

Bizce anlaşılmaz ve tutarsız oluşunun birinci nedeni; Bir-Kom'un, açlık grevine katıldığı anda var olan olumsuzlukların ve sorunların sanki sonradan ortaya çıkmış gibi, eylemin ortasında getirilip dayatılmasıdır. Yani meşhur"Demokrasi güçleri" o zaman da eylemde yoklardı (ki açlık grevlerini yanlış bularak katılmıyorlardı) Komitede temsil edilme olayında ise, tavrımız başından beri yanıydı. Eyleme aktif katılmak için komitede olup-olmamayı, sorun haline getirmedik ve şart koşmadık. Bir-Kom olarak, eylem komitesinde temsil edilmeseydik dahi, eyleme aktif katılacaktık. Eyleme katıldığımızın ikinci günü garip tartışmalar sonucu, komiteye alınmamız da bunu gösterir. İkincisi, arkadaşların eylem içinde kendilerini yeniden belirleme tartışmalarını, tam da"Demokrasi güçleri" diye adlandırdıkları grupların eylemi destekleme kararı almalarına, eyleme katılmak için komitede olmak şartını getirdikleri zamana denk düşmesidir. Bizce üzerinde durulması gereken konu budur. Açlık grevleri gibi ağırlıkla insani amaçlarla en geniş demokratik kamuoyunu çekmeye yönelik, dayanışma niteliğindeki bir eylemde, aşırı siyasi ve"ilkesel" davranmak söz konusu edilmemelidir.Bu gibi eylemlerde asıl hedef; birlik olayının ne kadar gerçekleşeceği, gerçek bileşenlerin nasıl bulunacağı ve mutlak biçimde her grubun o eylemde birleştirilmesi olamaz. Arkadaşların eylemden çekilmesine neden olan mantık, eyleme katılış amaçlarını ve eylemin içeriğini yeteri kadar kavrayamamaları olmuştur. Bu yüzden eylemde olup olmamalarını belirleyen etken; eylemdeki güçlerin nitelikleri, bileşeni, bazı grupların yanlış davranışları ve komitede olup olmamaları gibi, noktalara indirgenmiştir.

Bizce böyle bir eylemde olup olmamayı belirleyen birinci koşul, dayanışmasını oluşturmaya çalıştığımız cezaevlerindeki insanların konumlarının en etkili biçimde nasıl değiştirileceği ve o insanlara verebileceklerimizin azamisinin verilmesi olayıdır. Bu, o insanlara karşı sorumluluğun bir gereğidir. Hangi gruplarla yapıldığı ne kadar "ilkesel" davranıldığı gibi tali konular öne çıkarılamaz. Açlık grevini başlatan örgütlerin grevi başlatma biçimi, sürdürülüşü ve diğer gruplara yaklaşımı bizce de hatalı ve eksiktir. Fakat özellikle İstanbul'daki eylemin kırılma aşamasına gelmesi, toplu katliamların söz konusu olmasıyla birlikte, yapılacak en iyi iş var olan bu eylemler aracılığı ile kötü bir sonucu engellemekti. Ağırlıkla çıkış noktamız bu oldu ve onun için eylemi hiç bir grubun malı olarak görmeden, grupsal çıkar ve bunun gibi sorunlarla uğraşmadan, tüm gücümüzle yapabileceğimizin en fazlasını yapmaya çalıştık.

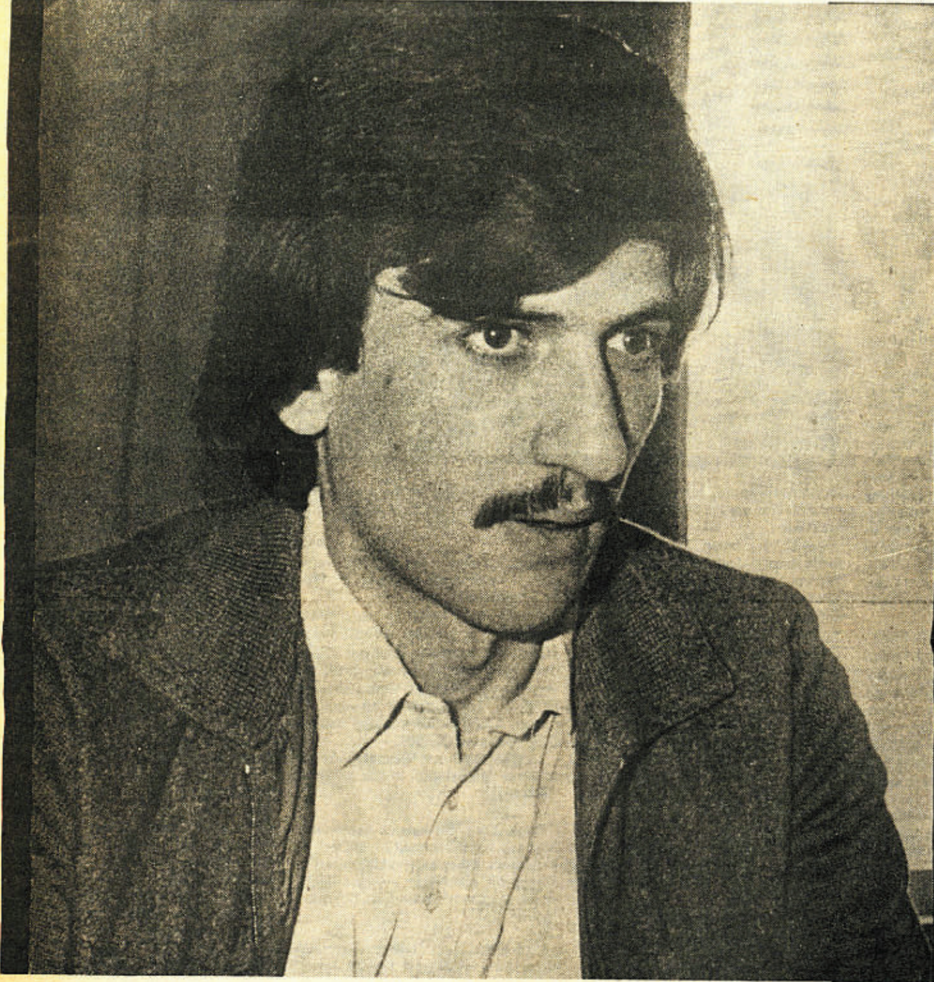
Bir-Kom'un bu konuda tam bir bütünsellik gösterememesi, olumsuzluk olarak ele alınabilir. Ancak bizlerin henüz bir çok konuda farklı düşünen ayrı siyasi gruplar olduğumuz ve geleneksel alışkanlıklarımızı da daha uzun süre koruyacağımız unutulmamalıdır. Bu yüzden, böyle bir olumsuzluğunda süreç içinde aşılacağına inanıyoruz.

Paris Devrimci İşçi

DEVRİMCİ İŞÇİ



Cemal Kemal Altun'un ölüme itilmesi tüm Avrupa'da protesto edildi



Öldürmenin bir sürü çeşidi vardır.
Birinin karnına bir bıçak sokabilirsiniz,
birinin ekmeğini elinden alabilirsiniz,
birini hastalığından kurtarmaya
bilirsiniz,
birini kötü bir eve yerleştirebilirsiniz,
birini intihara itebilirsiniz,
birini iş ile yok edebilirsiniz,
birini savaşa götürebilirsiniz vb.
Bizim devletimiz de bunlardan
ancak birkaçı yasak.

Brecht

Gün Sazak'ın öldürülmesi olayına karıştığı iddiasıyla faşist cunta tarafından Federal Almanya'dan geri iadesi istenen devrimci kardeşimiz Cemal Kemal Altun'un ölüme itilmesi tüm Avrupa'da yaygın eylemlerle protesto edildi. 30 Ağustos 1983 günü Berlin İdari Mahkemesi'nin 6. katından kendini atan Cemal Kemal Altun bütün müdahalelere rağmen kurtulamadı.

Cemal Kemal Altun'un ölümünün duyulması üzerine başta Almanya olmak üzere Avrupanin tüm ülkelerinde çeşitli gösteriler yapıldı. Gösterilere her ulustan insanlar katıldı.

30 Ağustos günü Bonn'da Yeşiller ve SPD milletvekilleri ile Türkiyeli çeşitli kuruluşların temsilcileri bir protesto yürüyüşü düzenlediler. Içişleri Bakanlığının önüne kadar giden göstericiler ellerinde taşıdıkları çelengi bakanlığa bıraktılar. Grüne Milletvekilleri Federal İçişleri Bakanı Zimmermannla görüşmek istediler. Ancak Zimmermann, tatilden yeni geldiği için görüşme isteğini kabul etmedi. İçişleri Bakanlığı önünde yapılan basın toplantısında Zimmermann'ın istifası istendi.

31 Ağustos ve Eylülün ilk günlerinde Almanya'nın tüm kentlerinde değişik türde eylemler yapılarak Cemal Kemal Altun'un ölüme itilişi protesto edildi. Alman antifaşistlerinin de aktif olarak katıldıkları eylemler sırasında Zimmermann'ın istifası istendi.

ALTUN'UN ÖLÜMÜNDE ZIMMERMANN'IN SORUMLULUĞU

Bu arada Cemal Kemal Altun olayı ile ilgili olarak ilginç gelişmeler ortaya çıktı. Grüne milletvekillerinin elde ettiği bazı resmi belgelerde Zimmermann'ın Altun'u cuntaya iade etmek için özel caba harcadığı ortaya çıktı. Federal İçişleri Bakanı, 21 Temmuz 1983 tarihinde Adalet Bakanına yazdığı bir mektupta "Türk makamlarıyla aramızda varolan ilişkilerin bozulmaması ve Türk polisi ile Alman polisi arasındaki işbirliğinin devam etmesi için Altun'un bir an önce iade edilmesinde yarar vardır." demekteydi. Zimmermann'ın bu mektubunun *ortaya çıkmasından sonra bir çok Alman kuruluşu Zimmermann'ın istifasını istediler. Başbakan Kohl* daha sonra yaptığı bir açıklamada, "Altun'un ölümünden Zimmermann'ın sorumlu olmadığını Altun olayında hükümetin yasaların gerektirdiği işlemleri yaptığını" öne sürdü. Grüne ve bazı SPD milletvekilleri Alman Parlamentosuna önergeler vererek hem Zimmerman'ın istifasını, hem de iade işlemlerinin durdurulmasını istediler. Bu arada Kuzey Ren Vestfalya Eyalet Hükümeti, ilticacıların cuntaya teslimini durdurduğunu açıkladı.

Cemal Kemal Altun'un ölümünden bir kaç gün sonra Hamburg'ta bir toplantı yapan Eyalet Içişleri Bakanıyla, iltica konularını görüştüler. Ancak toplantıdan somut bir karar çıkmadığı öğrenildi.

Cemal Kemal Altun'un ölüme itilmesi Alman Kamuoyunun geniş bir kesimi tarafından çeşitli biçimlerde protesto edildi. Cemal'in ölümüne basın ve televizyon geniş yer verdi.

ALMAN KONSOLOSLUKLARI ÖNÜNDE YAPILAN GÖSTERİLER

Cemal Kemal Altun'un ölümünün duyulmasından sonra Avrupa'nın diğer ülkelerinde de bazı eylemler yapıldı. Fransa, Hollanda, İsviçre, Avusturya, İsveç ve Danimarka'da yaşayan Türkiyeli devrimciler, Alman Konsoloslukları önünde toplanarak Federal Alman Hükümetini ve Zimmerman'i protesto ettiler. Bazı ülkelerde Büyükelçilere, konsoloslara mektuplar verildi, elçilik ve konsolosluk binalarına siyah çelenk bırakıldı. Bu ülkelerdeki eylemlere o ülkelerin ilerici demokrat güçlerinin de katıldığı bildiriliyor.

CENAZE TÖRENİ GÜÇLÜ BİR GÖSTERİ OLDU

Cemal Kemal Altun, 4 Eylül 1983 günü Berlin'de *düzenlenen bir törenle toprağa veridi. Tören Kreuzberg*'te başladı. Yaklaşık onbine yakın Türk, Kürt, Alman ve diğer uluslardan antifaşistin katıdığı tören ve yürüyüş bir kaç saat sürdü. Yürüyüşe, Berlin Alternatif Liste Milletvekilleri ile sendika, dernek vb kuruluşların yönetici ve üyeleri de katıldılar. Yürüyüş, Heilig-Kreuz-Friedhof mezarlığında sona erdi. Burada yapılan bir törenle Cemal Kemal Altun toprağa verildi. Mezarlıktaki törende önce saygı duruşu yapıldı. Daha sonra, Cemal için açlık grevi yapılan kilisede görevli papaz Jürgen Quandt söz aldı. Alman devletinin tavrını bir skandal olarak değerlendiren din adamı, "Kemal'ın ölümü bize henüz geçmiş tarihimizle olan hesaplaşmamızın bitirilemediğini göstermektedir. Biz anlaşılan tarihten ders almamışız." şeklinde konuştu. Daha sonra Cemal'in Avukat'ı Vofgang Vieland söz aldı. Vieland, **"Türkiye'deki generaller seni canlı ele geçirmek istiyorlardı, artık elde edemeyecekler."** Dedi.

Avukatın konuşması tamamlandıktan sonra Cemal'in ağabeyi CHP milletvekili Ahmet Altun söz aldı.Ahmet Altun, kardeşinin mücadelesini anlattı ve **"sen sürekli içimizde yaşayacaksın"** dedi. Törendeki son konuşmayı ise, Cemal Kemal Altun komitesi adına bir arkadaş yaptı. Bu konuşmada, Cemal'in ölümünün Cunta ile Federal Hükümet tarafından adım adım hazırlandığı belirtildi. Bu konuşmalardan sonra **"Mücadelen sürecek"** sloganı eşliğinde Cemal toprağa verildi.

4 ve 5 Eylül günlerinde, Almanya'nın birçok kentinde Cemal Kemal Altun için törenler düzenlendi.